

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 6601

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟ-
ΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Ε. Π. Ν. Δ. Η κρέμα αυτή που με-
τεχειρίστητε είχε μέσα άφθονο υδράργυ-
ρο και γι' αυτό πάθατε ότι μου γράφετε.
Λοιπόν, την μέν ημέρα πρὸ τῆς πούδρας
να χρησιμοποιήτε την εξής:

Υδωρ οξυζενέ	30 γραμ.
Χυμό λεμονιού	20 »
Λανολίνη άνυδρο	70 »
Βάμμα βενζόης	15 »
Άμυγδαλόλαδο από γλυ- κά άμύγδαλα	60 »
Κερί άσπρο	20 »
Άσιντ σαλισιλικ	0,8 »
Έσάνς Νερολί	1,50 »

Τὰ δὲ μέρη τῶν πανάδων θὰ τὰ ἐπι-
τρίβετε ελαφρότατα κάθε βράδυ, μετρί-
α εξοφάνισέως των, με λίγη ἀπ' την κά-
τωθι ἀλοιφή:

Βαζελίνη	60 γραμ.
Ρεζορσίνη	12 »
Λανολίνη	20 »

Νεαράν μητέρα Θεογίνην. Νά
πλύνεσθε με μόλις χλιαρό νερό και ν' α-
ποφεύγετε όλότετα κάθε σαπούνι. Δίς

της εβδομάδος τὰ βράδια νά κάνετε από
ένα άμύγδαλο με τίλιο, όπως θά έχετε
διαβάσει: επανειλημμένως στην στήλη
αυτή. Πρὸς τὸ παρόν, τὸ πρῶί μετά το
πλύσιμο, καθώς και πρὸ τῆς πούδρας νά
χρησιμοποιήτε την εξής κρέμα:

Άμυγδαλόλαδο	50 γραμ.
Κερί άσπρο	12,50 »
Παραφίνη μαλακή	12,50 »
Βόραξ	1 »
Ροδόκερο	25 »
Ροδέλαιο	1 »

“Αμα τελειώση τὸ πρῶτο βάζο και ἐφ'
ὅσον θά έχη πλέον μαλακώσει ή επιδε-
μιά θά την σταματήσετε και θά χρησιμο-
ποιήτε κατόπιν πρὸ μὲν τῆς πούδρας την
εξής λοσιόν:

Ω ντε ρόζ	200 γραμ.
Γλυκερίνη	50 »
Βόραξ	10 »

Διὰ δὲ τὸ βραδυὸν ξεμυκνίγισμα την
εξής λοσιόν:

Ω ντε ρόζ	10 γραμ.
Γλυκερίνη	40 »
Ω ντε λοριέ σεριζ	105 »

Μετά δέμητον ξαναγράφετε μου.
Τζίλιν και Κωνσταντίαν.

Νά ακολουθήσετε ακριβῶς την τακτική,
πὸ γράφω παραπάνω πρὸς «Νεαράν Μη-
τέρα» και μετά δέμητον ξαναγράφετε μου

και σεις.
Δίλιν, Θεογίνην. Έχετε πολὺ λε-
πτή και διαφανή επιδερμίδα και ὡς ἐκ
τούτου διαφαίνονται καθ' ομάδας τὰ υ-
ποδερμικά αἰμοφόρα αγγεία. Μόνον με ή
λεκτροπηξίαν μπορεί νά βελτιωθῇ τὸ
κακό, ἂν θέβαια τὸ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸ
ἐλάττωμά σας καταλαμβάνει μεγάλη ἐκ-
ταση. Πάντως μή κάνετε ἐντριβές στὰ
μέρη εκείνα, βάψετε δὲ μερικὰς κορ-
μπρέσσας, κόβοντας τὸ διαβάκι σὲ με-
γέθη ακριβῶς ὅση και ή ἐκταση τῶν
βλαβῶν.

Ε. Χ. Β. Ψυχικό. Πολὺ εὐχαρίστω-
πέρασε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖόν μου και θά σᾶς
καθοδηγήσω. Δέχομαι: Σόλωνος 40 10-1
και 5 1)2-8 μ.μ.

Παργινουπούλιν. Κάθε βράδυ
ἀφού ραντίσετε καλά τὸ τριχωτὸν τῆς
κεφαλῆς με τὸ κάτωθι φάρμακο, κατόπιν
νά κάνετε μιὰ ελαφρὰ φριξίον. Τὴν χε-
σιν τοῦ φαρμάκου νά την ἐξακολουθήσε-
τε ἐπὶ μακρὸν. Λούσιμο καθ' ἐβδομάδα.

Λικνὴν άμυγδαλ	5 γραμ.
Χλωροτροσυλφάτ ντε κι- νιν	1 »
Τεντύρ ντε ρομαρὲν	35 »
Ροῦμ	65 »
Άλκοολ 60 βαθμῶν	65 »

(Συνέχεια στὴν προτελευταία σελίδα)

ΕΙΒΩΔΙΑ

ΕΙΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 22 Μαΐου 1940 Άριθ 660

Αθηναϊκά περίεργα

ΓΥΝΑ ΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ια γνωστή μου κυρία, μ' έρώτησε.

— Πώς σας φαίνεται τὸ κα-
πέλλο μου;

Τὸ ἐκύτταξα προσεκτικὰ και ἀπην-
τήσα:

- Καταπληκτικό!
- Δηλαδή; Άσχημο;
- Όχι...
- Όραιο;
- Κάθε άλλο...
- Τότε;

— Καταπληκτικό! Περίεργο.. α-
φάνταστο.. πρωτότυπο!

— Τὸ θέσκετε μοντέρνο;

— Φαντάζομαι πὸς εἶναι ή τελει-

ταία λέξη πάσης μό-
δας.

Η γνωστή μου κυ-
ρία ἐπέμεινε:

— Μὰ γιὰ κυττά-
ξετε το καλά!

— Τὸ κυττάζω κα-
λά.

— Εἶναι πολὺ μον-
τέρνο;

— Νόν πλὺς οὐλ-
τρα! Η ἀπόλυτη ἐκ-
δήλωσις τοῦ ἀπ-το-ῦ-
ντεϊτ, ή ἐσχάτη ἀ-
πόγνωσις τῆς ιδιοτροπίας τοῦ σαρμού.

— Μὲ κοροϊδεύετε;

— Καθόλου! Βλέπω στὸ χαριτωμέ-
νο σας κεφάλι ένα περίεργο κα-
γμα, πὸς κατὰ πάσαν πιθανότητα
τρέπει νά εἶναι καπέλλο!..

— Γιατί ἀπέρει νά εἶναι;

— Γιατί μόνος μου διατάζω νά τὸ
πιστέψω. Μάλλον νομίζω πὸς εἶναι
τασάκι γιὰ ταίγαρα, ή κατασκαρῶν
μικρὸ, ή δίσκος ἀθλητικὸς ή τηγανί-
τα ἀποτυχημένη.

— Δὲν έχετε δικαιο...

— Ἀφίστε με νά τελειώσω. Λοι-
πὸν ἐνῶ διερωτῶμαι τί σας ἔρωε νά
καρφώσετε στὸ κεφάλι σας μιὰ τη-
γανίτα ἀποτυχημένη, ξαφνικὰ μου
λέτε πὸς ή τηγανίτα εἶναι καπέλλο.
Χάνω τὸν μπόδουλα...

— Τὸν χάνετε...

— Ἀσφαλῶς! Λοιπόν, μου λέτε
πὸς εἶναι καπέλλο. Γιατί νά μὴν το
πιστέψω; Έγουν δὴ τόσα τὰ μάτια
μου! Έπειδὴ ὅμως δὲν έχω ἰδῇ ποτε
ἄλλο τέτοιο καπέλλο, ἀποκλείεται νά
εἶναι καπέλλο προπολεμικὸ. Ἀρα εἶ-
ναι καπέλλο πολὺ-πολὺ μοντέρνο.

— Πολυλογίας τὸ ἀνάγνωσμα!

— Σας παρακαλῶ. Τί θά πῇ μόδα;
Τί θά πῇ σαρμός; Ένα ὠρισμένο
τύλ, ένας ὠρισμένος ρυθμός, μιὰ σα-
φῶς καθορισμένη ιδιοτροπία στὴν ἀμ-
είση. Όταν ἦταν τῆς μόδας τὰ κα-
νοτιέ, ὅλες οἱ γυναῖκες περίπου φο-

ρούσαν κανοτιέ. Σήμερα καθορισμέ-
νη μόδα καπέλλου δὲν ὑπάρχει...

Οἱ μεγάλοι ἀρχόντες τῆς μόδας στὴν
Παρίσι, ένα πρῶί ἔβρυσαν τὰ κεφάλια
τους και εἶπαν ἀμήχανα στοὺς κα-
πελλάδες και στὶς καπελλοῦδες: Δὴ
μιουργεῖτε!.. Φτιάξτε ὅ,τι θέλετε.

Μιμηθῆτε τουρμπάνια ἰνδιάνικα, φο-
σάκια αἰγυπτιακά, κράνη ἀρχαῖα
ἐλληνικά, τηγάνια, κατασκαρῶνικα,
τασάκια, ὅ,τι θέλετε! “Ο,τι κα-
τασκευάσετε πὸς ἀκαταλάβιστο,
πὸς κομικὸ, πὸς ἀρλούμπικο, θά εἶναι
μοντέρνο. Η ἐφετηνὴ μόδα λέγεται:

Ντενταίν κομπλέ ντε τοῦ σ-
μόντι... Δηλαδή, ἡ
πόλυτη πάσης μόδας
περιφρόνησις. Καί
ὅγνηκαν οἱ καπελλά-
δες και περιεφρόνη-
σαν και ρυθμοὺς και
στόλ και ὁμοιομορφί-
ες και ἐδημιούργησαν
τὸ τεραστῶδες.

Αὐτὴ εἶναι ή σημερι-
νὴ μόδα τοῦ καπέλ-
λου.

— Δὲν σᾶς κατα-
λαβαίνω.

— Όρίστε! Τὸ δικὸ σας καπέλλο
παριστάνει τὴν πυραμίδα τοῦ Χέσπερ!

Εἶναι τριγωνικό. Εἶναι ὅλα τὰ καπέ-
λα τριγωνικά; “Όχι! Ἀλλὰ εἶναι κω-
νικά, ἀλλὰ ταῖα ὀλοστρογγύλα, ἀλλὰ
σὰν πατατοκεφτέδες, ἀλλὰ εἶναι κο-
τιγιὸν πὸς στέκουν στὴν κορυφή τῶν
μαλλιών, ἀλλὰ...

— Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή δὲν
σᾶς ἀρέσει τὸ καπέλλάκι μου;

— Εἶναι θαῦμα!

— Μὰ τὸ κοροϊδεύετε. Τὸ λέτε κε-
φτέ!

— Δὲν ἔχει σημασία! Σας πηγαί-
νει τόσο καλά, σας κάνει τόσο χαρι-
τωμένο κεφάλι, σᾶς δίνει μιὰ τόσο
καταπληκτικὰ περίεργη ἐμφάνιση,

πὸς ὅταν σας βλέπω γοητεύομαι και
δὲν προσβαίνω νά ἰδῶ ἂν τὸ καπέλλά-
κι σας αὐτὸ ή αὐτὸ τὸ πᾶγμα πὸς
τὸ ἀποκαλεῖτε καπέλλάκι, εἶναι τε-
ράγωνο ή στρογγυλὸ ή κωνικό.

«Καὶ αὐτὸ, εἶναι ή κυρία νίκη τῆς
σημερινῆς μόδας. Σὲ ξαπλώνει νόκι
ἄντ με τὸ θεᾶσος τῆς και δὲν σοῦ ἐ-
πιτρέπει νά μετρήσης ὅπως σῆς πυγ-
μαχίες, γιὰ νά συνέλθης, ένα-δύο-τρία.

— Τόια ἀκριβῶς...

— Τί τρία;

— Τρία χιλιάδικα κοστίζει!..

— Κρίμα!..

— Τὸ κρίμα... ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
μου!..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε Μιὰ εἰκόνι

Η νεαρά και ὠραϊοτάτη Έλβετίς δις
Μαντελέν Μπέχλερ ἐτύπωσε
μιὰ πολὺχρωμὴ φωτογραφία τῆς, πὸς
τὴν ἐμφανίζει μέσα στὴν κοιλίνα τοῦ
σπιτιοῦ τῆς, γιὰ νά δείξῃ πὸς εἶναι κα-
λὴ νοικοκυρὰ. Ἀπὸ πάνω, με μεγά-
λα γράμματα, ποσθεσε: «Θελεῖτε νά
εἶ παντρευθῇτε;» Καὶ παρακάτω
ἀνέφερε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τῆς.
Οἱ ἀφῆσες κολλήθηκαν στοὺς τοίχους,
ὅπως δείχνει ή εἰκὸν μας. Ἀμέσως τὰ
τηλεφωνήματα τῶν ὑποψηφίων γαμβρῶν
ἐσπασαν τὸ τηλεφῶνο τῆς μίς Μπέχλερ,
πὸς δὲν ἄργησε νά διαλέξῃ μεταξύ τῶν
τηλεφωνούντων πὸν μέλλοντα σύζυγό τῆς.

“Ένα στίχο

Η ΘΕΙΑ ΓΚΡΕΤΤΑ

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ
Γράφουν ὅτι τὰ δράματα ή Γκρέττα
(τ' ἀπηνήθη

Κι' ὅτι ἐσχάτως γύρισε ταινία κω-
(μικρὴ

Μὲ τὴν ὁποία φαίνεται, χασκογε-
(λοῦν τὰ πλήθη!..

Κι' ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα, τὸ ἔχει
(ἀναμφιβόλως,

Νά κάνῃ ή Γκρέττα ὅ,τι ποθεῖ. Κα-
(ντεῖ δὲν τῆς μίλῃ:

Μὰ ἐρῆκε τώρα ἐποχή, πὸς κλαίει ὁ
(κόσμος ὅλος,

Αὐτὴ πὸς ὡς τώρα ἐκλαίγει, ν' ἀρχί-
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΡΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τῆς

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ TISANOL No 222
πρῶτο, τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας ΜΙΣΕΚΟ, ἐκτὸς
τῆς θαυμασίας σκευνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ιδιό-
τητα νά διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακάς και στρωτάς.
Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και ἀπὸ
περιμανάντ. Ἀντιπροσωπεῖα - Παρακαταθήκη:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΣ
Πανεπιστημίου 75 Τηλέφ. 23-776.

“Οτι μάδης νέος....

Δώστε στὰ παιδιά σας τὸ καλὸ παράδειγμα.
Μάθετέ τα νά πλένουν τὰ δόντια τους
τόσον τὸ πρῶί, ὅσον και τὸ βράδυ, με ὀδον-
τόπαστα Χλωροδόντ, πὸς δίδει στὸ στόμα
μιὰ εὐχάριστη γεῦσι και δροσιά.
Εἶναι κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν τὰ σκουρα
δόντια. Η ἀφρίζουσα ὀδοντόπαστα Χλωρο-
δόντ ἐξαλείφει τελείως τὰ ὑπολείμματα τῶν
τροφῶν και τὸ πουρί, πὸς εἶναι ἐστία μικρο-
βίων. Δὲν φέρει δὲ καμμίαν βλάβην εἰς τὰ
δόντια, διότι δὲν περιέχει σκληρὰ συστατικά.

Ὁδοντόπαστα
Χλωροδόντ

'Ενῷ ἡ ἀνδρωπότης μάχεται Βόμβαι πολερικαὶ καὶ βόμβαι εἰρηνικαὶ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΒΟΜ-
ΒΑΡΙΣΜΟΣ

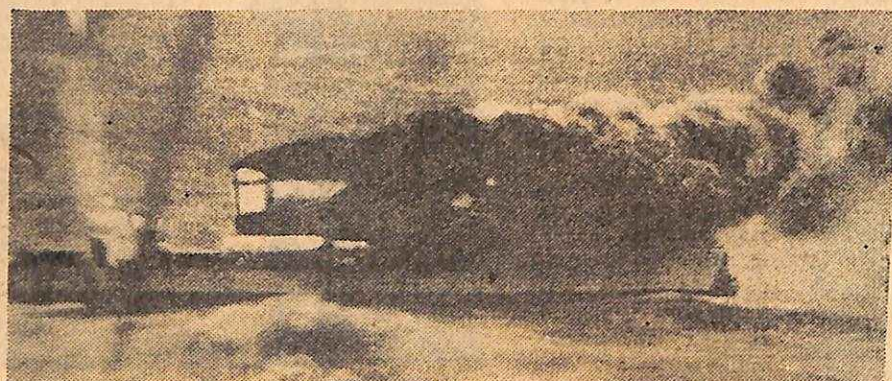
Η ΙΔΕΑ τοῦ ἀπὸ ἀέρος βομ-
βαρισμοῦ εἶναι πολὺ προγενε-
στέρα ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ
ἀεροπλάνου, καὶ ἐφημερίστῃ διὰ
πρώτην φοράν κατὰ τὸ 1849 ὑπὸ τῶν
Αὐστριακῶν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς
Βενετίας. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἐ-
πεχειρήθη τότε ὁ ἀνευ ἀεροπλάνων ἐ-
ναέριος βομβαρδισμὸς θὰ φανῇ σήμε-
ρον ἀστεῖος.

Διακρίνεται βόμβαι, βάρους 15 χιλι-
ογράμμων, προσεδόθησαν ἀπὸ μικρὰ

χον ὑπολογίσει οἱ Αὐστριακοί.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΒΟΜΒΑΡΙΣΜΟΙ

Ποία διαφορά ὑπάρχει μετὰ τῶν
«πτηνῶν τοῦ θανάτου» τῶν Αὐστρια-
κῶν καὶ τῶν σημερινῶν βομβῶν, γνω-
ρίζει θαυμάσια καὶ ὁ τελευταῖος ἀνα-
γνώστης ἐφημερίδος καὶ ὁ τελευταῖος
ἀκροατὴς ραδιοφώνου. Κατὰ τὴν ἐκ-
στρατεία τῆς Πολωνίας αἱ δόμῃαι τῆς
γερμανικῆς ἀεροπορίας κατόρθωσαν
νὰ ἀχρηστεύσουν εἰς διάστημα ὀλίγων
ὥρων ὅλα τὰ πολωνικὰ στρατιωτικὰ
ἀεροδρόμια εἰς τρόπον ὥστε νὰ κα-

Τὸ ἀγγλικὸν καταδρομικὸν «H92» καίεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ὠκεα-
νοῦ κατόπιν βόμβας τὴν ὁποίαν ἐδέχθη εἰς τὴν πῦρραν τοῦ.

μπαλλόνια. Τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ
«πτηνὰ τοῦ θανάτου», ὅπως
τὰ ὠνόμασαν τότε πομπωδῶς οἱ ἐφευ-
ρέται των, ἐξαπλώθησαν ἐναντίον
τῆς Βενετίας εὐθὺς μόλις θεωρηθῇ
εὐνοϊκὸς ὁ ἀνεμος ὁ ὁποῖος ἔπνεε. Ὑ-
πὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰ χειροκρο-
τήματα τῶν συγκεντρωμένων, ἐξεκί-
νουσαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ «που-
λιά τοῦ θανάτου», φερόμενα θαλάσῃς
πρὸς τὸν σκοπὸν τους.

Ἡ ἐκπληξὶς ὅμως τῶν Αὐστρια-
κῶν ὑπῆρξεν ἀφάνταστος ὅταν μετ' ὀ-
λίγον εἶδον τὰ «πτηνὰ τοῦ θανάτου»
νὰ... ἐπιστρέφουν καὶ πάλιν πρὸς τὸ
στρατόπεδόν των, ὡσάν νὰ εἶχαν μετα-
νοήσῃ διὰ τὸ θανατηφόρον ταξίδι τους!
Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἐπέστρεφαν τὰ
ἐπικίνδυνα μπαλλόνια καὶ προσεγειόν-
το εἰς τὰς γραμμὰς τῶν Αὐστριακῶν
ἢ ὀπισθεν αὐτῶν. Τὸ ἐντύχημα εἶναι
ὅτι αἱ βόμβαι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μετα-
βάλλουν εἰς στάκτην τὴν Βενετίαν, ἀ-
πεδείχθησαν ἐντελῶς ἀνώδυνοι διὰ τὸν
ἀπλούστατον λόγον ὅτι προσεγειόντο
τόσον ἀπαλὰ, ὥστε δὲν ἐξεργάστησαν.

Τί εἶχε ὅμως συμβῆ; Ἀπλούστατα,
ὅταν τὰ μπαλλόνια ἔφθασαν εἰς ἕνα ὠ-
ρισμένον ὕψος, συνήνευσαν ἀντίθετον
ρεῦμα ἀέρος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἰ-

ταδικασθῇ εἰς ἀκίνησιον ἡ ἀεροπορία
τῶν Πολωνῶν. Σιδηροδρομικοὶ σταθ-
μοὶ καὶ ἄλλα σημεῖα ἔχοντα στρατιω-
τικὴν σημασίαν, ἐξηφανίζοντο σχεδὸν
ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ὕστερα
ἀπὸ μίαν ἐπιτυχῆ ἐναέριον ἐπιδρομὴν.

ΑΙ ΒΟΜΒΑΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ θεωρηθῇ
ὅτι αἱ βόμβαι δὲν ἔχουν ἄλλον πρου-
ρισμὸν ἀπὸ τοῦ νὰ προξενούν κατα-
στροφάς. Ἐκτὸς τῶν πολερικῶν ὁμο-
θῶν, ὑπάρχουν καὶ αἱ βόμβαι τῆς εἰ-
ρήνης, ἐκεῖναι δηλαδὴ αἱ ὁποῖαι χρη-
σιμοποιοῦνται διὰ καθαρώς εἰρηνικοὺς
σκοποὺς. Ὅπως μετὰ τὸν παγκόσμιον
πόλεμον ἐχρησιμοποιήθησαν πολλὰ ἀ-
πὸ τὰ κατ' αὐτὸν χρησιμοποιηθέντα
πολεμικὰ μέσα δι' εἰρηνικοὺς σκοποὺς,
κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δύνανται νὰ
χρησιμοποιηθοῦν καὶ αἱ βόμβαι. Κατὰ
τὸν Ρωσοφινλανδικὸν πόλεμον ἐχρη-
σιμοποιήθησαν π.χ. αἱ δόμῃαι διὰ νὰ
θραύουν τοὺς πάγους οἱ ὁποῖοι ἐκάλυ-
πτον τὴν ἐπιφάνειαν λιμνῶν καὶ θα-
λασσῶν κόλπων. Ἐν καιρῷ εἰρήνης,
θὰ δύνανται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ
ἐπιταχυνθῇ ἡ τῆξις τῶν πάγων, οἱ
ὁποῖοι παρεμποδίζουν τὴν ναυσιπλοΐαν.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 36)

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ;

Ποιὰ εἶναι ἡ ἡλικία τῆς
γῆς;

Ἡ ἡλικία τῆς γῆς ὑπολογίσθη
στὴν ἀρχὴ σὲ ἑκατὸ ἑκατομμύρια χρό-
νια. Ἀργότερα ὅμως, ἐπὶ τῇ θάσει νέ-
ων ἐρευνῶν, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀνεβί-
βάσθη στὸ διπλάσιον. Ἄλλοι πάλιν ἐ-
πιστήμονες ἰσχυρίσθησαν ἐπὶ τῇ θά-
σει νέων δεδομένων ὅτι καὶ ὁ ἀριθμὸς
αὐτὸς εἶναι μικρὸς καὶ ὅτι ἡ ἡλικία
τῆς γῆς ὑπερβαίνει ἀσφαλῶς τὰ 250
ἑκατομμύρια χρόνια. Καθὼς βλέπο-
μεν, ὁ πλανήτης μας δὲν γερνᾷ μόνον
ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρελεύσεως τοῦ χρό-
νου ἀλλὰ καὶ... ἐξ ἀφορμῆς τῶν νέων
ὑπολογισμῶν τῆς ἐπιστήμης!

Πότε ἐνεφανίσθησαν τὰ
πρῶτα ἐπισκεπτήρια
στὴν Εὐρώπῃ;

Τὰ πρῶτα ἐπισκεπτήρια ἐνεφα-
νίσθησαν εἰς τὰς Βερσαλλίας καὶ κα-
τόπιν εἰς τὸ Παρίσι, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς
τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Ἡ πρώτη τους
ἐμφάνισις ἦταν ἐξαιρετικῶς καλλιτεχ-
νική, μὲ μικρὰς εἰκόνες καὶ ἄλλου εἰ-
δους διακοσμῆσεις. Ἀργότερα ἐχρησι-
μοποιήθησαν ἐπισκεπτήρια ἐκτάκτου
πολυτελείας ἀπὸ... πορσελάνης. Ἐννο-
εῖται ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ ὁ κόσμος ἀρ-
γίσε νὰ γίνεταί πρακτικώτερος καὶ
ἔτσι καθιερώθησαν τὰ σημερινὰ ἀπλά
ἐπισκεπτήρια.

Τί εἶναι ἡ Γροιλανδία;

Ἡ Γροιλανδία εἶναι μία μεγάλη
ἐκτασις γῆς εἰς τὴν παγωμένην ἀρ-
κτικὴν ζώνην ἀνατολικῶς τῆς Ἰσ-
λανδίας καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀμερι-
κῆς. Ἡ χώρα εἶναι λόγῳ τοῦ κλίμα-
τός της σχεδὸν ἐντελῶς ἀνεκατετάλ-
λευτος, ἔχει ὅμως μεγάλον ὄρυκτον
πλοῦτον. Ἡ Γροιλανδία ἀνήκει εἰς
τὴν Δανίαν. Οἱ κάτοικοί της, παρ' ὅ-
λην τὴν περαστίαν της ἔκτασιν, μό-
λις ἀνέρχονται εἰς 16.000, ἀπὸ αὐτοὺς
δὲ οἱ περισσότεροι εἶναι Λάπωνες.

Τί εἶναι τὸ Σεντάν;

Τὸ Σεντάν ἦτο εἰς παλαιότερας
ἐποχὰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα φρού-
ρια τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὸν πόλεμον
τοῦ 1870, τὸν ὅποιον ἔχασαν οἱ Γάλ-
λοι, ὁ γερμανικὸς στρατὸς κατέλαβε
τὸ Σεντάν καὶ συνέλαβε ἐκεῖ πολλοὺς
αἰχμαλώτους μετὰ τῶν ὁποίων καὶ
τὸν τότε Αὐτοκράτορα τῆς Γαλλίας
Ναπολέοντα τὸν 3ον.

Οἱ δύο γυναικεῖ τοῦ κ. Γ. ΚΟΝΤΑΡΗ πρωτότυπο διήγημα τῆς κ. Λ. ΚΑΡΑΚΑΛΩ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΕΝ ΗΤΑΝ ὥρα ἐπισκέψεων,
μὰ τὰ κατάφερε δίχως ἀδείαν
νὰ περάσῃ στὴ στιγμῇ. Εἶδανε
καὶ τὸ μακρομούρικο αὐτοκί-
νητο μπρὸς ἀπ' τὴ θαρεῖα πόρτα, τὸ
σωφὲρ ποὺ στάθηκε κλαρίνο, τὴν ἱ-
δια λουσάτη, μυρουδάτη, φορτωμέ-
νῃ μὲ γούνες καὶ τὰ ρέστα, κι' ἔτσι
φυσικὰ δὲν ἔφεραν ἀντίρρηση. Δὲν
ρώτησε καν' ἂν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσο-
δος. Πέρασε μέσα μὲ θῆμα ἀποφα-
σιστικὸ καὶ ζήτησε ἀμέσως τὴν δι-
ευθυντρίαν. Ἐτρεξε ἡ ἀρχικλειδοῦ-
χισσα, ποὺ τὴν κύτταξε μάλιστα μὲ
κάποιο δέος. Τῆς χτύπησε, ἐκτὸς ὅ-
ποιο τὸ ντύσιμο, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ὁ-
μορφία τῆς γυναικῆς. Ψηλὴ, λίγος
γεμάτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, μὰ ὅχι καὶ
υπερβολικὰ, μὲ ὠραῖο πρόσωπο, μά-
τια γαλάζια μὲ πολυχρώμους ἱριδι-
σμούς, μαλλιά ξανθὰ μ' ἕνα ξανθὸ
σκοῦρο, μὲ χεῖλη κάπως πλατεῖα μὰ
καλοσχεδιασμένα...

Εἶπε ποιὰ ζητοῦσε.
Τὴν πέρασαν στὴν αἴθουσα τῆς
διευθυντρίας.

— Ἀμέσως, κυρία, νὰ τὴν φωνά-
ξω... Δὲν θὰ περιμένετε πολὺ. Ὅσο
γιά τὴν διευθυντρίαν, δὲν θὰ μπορέ-
σετε νὰ τὴν δῆτε, ἔχει ἀδεία καὶ θὰ
γυρίσῃ τὸ θράδυ... Ὅπως δὴποτε θὰ
σὰς διευκολύνω ἐγὼ σ' ὅτι ζητή-
σετε.

Μιλοῦσε μὲ θέρμη ἡ Δανάη ἡ ἀρ-
χικλειδοῦχισσα, σεβόταν ὅσο νὰ πῇς
τὴν ὁμορφίαν, καθὼς ἦταν ἔτσι ἀσχη-
μοῦτσικη ἡ ἴδια, μὲ τὸ κακοφτιασμέ-
νο πρόσωπο, τὸ γεμάτο σφυρῆμα,
καὶ τὸ ἀχαρὸ κορμὶ τὸ σκεπασμένο
μὲ τὸ γκριζὸ καὶ ἄκομμο φόρεμα
τῶν ὑπαλλήλων τῆς φυλακῆς. Γιατὶ
στὴ φυλακὴ μπῆκε νὰ κάνῃ τὴν ἐπί-
σκεψή της ἡ κ. Γεωρ. Κοντάρη, ἡ ὁ-
μορφὴ γυναικᾶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς
«Α. Ε. Πίστις καὶ Ἀσφάλεια Γεώρ-
γιος Κοντάρης καὶ Σία. Εἰσαγωγαί
— Ἐξαγωγαί».

— Μόνο θάθελα, ἄρχισε ἡ κυρία,
νὰ μὴν πῆτε στὴν ὑπόδικη (τὴν εἶπε
ὁ πόδικη, ἐνῷ πρὸ πολλοῦ εἶχε
δικαστῇ καὶ καταδικαστῇ) πῶς τὴ
ζητᾷ ἐγώ... γιατί σὰς εἶπα τ' ὄνο-
μά μου ὅταν μπῆκα. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὅχι... ἴσως... δὲν θυμᾶμαι...
Δὲν τὸ πρόσεξα. Ἡ κυρία;

— Κυρία Κοντάρη.

— Μπα; — Ἐσφινάστηκε ἡ ἄλλη
στὸ ὄνομα — εἰσάσσε συγγενεῖς;
— Ὅχι. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ
λόγο δὲν πρέπει νὰ τῆς πῆτε τ' ὄνο-
μα. Δὲν ξέρω τί θὰ μπορούσε νὰ
φαντασθῇ... Καὶ εἶναι ἀπόλυτος ἀ-
νάγκη νὰ τὴν δῶ... Γιατὶ τὸ δικό της
καλό...

— Μάλιστα, μάλιστα, πάω ἀμέ-
σως...

Κι' ἡ Δανάη ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸ
No 253, τὴν Νάντια, τὴν Νάντια
Κοντάρη, ὅπως τὴν ἤξεραν ὅλοι στὴ
φυλακὴ, ποὺ πρὶν ἐνάμισιο χρόνο εἶ-
χε ἀποπειραθῇ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀν-
τρα τῆς, τὸν Γεώργιον Κοντάρη, δι-
ευθυντὴ τῆς «Α.Ε. Πίστις καὶ Ἀσφα-
λεια Εἰσαγωγαί — Ἐξαγωγαί».

Πέρασε κοντὰ μισὴ ὥρα. Ἡ κυρία
Μίκα Κοντάρη περίμενε ἀκόμ, Σί-

Κάθε ἀπόπειρα τοῦ κ. Κοντάρη νὰ πλησιάσῃ τὴ Μίκα καὶ νὰ τῇ δώσῃ ἐξηγή-
σεις, σκόνταψε στὴν κατὰ γοημενικὴ τῆς ἀντησῇ.

γούρα ἡ ἀρχικλειδοῦχισσα δὲν κρά-
τησε τὴν ὑπόσχεσή της. Μὰ ποῖος
δαίμονας τὴν ἐσπρώξε κι' αὐτὴν καὶ
εἶπε τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνόμα; Τώ-
ρα σίγουρα ἡ Νάντια δὲ θάθελε νὰ
παρουσιασθῇ... Ἀλλοίως, δὲν δικαι-
ολογεῖται μὴ τόση ἀργοπορία. Βέ-
βαια ἡ Νάντια δὲν κάνει πιά τὴν
τουαλέτταν της ὅταν δέχεται ἐπισκέ-
ψεις, ὅπως στὸ μέγαρό της τῆς Λε-

ωφόρου Κηφισιάς, ἐδῶ καὶ δυο-τρία
χρόνια.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴ μισῇ ὥρᾳ ποὺ πε-
ρίμενε, θυμήθηκε ἡ τωρινὴ κ. Κον-
τάρη, τὴν παλαιὰ κ. Κοντάρη, τοῦ δι-
ευθυντοῦ κ.τ.λ.

Τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ μέγαρό της
τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Μίκα καθόταν σὲ
μιὰν αὐλή.

Ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ἕνας ὁ-
ποχρεωτικὸς φίλος κατάφερε νὰ τῆς
πάρῃ μιὰ πρόσκληση γιὰ ἕνα σοῦρ-
πράϊζ (αὐτὴ τὴν περίφημη μὸδα
τοῦ ρεφενέ τῶν ἀθηναϊκῶν σαλο-
νιῶν) μὲ εἴσοδο 300 δραχμές.

Ἡ Μίκα θάταν τότε κοντὰ 21
χρονῶ. Χτυπητὴ ὁμορφιά χαμένη
στὴν πλακώτικη αὐλὴ μὲ τοὺς βο-
σιλικούς καὶ τίς μαντζουράνες.
Ἀπὸ μικρὴ εἶχε μὴ δύναμιν καὶ
μὴ αὐτοπεποίθησιν πῶς κάποτε θὰ
φτανε ψηλά. Καὶ δὲ γελάστηκε. Ρί-
χτηκε στὰ γράμματα. Τέλειωσε τὸ
Γυμνάσιον, φοίτησε καὶ δυὸ χρόνια
στὸ Πανεπιστήμιον, μὰ τότε, στὰ 18

λος του δεύτερου χρόνου, πέθανε ξαφνικά ο πατέρας της. Περιουσία δεν υπήρχε. Ούτε άντρικά χέρια. Αυτή μεγαλύτερη σε πέντε παιδιά, με μια μάννα, άγριασματη και μαλθακή, που δεν έκανε για καμιά δουλειά. Ψωμάθηκε μπροστά τους το ζήτημα του ψωμιού. Τα τέσσερα στόματα των μικρών αδερφών, ζητούσαν με μαθηματική ακρίβεια σε ίσα χρονικά διαστήματα να γεμίσουν.

Κι' έτσι ένα καλό πρωί, η Μίκα Παπαδέλη, αφήνοντας όνειρα και φαντασίες, σκέπασε με μια μαύρη ποδιά το νεανικό εύπλαστο κορμί και παρουσιάστηκε στον κ. Χαρίδημο Μικέλη, για τη θέση της δακτυλογράφου με 1.200 δρχ. το μήνα.

Ήταν δέν ήταν 3 μήνες στη δουλειά που συνάντησε τυχαία το Λάκη, ένα παλιό συμφοιτητή της, από πλούσια οικογένεια. Αυτόν που της προσέφερε την πρόσκληση για το σουρπρίζ-πάρτυ του κ. Κοντάρη.

Κι' έτσι θρήνηκε ένα Σαββατό-βραδο, στα σαλόνια της κ. Κοντάρη. Στην αρχή έμοιαζε λίγο σαν χαμένο κοτόπουλο. Στριφογυρίζει δίχως σκοπό στις απέραντες αίθουσες με το έκτυφλωτικό φωτισμό—όλα της που αυτή τη στιγμή θάταν σωστή σανίδα σωτηρίας δεν είχε ακόμα φανή — κρυβόταν σαν ένοχη σ' άπομερες γωνίες και παρακολουθούσε με μάτια διεσταλμένα απ' την έκπληξη την κ. Νάντια Κοντάρη...

Είχε ακούσει πως ήταν Ρωσίδα — τ' όνομά της, άλλως τε, το μαρτυρούσε — μ' ολάκερη μυθιστορηματική ζωή. Διωγμένη από τη λαίλαπα του μολοσθικισμού, κοριτσάκι 13 χρονών, θρέθηκε άγνωστο πώς, στη Θεσσαλονίκη, σερβίτορα στο κέντρο των «Τριών Αστέρων». Εκεί τρία χρόνια αργότερα τη γνώρισε ο Γεώργιος Κοντάρης, πουχε πάει για δουλειές του στη μακεδονική πρωτεύουσα. Τού χτύπησε. Μά η Νάντια είχε άλλες ιδέες — ποτέ κανείς δεν έμαθε ακριβώς ποιές — και άρνήθηκε κατηγορηματικά να γίνει γυναίκα του, γιατί ως αυτού έφταναν οι όχι και τόσο τίμιες αρχικές προτάσεις του κ. Κοντάρη, τότε μικροπλάσι στον οίκο ΡΕΞ «παντός είδους άρώματα και καλλυντικά».

Μά με το πέραςμα του χρόνου οι μ' εν δουλειές του κ. Κοντάρη καλλιτέρευσαν αλματωδώς, ενώ η Νάντια Λουκόφσκαγια μ' όλο που γινόταν πραγματική καλλονή, δεν είχε θρήνη ακόμα τον άντρα που θά της εξασφάλιζε τη ζωή, που θά ταίριαζε στη δουκική της καταγωγή (γιατί είχε βέβαια σε όλους γνωστό πως όλες οι Ρώσες, ή μάλλον οι Λευκορώσες, είναι τουλάχιστον μεγάλες δούκισσες). Κι' έτσι όταν ύστερα από έπτά ολόκληρα χρόνια ο μεγάλος και τρανός κ. Κοντάρης, διευθυντής τώρα της «Α. Ε. Πίστις και 'Ασφάλεια» της επανέλαβε την πρότασή του (τά αίσθηματά του προς αυτήν έμεναν αναλλοίωτα όπως της είχε — πραγματικά έκπληκτικό φαινόμενο για έναν τέτοιο άντρα —) η Νάντια Λουκόφσκαγια έπεσε με κλάμματα

στην άγκαλιά του.

Αυτά και άλλα πολλά συλλογιζόταν η Μίκα, καθώς παρακολουθούσε από μια γωνιά την κ. Κοντάρη περικυκλωμένη από μια σωστή αύλη θαυμαστών. Τί όμορφη που της φάνηκε. Είχε μια τόσο διαφορετική όμορφιά από τη δική της. Ή μιά, ή Μίκα, είχε ένα πρόσωπο άγγελικό, σ' ένα κορμί πολύ-πολύ ανθρώπινο. Ή άλλη σ' ένα σώμα καθαυτό αϊθέριο, μακρύ, λιγνό, σκεπασμένο μόνο με την απραϊτήτη σάρκα («τό κορμί της Νάντιας θά μπορούσε να τ' ντύσει μ' ένα γάντι» έλεγε γελώντας ο άντρας της). Είχε στημένο ένα κεφάλι μ' ένα πρόσωπο σ' αληθινά διαβολικό... Μιά όμορφη σκοτεινή, διαπεραστική που κανέναν δεν μπορούσε ν' αφήσει άσυγκίνητο.

— Λοιπόν έτσι... Τ' όμορφότερο μούτρακι του χορού θά βρίσκεται για πολλή ώρα κρυμμένο πίσω απ' αυτή την κολώνα;

Ήταν ο κ. Κοντάρης.

Σπουδαίος τύπος! Ψηλός, λιγνός, με πρόσωπο γεμάτο γωνίες, πουδιναν μια ενδιαφέρουσα έκφραση στη μορφή του, άφθονα μαύρα μαλλιά, με δυο πλατειές άσπρες τούφες στους κροτάφους. Είχε χείλη λεπτά, κοφτά, με μια αδιόρατη μ' πάντα ύπαρκτη πτυχή ειρωνείας. Μάτια καθαυτά σατανικά. Ένα βλέμμα μεταλλικό, διαπεραστικό, που άναμετρούσε απ' την κορφή ως τα νύχια τον άντικρυνό του και τον έκανε πολλές φορές να τ' χάνει. Συχνά, ίσως για να κρύψει αυτό το προδοτικό βλέμμα, φορούσε σ' άριστερό μάτι ένα τετράγωνο μονόκλ—παληά, μ' πάντα ενδιαφέρουσα μόδα.

— Ή δεσποινίς;...

— Μίκα Παπα... συστήθηκε θαρρετά η Μίκα, κόβοντας άλύπητα τις δυο τελευταίες συλλαβές, από το όχι και τόσο άριστοκρατικό όνομά της.

— Χορεύουμε;

Ήταν η αρχή του χορού που θά τελείωνε με το χορό του 'Ησαία — για να μεταχειριστούμε την τόσο κοινή αυτή έκφραση.

Δέν την άφησε όλη τη βραδιά. Κι' ο Λάκης που τους παρακολουθούσε από μια γωνιά, έκλαιγε τις 300 δραχμούλες του.

— — —

Την ξανάδε στο συμβολαιογραφείο του κ. Μικέλη, ύστερ' από ένα χρόνο, όπου η Μίκα έξακολουθούσε ακόμα παθητικά να προσφέρει τις υπηρεσίες της. Την γνώρισε άμέσως. Μά δέν τ' άδειξε. Ήταν ώρα υπηρεσίας κι' έπρεπε να κρατήσει τα σχήματα. Μά μια στιγμή που ο συμβολαιογράφος βγήκε στον έξώστη—έκανε τρομερή ζέση εκείνη την ημέρα — της μурμούρισε διαστικά: «Πού και πότε;»

— Στις 8 έξω από τη ρωσική εκκλησία, απήντησε λακωνικά η Μίκα ύστερ' από μικρή σκέψη.

Συναντήθηκαν και τότε κι' άπειρες ακόμα φορές... Άνοιξιάτικες και καλοκαιρινές βραδιές, χειμωνιάτικες και φθινοπωρινές πρωινά, φι-

λήθηκαν, γέλασαν, χόρεψαν, τούδευε τα κάτασπρα δόντια της, τις άτιθασσες μπούκλες των ξανθών μαλλιών της; τις μακρές γάμπες με την ακριβή κάλσα, το τρεμούλιασμα του στήθους της κάτω απ' τα έφαρμωστά φουστάνια, μά δέν τού δόθηκε. Πήγαινε για πολλά. «Τούτ ού ριέν» μурμούριζε γαλλίζοντας.

Κι' ήταν ένθουσιασμένη. Ή σαρκαστική φάτσα με τα διαβολικά μάτια, τα μαύρα με τις άσπρες τούφες μαλλιά, και τα σκιστά ειρωνικά χείλη, γινόταν μέρα με την ημέρα μαλακώτερη, γαληνότερη κι' άκόμο κάπως γελοία, (χαρακτηριστικό που της έλειπε πριν λίγο καιρό) και πρό παντός, πολύ-πολύ περισσότερο έρωτευμένη.

Τόν έφτανε στο σημείο να την έλπιαρη με δάκρυα λύσσης στα μάτια.

— Όχι... όχι...

— — —

“Όσπου τ' αποφάσισε. Άφου δέν γινόταν άλλοιως θά την έπαιρνε γυναίκα του: Μά πώς, Θεέ μου, θά τ' όλεγε στην Νάντια; Ήταν καιρός βέβαια που εκείνη τάχε όλα καταλάβει. Τούκανε τρομαχτικές σκηνές με δάκρυα, γνιγμένες φοβέρες, κοπετούς.

Κι' όταν άποκαμωμένοι κι' οι δυο έπεφταν δίχως εύνahme να κοιμηθούν περνάγαν άγρυπνες νύχτες κι' η αύγή τους εύρισκε ζυπνιτούς με μελανούς κύκλους στα μάτια και μιάν άφάνταστη πικράδα στα χείλη. Τέλος ένα βράδυ τ' άμολόγησε.

“Επρεπε επί τέλους να τον λυπηθ... Τό καταλάβαινε πώς ήταν κουτό, θλακώδες, να μην μπορεί να πνίξει αυτόν τον ένοχο έρωτα. Μά δέν μπορούσε. Ήταν θασανιστική και κυριαρχική αυτή η άγάπη που έύπνησε τώρα το μισοχείμωνο, στην ψυχή του.

Και τότε έγινε κάτι το τρομερό. Ή ψυχή της σκλάβας, της γυναίκας με τα πρωτόγονα ένστικτα και το θαύτατο έρωτισμό, το ζών το κρυμμένο κάτω απ' το ψεύτικο λούστρο του πολιτισμού, το θηλυκό με τη γνώση της κατοχής, που δέν θ' άφήση εύκολα να ξεφύγει από τα νύχια του το θήραμά του, όλα έύπνησαν ανάκατα στην ψυχή της και η ώραία μορφή με τα περήφανα μάτια πήρε την έκφραση της λύκαινας, που κυττάζει μανιασμένη γύρω της για να θρη το ζώο που θά κορέσει την πείνα της...

Άνοιξε βιαστικά ένα συρτάρι και χουφτιάχνοντας ένα μικρό περιστρόφο Σμιθ που από καιρό τ'όκρυβε στο κομοδίνο της... ποιος έφέρει για ποιο σκοπό, το πρότεινε μπροστά του ξεφωνίζοντας σαν τρελή:

— Πές μου την τελευταία σου λέξη... Θά σε σκοτώσω και θά σκοτωθώ!

Την κύταξε δίχως να την βλέπει, δίχως να την άκούει. σώμα δίχως ψυχή, ψυχή δίχως σκέψη, έρωμα των πύθ έτερόκλητων αίσθημάτων.

— Άφησέ με! Άφησέ με ήσυχο.

Κάνε ό,τι θέλεις! Δέν μπορώ πιά... δέν...

Μιά δυνατή έκπυροσρότηση έκοψε τα λόγια του στο στόμα. Μόνο που η σφαίρα πήγε λίγο πιο ψηλά από κεί πουχε ύπολογιση η Νάντια κι' έτσι γλύτωσε τη ζωή του... (έ, πρωτόπειρη όσο να πής: μιά δεύτερη φορά θά τα κατάφερνε καλύτερα!). Κι' άκόμο κάτι: Δέν άκούστηκε παρά ένας μόνο πυροβολισμός. Φαίνεται τη τελευταία στιγμή η Νάντια βέλιασε και προτίμησε τη φυλακή από το θάνατο...

Για να σκεπάσουν το σκάνδαλο, ο ίδιος ο κ. Κοντάρης που χαροπάλαψε δυο μήνες στον «Ερυθρό Σταυρό», έπρε πώς έπρόκειτο περί αυτόκτονίας. Μά η άστυνομία δούλεψε καλά. Κι' όλα ήρθαν στο φώς. Και η Νάντια Κοντάρη, το γένος Νάντια Άντρέγιεβνα Λουκόφσκαγια, με τα ελαφρυντικά της μετρίας συγχύσεως και τον χαρακτηρισμό της πράξεως ως άποπειρας άναιρέσεως και ούχι φόνου έκ προμελέτης (ήταν όμορφη κιόλας κι' έπηρέασε κάπως τους ένόρκους) καταδικάστηκε μόνάχα τρία χρόνια φυλακή.

— — —

Τό διαζύγιο βγήκε άφάνταστα γοργά. “Όσπου να δικαστή η Νάντια είχε περάσει κιόλας έναμση χρόνος και σ' αυτό το διάστημα με μιά άδρη πληρωμή σ' έναν καλό δικηγόρο, βγήκε το διαζύγιο. Κι' έτσι, δυο μήνες πριν από τη δίκη, η Μίκα Παπαδέλη (που άναγκάστηκε τώρα πιά να φανερώσει ολόκληρο τ' όνομά της) έγινε κυρία Γ. Κοντάρη, τού διευθυντού κ.τ.λ...

“Όλα καλά και άγια. Ένα μόνο: που ο κ. Κοντάρης δέν ήταν κοινός άνθρωπος. Κάθε άλλο μάλιστα! Κι' έτσι την ημέρα της δίκης, δυο μήνες καθώς είπαμε ύστερα από τον δεύτερο γάμο του, τού συνέβη κάτι το κατ'άπληκτικό. Άν τον ρωτούσατε άρισμένως ούτε αυτός θά έφερε να σάς πη πώς έγινε ένα τέτοιο πράγμα. Λοιπόν άπλούστατα και χωρίς να το καταλάβει κι' άκόμο έντελώς ξαφνικά, ξαφνικά και ξεκάρφωτα, έρχισε πάλι... να την άναπα; — όχι, βάταν κάπως τολμηρό να τ' όη κανείς — μά... να τον ένδιαφέρει πάλι η Νάντια! Μιά σφαίρα, όταν δέν σκοτώνει, φαίνεται ότι γεννά τα πιο περιεργα συναισθήματα σ' αυτόν που την δέχεται...

Στη δίκη δείχθηκε την μιά φορά άλτρουϊστής, την άλλη κυνικός, την τρίτη καρτερικός και στο τέλος άφιλέστατα ζήτησε να διαγραφεί ό ί-βες από τον κατάλογο των μαρτύρων της κατηγορίας.

Ή δίκη τελείωσε με το γνωστό άποτέλεσμα. Κι' όταν είδε την Νάντια να περνά μπροστά του με την συνοδεία τριών χωροφυλάκων, που την ώδηγούσαν πάλι στη φυλακή, της έφριξε μιά παράξενη ματιά και γύρισε στο σπίτι του άναστατωμένος.

Ή Μίκα δέ θέλησε να πιστέψει την κρυφή φωνή που της έξηγοόσε την στάση του άνδρός της. “Όχι! Ή νοσηρή φαντασία της, έλεγε. Θά τ' άγεννούσε όλα αυτά

να ένστικτα.

Ή Νάντια δέν είχε δη ποτέ τη Μίκα. Την μόνη φορά που συναντήθηκαν η Νάντια δέν είχε κανένα λόγο να την προσέξει κι' άργότερα τού κάκου προσπάθησε να θυμηθί την μορφή της.

— Με συγχωρείτε κυρία, μου είπαν πώς με ζητήσατε, αλλά είχα μια τρομερή ζάλη που μ' έκανε ν' άργήσω λίγο, καταλαβαίνετε πώς...

Ήταν η Νάντια που της μιλούσε. Ή Νάντια μ' ένα γκρίζο ριγωτό φουστάνι, ένα φακίλι στο κεφάλι (πόσο διαφορετικό απ' το διάδημα που φορούσε σαν την πρωτογνώρισε!) μά με τα ίδια υπερήφανα μάτια και το βασιλικό της παρόστημα.

Ή Μίκα τινάχτηκε σαν ηλεκτρισμένη. Τό δέρμα της είχε τό φρικίασμα τού πουλαριού και τό μάτια της τό λαχτάρισμα της ελαφίνας στο άντίκρυσμα τού κυνηγού...

Τί ήθελε εδώ; Τί ήθελε εδώ;

Μόλις αυτή την στιγμή κατάλαβε όλη την άπρονοησία της πράξεώς της, μόλις αυτή τη στιγμή έννοιωσε καλά για ποιο λόγο ήλθε στη φυλακή. Μόνο και μόνο για να πείσει τον έαυτό της πώς μ' όσα κι' άν συνέβησαν αυτή, μόνον αυτή, ήταν η νικήτρια, αυτή που καθόταν στο μέγαρο της Λεωφόρου Κηφισιάς, κι' όχι η άλλη, η γυναίκα με τα μαύρα σκοτεινά μάτια, που έρεθε σε μια φυλακή.

Δέν ήθελε παρά να την δη, να πεισθή πώς ήταν καλά κλεισμένη, καλά κλειδωμένη πίσω απ' τα θεία σίδερα, με μιά ολόκληρη στρατιά γυναικών για την φύλαξη της.

Και τώρα έννοιωσε μιά ακατανίκητη βία να φύγει... Να φύγει, τώρα που ίκανοποίησε τα πιο ταπεινά, τα πιο μικρόχαρα ένστικτα της ψυχής της, πριν ή άλλη καταλάβει... Να φύγει... “Όλη αυτή την ώρα που άνάκατα όλες αυτές οι σκέψεις περνούσαν απ' το θολωμένο μυαλό της στεκόταν όρθη, ακίνητη, με τα μάτια καρφωμένα σαν ύπνωτισμένη, μπροστά στα μάτια της φυλακισμένης, ώσπου στο τέλος η Νάντια κατάλαβε... Κατάλαβε καλά ποιό ήταν αυτή που στεκόταν έλαλη μπροστά της... Ή φυσιογνωμία της άλλαξε χίλιες έκφράσεις. Από την άπορία στην έκπληξη, απ' την έκπληξη στο μίσος, κι' απ' το μίσος στην όργη. Την άναμέτρους ολάκερη από την κορφή ως τα νύχια... Και δίχως μιά λέξη, την πλησίασε, την πλησίασε με σιγανά μ' σταθερά βήματα, κι' όταν το πρόσωπό της ήρθε ακριβώς άπέναντι της άλλης, της έφριξε μιά τρομερή ματιά και την έφτυσε κατάμουτρα!

“Υστερα γύρισε την πλάτη της και με ήσυχα μεγαλοπρεπή βήματα βγήκε από την αίθουσα.

Ή Δανάη, η άρχικλειδούχισσα, ποόχε σταθή στην πόρτα κι' είχε παρακολουθήσει ολάκερη τη θουβή αυτή σκηνή, έμεινε με το στόμα γάσκοντας, με τα χέρια πλεγμένα και με μιάν άφάνταστη άπορία ζωγραφισμένη στη μορφή.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ — ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑ-
ΔΟΣ» ΑΡΧΙΖΕΙ:

‘Η δραματική ιστορία τού ποι- ητού Φιλύρα

Πώς έζησε με θερμήν αίσθηματικότητα μεταξύ των όνειροφαντασμάτων του και της πεζής ζωής. Πώς άνεδείχθη έξοχος ποιητής από τα παιδικά του χρόνια. Πώς έπέρασε μέσα από τους πολέμους και από τα κοσμικά σαλόνια. Πώς έπλέχθη το μεγάλο του αίσθηματικό ειδύλλιο και πώς έκλονίσθη το λογικό του. Πώς έμεινε ποιητής και μέσα στο θεραπευτήριο...

“Όλη η λυρική, αίσθηματική και τραγική ιστορία τού όνειροπόλου και άτυχου ποιητού θά παρελάση από τις σελίδες της «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ», γραμμένη ειδικώς από τον κ.

ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Πρόσκλησις σὲ τραπέζι

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΕΝ ΑΦΙΝΕ καμμιὰ εὐκαιρία ἡ κυρία Κατίνα νὰ περάσῃ, χωρίς νὰ ἐπαναλάβῃ στὴν κόρη της τὴν σημαντικὴ αὐτὴ φράσι:

— Ἡ συζυγικὴ εὐτυχία, κόρη μου, βασίζεται στὸ στομάχι. Ἄν προσφέρῃς ὠραία καὶ καλομαγειρεμένα φαγητὰ στὸν ἄντρα σου, θὰ τὸν ἐχῇς πάντα σκλάβο σου!

Ἡ Λέλα εἶχε βαρεθῇ ν' ἀκούῃ αὐτὴ τὴ φράση, ποὺ τὴν εἶχε μάθει πιά ἀπὸ ξῶ. Κι' ἐννοοῦσε νὰ μὴ συμμορφώνεται μὲ τὴ γνώμῃ τῆς μαμᾶς της. Τῆς ἀπαντοῦσε πάντως:

— Ξέρεις μαμὰ πὼς δὲν μ' ἀρέσει ἡ κουζίνα;

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς σκέπτεστε ἐσεῖς τὰ σημερινὰ κορίτσια ἐπανελάμβανε ἐκείνη. Κι' ἐπειτα θέλετε νὰ ῥηθε καὶ γαμπρό...

— — —

Αὐτὸν τὸ γαμπρὸ γιὰ τὴν κόρη τους ἐφαχναν νὰ ῥοῦν ἡ κυρία Κατίνα καὶ ὁ κύριος Ἀλέκος. Κι' ἐφαχνε νὰ τὸν ῥῇ καὶ ἡ Λέλα, χωρίς νὰ τὸ καταρθώσῃ. Ὁ κ. Ἀλέκος ὅμως, εἶχε γνωρίσει τελευταῖα ἕνα λαμπρὸ νέο, τὸν Νίκο, ποὺ τοῦ φάνηκε καλὸς γιὰ νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς κόρης του. Συμπαθητικὸς, εὐγενικός, μορφωμένος καὶ μὲ καλὴ θέση. Τὸν ἐπροσκόλεσε λοιπὸν στὸ σπίτι του ἕνα ῥάβδῳ γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ τὸ τραπέζι. Ὁ Νίκος ἔμεινε κατενθουσιασμένος μὲ τὴ γνωριμία τῆς κυρίας Κατίνας, γοητευμένος μὲ τὴ γνωριμία τῆς Λέλας, ἀλλὰ εὐχαρίστηθηκε περισσότερο μ' ἕνα κοττό-πουλο τῆς κατασκόλας καὶ κάτι ὑπέρροχα μπουρεκάκια ποὺ παρετέθησαν στὸ γεῦμα.

— Θαυμάσια εἶναι τὰ φαγητὰ σας!... εἶπε ὁ Νίκος ἐπειτα ἀπὸ τὸ φαί. Σὰς θεοῖς πὼς δὲν ἔφαγα ποτέ μου καλύτερο φαί.

Ἡ κυρία Κατίνα εὐχαριστήθηκε πολὺ μὲ τὰ ἐγκώμια τοῦ προσκεκλημένου της. Καὶ ὁ κ. Ἀλέκος τὸν ἐκάλεσε σὲ δεῦτερο τραπέζι:

— Ἡ γυναίκα μου, ἡ κόρη μου κι' ἐγὼ, τοῦ εἶπε, θὰ εὐχαριστήσομε παρὰ πολὺ νάρθῃς νὰ φάμε τὴν Πέμπτην τὸ ῥάβδῳ στὸ σπίτι. Θὰ ὑπάρχῃ μιά μαγιονέζα περιφάνη.

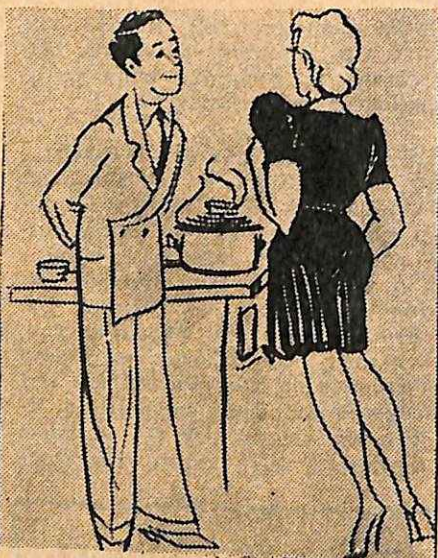
Ὁ Νίκος ἔκανε κολοφάγας. Καὶ δέχτηκε μὲ προθυμία τὴν πρότασι. Ἐπῆγε τὴν Πέμπτη καὶ διεπίστωσε πὼς ἡ μαγιονέζα ἦταν ἀληθινὰ περιφάνη. Ἄν δὲν σεβόταν τὸ κοινωνικὸ πρωτόκολλο, θὰ ἔγλυφε προθύμως καὶ τὰ δάχτυλά του. Καὶ ἡ εὐχαρίστησή του ἦταν τέτοια ὥστε ὁ κ. Ἀλέκος τὸν ἐξανακάλεσε γιὰ τὴν Κυριακὴν, ποὺ θὰ εἶχαν γουρουνόπουλο σέλινο.

Ὁ Νίκος γινόταν δεκτὸς μὲ συμπάθεια ἀπ' ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Γιατὶ ἡ οἰκογένεια καλοῦσε τὸν ὑποψήφιο γαμπρὸ γιὰ τὴν κόρη, ἐνῶ ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ἐπῆγαινε γιὰ τὸ

φαί. Κι' ἔτσι ὁ Νίκος ἔγινε γρήγορα ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ.

Τουλάχιστον δυὸ φορές τῇ εβδομάδῃ καθόταν γύρω ἀπὸ ἕνα πλουσιώτατο τραπέζι κι' ἔτρωγε τὰ ὠραιότερα φαγητὰ ποὺ ἔφαγε στὴ ζωὴ του, ὅπως ὁ ἴδιος δὲν ἔπαυε νὰ δηλώνῃ κάθε φορὰ, ἐπειτα ἀπὸ τὸν χωνευτικὸ καφέ καὶ τὸ ἡγεμονικώτατο ποῦρο ποὺ τοῦ ἐπρόσφερε ὁ κ. Ἀλέκος.

— Ἡ κουζίνα σας μ' ἔκανε ἀληθινὸ σας φίλο, κυρία μου, ἔλεγε. Ποτέ δὲν ἐφантаζόμουν πὼς ἡ μαγειρικὴ θὰ μπορούσε νὰ παίξῃ τέτοιο

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

σπουδαῖο ρόλο στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ κυρία Κατίνα ἀκούγε μὲ φανερὴ ἱκανοποίησι τὶς δηλώσεις τοῦ Νίκου κι' ἔκλεινε συγχρόνως τὸ μάτι στὴν κόρη της, γιὰ νὰ τῆς ὑπενθυμίῃ τὴ γνωστὴ τῆς φράσι.

Ὁ Νίκος κουβεντιάσε θέσεις καὶ μὲ τὴ Λέλα. Εἶχε πολλὰς εὐκαιρίες νὰ μείνῃ μόνος μαζί της, γιὰτὶ μὲ διακριτικὴ εὐγένεια ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμὰ ἀφιναν τὸ πεδίο ἐλεύθερο, γιὰ νὰ τὰ ποῦν τὰ παιδιὰ. Καὶ μιλοῦσαν μαζί γιὰ σινεμά, γιὰ μόδα, γιὰ ποίηση, γιὰ μουσικὴ, ἀλλὰ οὔτε λέξη γιὰ ἔρωτα.

Αὐτὸ δὲν ἀπογοήτευε οὔτε τὴ Λέλα — ποὺ τῆς ἄρεσε ὁ Νίκος — οὔτε τὸν μπαμπὰ καὶ τὴ μαμὰ.

— Εἶχε γοητευθῇ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν κουζίνα μας, ἔλεγε ἡ κυρία Κατίνα, ὥστε ἀσφαλῶς θὰ μῆνῃ στὴν οἰκογένειαν. Εἶναι αὐτὸ ποὺ λέγω τόσον καιρὸ καὶ δὲν μ' ἀκούς, Λέλα!

— — —

Ἐνα μεσημέρι, πρὶν καθήσουν στὸ τραπέζι, ὁ Νίκος πῆγε στὴν κουζίνα. Ἦθελε νὰ παρακολουθήσῃ ὁ ἴδιος τὴ μυσταγωγίαν τῆς κατασκευῆς τῶν ὠραίων ἐκείνων φαγη-

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

τῶν ποὺ ἀπελάμβανε. Καὶ ἀνάμεσα στὶς κατασκόλας εἶδε μιά μαγεῖρισσα νέα, νόστιμη καὶ στρουμπουλή.

— Ἐσὺ μαγειρεύεις αὐτὰ τὰ ὠραία φαγητὰ; τὴ ρώτησε.

— Μάλιστα κύριε!

— Μόνη σου;

— Μόνη μου!

— Πὼς σὲ λένε;

— Μαρία!

Ὁ Νίκος τὴν ἐκαλοκύτταξε ἀπ' ὀφθαλμοὺς τῆς μερίδας, σκέφθηκε λίγο καὶ τὴ ρώτησε:

— Εἶσαι παντρεμένη, Μαρία;

— Ὁχι!

— Ἀρραβωνιασμένη;

— Ὁχι.

— ἔχεις τὸ νοῦ σου σὲ κανένα;

— Οὔτε!

Ὁ Νίκος ξανασκέφτηκε λίγο τὸ πρᾶγμα καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν:

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

Ἡ Μαρία ἀπὸ τὴν ξαφνικὴν συγκίνησιν ἀφῆκε νὰ τῆς πέσῃ ἡ κουτάλα ἀπὸ τὸ χέρι. Ὅταν συνῆλθε, ὁ Νίκος τῆς εἶπε:

— Μὴ λὲς ἀκόμα σὲ κανένα τίποτα!... Θὰ κανονίσω ἐγὼ τὸ ζήτημα!

— — —

Γύρισε στὸ τραπέζι. Κι' ἐπειτα ἀπὸ τὸ φαί, τὴν ὥρα ποὺ πέρασαν στὸ σαλονάκι γιὰ καφέ, ὁ Νίκος εἶπε:

— Σήμερα σὰς ἐπιφυλάσσω μιά ἐκπληξιν!

— Ὅλοι τὸν κύτταξαν στὰ μάτια μὲ ἀπομονήσια.

— Τί ἐκπληξιν; ρώτησε ἡ κυρία Κατίνα.

— Θὰ σὰς πάρω κάποιον πρόσωπο ἀπὸ τὸ σπίτι!

Ἡ κυρία Κατίνα ἀναστέναξε, ὁ κύριος Ἀλέκος χαμογέλασε, ἡ Λέλα ἐκοκκίνισε. Καὶ ὁ Νίκος ἐξέκολλούθησε:

— Ἀπὸ ἀνέκαθεν εἶχα τὴν πεποίθησιν πὼς ἡ θέσις τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας εἶναι ἡ καλὴ κουζίνα. Τὰ καλομαγειρεμένα φαγητὰ σας μὲ ἐγοητεύουν ὅπως ξέρετε. Ἐκανα, λοιπὸν, μιά μικρὴ ἐρευνά γιὰ ν' ἀνακαλύψω ποῖα τὰ μαγεύει. Πρὸ ὀλίγου εἶδα τὸ πρόσωπο αὐτὸ. Μὲ λίγα λόγια, λοιπὸν, ἀπεφάσισα νὰ πάρω τὴ Μαρία γυναίκα μου.

— Τὴ μαγεύεισά; ἔκανε μὲ κατὰπληξιν ἡ κυρία Κατίνα.

— Μάλιστα!... Φαντάζομαι πὼς θὰ μὲ κἀνῃ εὐτυχισμένο. Κι' ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ σὰς στερήσω ἀπὸ τὰ ὠραία πράγματα ποὺ φτάνει αὐτὸ τὸ κορίτσι, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς κάνω ἐγὼ τὸ τραπέζι!... Θὰ εἶναι μιά ὑποχρέωσις γιὰ μένα, γιὰτὶ σὲ σὰς θὰ ὀφείλω τὴν εὐτυχία μου...

— — —

Τὴν ἄλλῃ μέρῃ ἡ Λέλα ἦταν ἀπὸ τὶς ἔξι τὸ πρωῒ στὴν κουζίνα.

— — —

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

40 ΧΡΟΝΙΑ στὰ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ὁ «Μητσέλος» τοῦ Γρανίτσα

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ Κ. Θ. ΠΙΟΦΥΛΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ 1907 καὶ μὲρὸς ἔργων νὰ φανερώωνται καὶ νὰ κατακτοῦν τὴν σκηνὴν καὶ οἱ νεώτεροι θεατρικοὶ συγγραφεῖς μας. Ἰππεῖς ἀπὸ τὸν Μεῖζα, ἐφανερώθησαν, ἀναδείχθησαν καὶ ἐθριάμβευσαν ὁ Ξενοπούλος, ὁ Χόρν, ὁ Συναδινός... Μὰ καὶ μ' αὐτοὺς ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν τους στὸ Ἀθηναῖο θέατρο καὶ ἄλλοι πολλοὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, ποὺ ἀργότερα ξεχώστηκαν... Ὅλους αὐτοὺς τοὺς παρεκίνησε ὁ θρίαμβος τοῦ Μεῖζα μὲ τὸν «Ἄνδρα τοῦ Ἰσκιου». Ὁχι μόνον πολλοὶ ἔγραψαν θεατρικὰ ἔργα τότε, μὰ καὶ οἱ θίασοι ἐδείχναν προθυμία νὰ τ' ἀνεβάσουν. Προθυμία ὅχι μόνον ἀγνωστῆ σήμερα, μὰ καὶ ἀπίστευτη...

Ἀνάμεσα σὲ τὸν νέον θεατρικὸν συγγραφεῖς, ποὺ ἐφάνησαν τότε στὸ θέατρό μας, ἦταν καὶ ὁ μακαρίτης Στέφανος Γρανίτσας. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1908 ἐπαίξε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν στὸ θέατρο τῆς Ὀμονοίας (ποὺ ἀκόμα ἐλέγετο «Νέα Σκηνή») ὁ θίασος τῆς Κας Κοτοπούλης καὶ τοῦ Σαγιώρ. Ἐκεῖ ἐφανερώθη καὶ ὁ «Μητσέλος», τὸ πρῶτο καὶ τελευταῖο ἔργο τοῦ μακαρίτη Γρανίτσα.

Ἦταν πρωτότυπος τύπος ὁ Γρανίτσας. Τύπος ἄγνωστον Ρουμελιώτη. Γεμάτος μὲ λυρικὴ διάθεσι, μὲ ἀφέλεια καὶ μ' ἐγκαρδιότητα. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν Ρουμελιώτικὴν προφορὰν τοῦ καὶ τὶς συνήθειες τοῦ τόπου του, ὁ Στέφανος Γρανίτσας ἐθεώρησε δημοσιογράφος. Τὸ 1907 τὸν γνώρισαν ἀριστοτεχνικὰ τοῦ «Χρόνου» τοῦ Χαριτοπούλου.

Στὴν ἐφημερίδα αὐτὴ ὁ Γρανίτσας ἔγραφε πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Μόνον δὲν ἔκανε... καθήκοντα ἀριστοτεχνικά. Τὴν σύνταξιν διηθύνουν πρῶτα ὁ κ. Ε. Δαγλαρίδης καὶ κατόπιν ὁ κ. Κ. Κωνσταντινίδης. Ὁ Γρανίτσας ἔγραφε μόνον καὶ διηγεῖτο στὸ γραφεῖο ἄπειρα Ρουμελιώτικα ἀνέκδοτα καὶ παραμυθία. Καὶ πραγματικὰ ὁ Γρανίτσας διηγεῖτο μὲ πολλὴ κέφι καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν ἐκφραστικότητα.

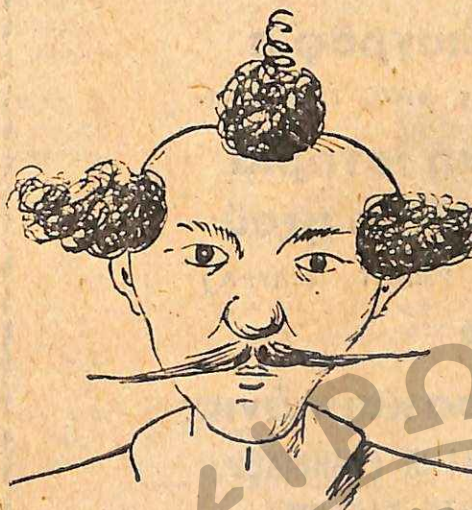
Στὸν «Χρόνον» ἔγραφε συχνὰ χρονολόγημα, μὰ κάποτε καὶ ἄρθρο ἢ καὶ διήγημα ἢ καὶ εὐθυμογράφημα. Τὸ εἶδος ποὺ ἔγραφε ἐποικίλε κατὰ τὸ νέον τοῦ ἢ ἄλλαξε... χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ θέλῃ. Ἐμμεῖς ἱστορικὸν ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε σχετικὰ ὁ Γρανίτσας μὲ πολλὴν ἀφέλεια:

— Πιάνω νὰ γράψω, ἔλεγε, χρονολόγημα καὶ, καθὼς τὸ γράφω, βγαίνει ἄρθρο! Ἄλλῃ φορὰ πιάνω νὰ γράψω ἄρθρο καὶ βγαίνει εὐθυμογράφημα...

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο συχνὰ ὁ Γρανίτσας ἄλλαξε τὴν στήλην τῆς συνενομήσεως τοῦ ἐφημερίδος. Συγχρόνως ὅμως, ἀφοῦ ἦταν Ρουμελιώτης, ἀποφάσισε νὰ γένη καὶ «ἐλληνοκίνητος εὐθυμογράφος». Αὐτὸ τὸ εἶδος, ποὺ τὸ ἐκαλλιέργησεν πρῶτος ὁ Πολυδῶς Δημητράκοπουλος καὶ ὁ Μή-

Στὸ θίασο Κοτοπούλη. — Σαγιώρ τὸ 1908. — Ὁ Στ. Γρανίτσας, ποὺ ἄρχισε νὰ γράφῃ χρονολόγημα κι' ἔβγαίνει ἄρθρο! — Τὰ εὐθυμογράφημα τοῦ «Χρόνου» γίνονται κωμωδία! — Καμμιὰ συνεννόησις μεταξὺ συγγραφέων καὶ κριτικῶν. — Οἱ τζαμπατζήδες ἐκρίναν τὴν τυχὴν τῶν θεατρικῶν ἔργων. — Μὲ δυὸ σημειώσεις μπαίνουν δωρεὰν 9 τζαμπατζήδες!

τσοι Χατζόπουλος, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ ζῇ στὶς στήλες μερικῶν περιοδικῶν. Αὐτὴ τὴν εὐθυμογραφίαν σὲ Ρουμελιώτικον...

Ὁ Στέφ. Γρανίτσας (Γελοιογραφικὸ σκίτσο)

κὸ ἰδιῶμα ἐκαλλιέργησε κι' ὁ Γρανίτσας στὸν «Χρόνον». Ἐπλάσε ἕνα τύπο Ρουμελιώτη εὐζώνου, τὸν Μητσέλο, ποὺ μιλοῦσε εὐθυσία καὶ ἀστεία γιὰ ὅλα τὰ ἐπίκαιρα γεγονότα, μὰ καὶ γιὰ τὰ ἴδια καὶ ἔθιμα τῆς Ἀθήνας.

— — —

Αὐτὰ τὰ χιουμοριστικὰ κομμάτια τοῦ Γρανίτσα εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχίαν. Ὁ Μητσέλος ἐδιαδόχονταν πολὺ. Ἐπρόσφωνε! Τότε λοιπὸν ὁ Γρανίτσας ἀποφάσισε νὰ ἀνεβάσῃ τὸν Μητσέλο στὴ σκηνή. Κι' ἕνα βράδυ ἀνῆγγελε, γεμάτος χαρὰ, στὰ γραφεῖα τοῦ «Χρόνου».

— Οὐ Μητσέλους θὰ γῇ στὸ θέατρο! Θὰ τὸν κάνω κωμωδία τὸν ἄνθρωπο!

Ἀπὸ κείνο τὸ βράδυ ὁ Γρανίτσας ἐβλήθη νὰ γράφῃ τὴν κωμωδίαν τοῦ μὲ τὴν ὀνομασίαν «Μητσέλος». Καὶ κάθε βράδυ ἀνῆγγελε μὲ ἀφέλεια στὴν σύνταξιν τοῦ «Χρόνου» τὰ εἰρηματικά του.

— Λέω νὰ τὸν βάλῃ τὸν Μητσέλου νὰ ξυπνήσῃ τὸν τριπλὴν Ρωμῆο. Νὰ τὸν τρυπῇ μ' ἕνα τσαγκαρόσουβλο κάτω ἀ-

πὸ τὸ κάθισμα γιὰ νὰ κἀνῃ... ἐγερση! Λέω νὰ τὸν βάλῃ νὰ σατυροῖ τὴν κωλοσιεργίαν τῆς Βουλῆς, τὰ μεγάλα γυναικεία καπέλλα, τὰ φορμάλογα τοῦ τράμ...

Ἐπῆς ὁ Μητσέλος ὡς κωμωδία ἄρχισε νὰ γίνετα πολὺ φλύαρη καὶ πολὺ... ἀσουλούπωτη... Ὁ Γρανίτσας ἐφάνηκε νὰ στενοχωρεῖται. Ἐπειτα βάλθηκε νὰ τὴν κόβῃ, νὰ τὴν ράβῃ, νὰ τὴν ἀντιγράψῃ... Στὴν διόρθωσιν καὶ ἀντιγραφήν ἐξήγησε καὶ τὴν ἐπικουρίαν μου. Ἐργασθῆκαμε μαζί. Ἡ ἀμοιβὴ ἦταν μικρὴ, μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συμφωνίαν, ἔρχονταν, κατὰ τὴν ἐργασίαν, καὶ ἐλαφρὰ γεύματα ἀπὸ τὸ γαλακτοπωλεῖο ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «Χρόνου». Ἐπῆς δὲν ἐδῶκα ζημιωμένους!

— — —

Γρήγορα λοιπὸν, ἡ κωμωδία ὁ «Μητσέλος» ἦταν ἔτοιμη καὶ καθαρὸ γράφημα. Ὁ Γρανίτσας ἔκαμε λόγο γι' αὐτὴν στὸν Σαγιώρ καὶ στὴν Κας Κοτοπούλη. Ἐκεῖνοι πρόθυμα δέχτηκαν νὰ τὴν ἀκούσουν.

Ἐγίνε λοιπὸν ἕνα μεσημέρι τὸ διάβασμα τοῦ «Μητσέλου» στὸ θέατρο τῆς Ὀμονοίας. Ὁ Γρανίτσας ἐκάλεσε καὶ μερικοὺς φίλους τοῦ κριτικῶν καὶ δημοσιογράφων. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Παῦλος Νιρβάνας. Ὁ ἴδιος ὁ Γρανίτσας διάβασε τὸ ἔργο γιὰ νὰ κἀνῃ καὶ τὴν προφορὰν τοῦ Ρουμελιώτη ὁμοίαν. Οἱ καλεσμένοι ἄλλοι ἐγέλασαν καὶ σ' ἄλλα σημεία εἶχαν ἀντιρροήσεις. Μὰ εὗρισκαν μερικοὶ στὸ ἔργο καὶ φιλοσοφικὸ πνεῦμα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Ὁ Γρανίτσας τοῦς ἔκουγε προσεκτικὰ καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Μὰ τὸ βράδυ, στὰ γραφεῖα τοῦ «Χρόνου», ἐξέθωπε.

— Δὲν μπορῶ, ἔλεγε, νὰ καταλάβω τοῦτους τοὺς κριτικούς. Ἐγὼ γράφω ἕνα πρᾶμ' ἀπὸ καὶ καθάρῳ, ὅπως τὸ νοιῶμαι. Κι' ἐπειτα ἔρχεται ὁ κριτικὸς καὶ μοῦ λέει: «Τοῦτ' ἐστὶν ἰδέα εἰς τὸ νοῦ σου οὐ συγγραφέας». Ὁχι, τοῦ λέω δὲν τὴν εἶχα! «Τὴν εἶχες», μοῦ λέει. Ἐ, τί τοῦ πληρώνεις λοιπὸν;

Φαίνεται πὼς ἀπὸ τότε δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ συνεννόησις μεταξὺ συγγραφέων καὶ κριτικῶν, τοῦ θεάτρου μας. Πάντα οἱ κριτικοὶ ἐβλάσαν στὰ ἔργα ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔγραψαν οἱ συγγραφεῖς...

— — —

Τέλος ὁ «Μητσέλος» παίχθηκε στὸ θέατρο τῆς Ὀμονοίας. Ὁ μακαρίτης Σαγιώρ ἐπαίξε τὸν πρῶτον ῥόλον, δηλαδὴ τὸν ῥόλον τοῦ εὐζώνου Μητσέλου. Ἡ Κας Κοτοπούλη παρουσίασε μιά γοργόποδα. Μὰ ὁ Σαγιώρ, ποὺ πρῶτον ἦταν λαοφιλες ἦτο, ποῖος τῆς παντομίμας, ἐδημιούργησεν ἕνα θαυμαστὸ ρόλο πονηροῦ Ρουμελιώτη.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

1 Καινούργιο αθηναϊκό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

1 Συγκλονιστικό σύγχρονο ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ:

«Τό μυστικό μιās στέρ»

1 Περιπετειώδες καί παθητικό ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

1 Συγκινητική βιογραφία

γραμμένη από τον κ. ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

‘Η πονεμένη ιστορία ένός τρελλού ποιητού

(‘Η δραματική ζωή του ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ)

1 Ένδιαφέρουσα καμπάνια:

ΠΩΣ ΦΑΝΤΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ
ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗ ΚΑΡΔΙΩΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΘΑ ΑΝΑΓΕΓΙΛΩΜΕ ΣΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Τό κοινόν έγέλασε, ευχαριστήθη καί καταξιοκρατήσε τό έργο... ‘Ο Γρανίτσας ήταν κατενθουσιασμένος!... Καί τό άλλο βράδυ στά γραφεία τοῦ «Χρόνου» έκερσαν όλο τό προσωπικό από τά ποσοστά του ρυζόγαλα!

‘Ωστόσο ή πρεμιέρα τοῦ «Μητσέλου» έγινε μέ πολλούς δισταγμούς γιά τήν έπιτυχία. Κανείς δέν ήξερε αν τό είδος αυτό θά έρρεσε. Καί τό κοινόν μέ δισταγμόν άγόραζεν εισιτήρια. Μά τό θέατρο έγέμισεν όλόκληρο, γιατί οί τζαμπατζήδες ήταν άφθονοί. Σ’ αυτή τήν πρεμιέρα θυμούμαι πώς ό Γρανίτσας έμοίραζε μέ μεγάλην άπλοχερίά τις προσκλήσεις. ‘Εκοψε κομματάκια δημοσιογραφικά χαρτί κι’ έγγραφεν επάνω μέ μολύβι: «Άτομα τόσα δωρεάν καί υπέγραφε.

Τού ζήτησα κι’ έγώ τζαμπατζήδες

σημειώσεις.

— Για πόσα άτομα θέλεις;
— Είμαστε έξη ή παρά μας, τοῦ είπα, μέ κάποιο δισταγμό.

— ‘Εξη είπες; Θά σοῦ κάμω δυό σημειώσεις, γιά τρία άτομα ή καθεμιά. ‘Ετσι καλύτερα γιά νά μή γίνη μπουγιο από τζαμπατζήδες στήν πόρτα.

Πραγματικά μούδωσε δυό σημειώσεις γιά 3 καί 3 άτομα. Πήρα τήν μία καί μπήκα μέ δυό φίλους μου. Δώσαμε μόνο φόρο μιá δεκάρα ό καθένας καί πιάσαμε καί θέσεις. Τήν άλλη σημείωση τήν έδωσα σέ κάποιο φίλο μου φοιτητή. Μά μέ εκείνη εμπήκαν άλλοι... έξη ακόμη. ‘Ο φίλος έδωσε μέ τήν γόμα τόν αριθμό 3 καί τόν έκαμαν 6!...

‘Εκείνη τήν εποχή οί τζαμπατζήδες στό θέατρο ήταν πάντα άφθονοί. Αυτόι

μάλιστα μπορούμε νά πούμε πώς έκριναν τήν τύχη τών έργων. Τότε δέν υπήρχαν όργανωμένη «κ.λ.ά.κ.α», όπως υπάρχει σέ μερικά θέατρα σήμερα...

— ΠΑΡΑ —

Μετά τήν θριαμβευτική πρεμιέρα, ό κόσμος άρχισε ν’ αγοράζει άφθονα εισιτήρια καί τό έργο επέτυχεν. ‘Εκαμε μεγάλη σειρά από παραστάσεις. Καί ό Γρανίτσας έκέρδισε αρκετά χάρις στόν «Μητσέλο» του. ‘Ωστόσο δέν έγγραφεν άλλα θεατρικά έργα. ‘Εγραφαν όμως κατόπιν μερικά λυρικά ποιήματα καί τά περιέγραφε «‘Αγρια καί ήμερά τοῦ θουνού καί τοῦ λόγγου», πεζογραφήματα λαογραφικά, πού έδημοσιεύθησαν στήν «Έστία».

‘Η έπιτυχία τοῦ «Μητσέλου» παρακίνησε τότε καί άλλους συγγραφείς νά εμφανισθούν στό θέατρο. Μά ενίσχυσε καί τούς παλαιότερους νά γράψουν καί άλλα έργα.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Εξυπνα 500)ο

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Στό βιβλιοπωλείο:

— Είχατε θέσμιος ‘έτι τό ήμερολόγιον πού μού έπωλήσατε είναι έφετεινό; Βλέπω νά αναφέρονται μέσα όλοι οί παρυσιοί ‘Αγιοί.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ

‘Όταν είσαι μεθύσις, γορίζουν όλοι καί σέ κυττάζουν. ‘Αλλά κανείς δέν γυρίζει νά σέ κυττάξει όταν διψάς.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΥΠΟΔΟΧΗ

— ‘Απόψε μπήκε ένας κλέφτης στό σπίτι μου.

— Καί; ‘Εκλεψε τίποτα;
— ‘Όχι. Δέν πρόλαβε. ‘Η γυναίκα μου νόμισε πώς ήμουνα έγώ πού γόριζα άρχά στό σπίτι καί τόν υποδέχθηκε καταλλήλως.

Ο ΛΟΓΟΣ

‘Η ιδιοκτήτρια μιās οίκογενειακής πανσιόν πρὸς τήν μαγειρείαν της: Μαρία, είμαι υποχρεωμένη νά σέ άπολύσω. ‘Η μαγειρεία σου. Μά γιατί κυρία; ‘Όλοι οί πελάται σας είναι ένθουσιασμένοι μέ τήν μαγειρική μου...

‘Η ιδιοκτήτρια: — ‘Ακριβώς γι’ αυτό.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

‘Η σύζυγος (μέ τό σκουπόζυλο άνά χείρας). — Μπερδολή! ‘Αθλίε! Δέν βλέπεις πόσο ακριβά μάς στοιχίζει τό μεθύσι σου!

‘Ο σύζυγος. — Τό βλέπω. Χρειάζομαστε κάθε έδομάδα καινούργια σκουπά.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

— ‘Η γυναίκα μου μέ αναγκάζει νά σκουπίζω τά πόδια μου κάθε φορά πού μπαίνω στό σπίτι.

— Νά ευχαριστῶς λοιπόν τόν Θεό πού δέν σ’ έκανε σαρανταποδαρούσα.

Τά Έθνη Του Δικαστηρίου

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

ΕΚΕΙ, ένόπιον τοῦ προέδρου, ήλθαν τά μυστικά τοῦ κοιτώνος τοῦ συζυγικοῦ ζεύγους εἰς τό φῶς. Διότι ήρωτήθη ή κυρία διά ποίους λόγους έζητοῦσε νά χωρίση καί τό εἶπε καθαρά:

— ‘Ηταν αδύνατον πλέον νά ζήσω μαζί του κ. πρόεδρε. Δέν σās λέγω εἶναι καλός. Εἶναι αγαθός. Εἶναι λαμπρός άνθρωπος. Δέν έχω κανένα παράπονο μαζί του. Καί ευγενής εἶναι. Καί γαλαντόμος. Καί ως σύζυγος πιστότατος. Καί ευχάριστος άνθρωπος. Διασκεδαστικός όσο δέν παίρνει, μπορεί νά κρατήση μόνος του μιá συντροφιά άφρες όλόκληρες. Αγαπητός εἶναι σέ όλους. Καί περιποιητικός. Σας θεσπιά ότι σ’ όλα αυτά δέν θάζω ούτε ίχνος υπερβολής. Εἶναι ό ιδεώδης σύζυγος πού μπορεί νά έχη μιá γυναίκα.

Μά κατηγορητήριον εἶναι αυτό ή ὕμνος; ‘Όταν όμως τό εγκώμιον τοῦ συζύγου φτάνη στήν διαπασών, άκούεται ή λέξις:

— ‘Αλλά...
— ‘Αλλά;
— Εἶχε ένα ελάττωμα.
— Τί;
— Φοβερό.
— Δηλαδή;

‘Η συμπαθής κυρία διστάζει. Κάνει μικρή παύσην, ρίχνει ένα γρήγορο βλέμμα πρὸς τόν σύζυγον πού στέκεται δυό θέματα πάρα πέρα καί σωπαίνει. ‘Ο πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου έπιμένει:

— Τί ελάττωμα;
— Ένα.

— Σοβαρό;
— ‘Α, κύριε πρόεδρε. Μόνο σοβαρό; ‘Ακούστε νά δήτε αν έχω δίκιο, αν ήταν δυνατόν νά εξακολουθήσω νά ζῶ μαζί του, παρ’ όλα πού σας είπα πρὸ ολίγου. ‘Επέφταμε στό κρεβάτι ‘έτσι;

Ξεροθίχει ό πρόεδρος:

— Μάλιστα.
Συνεχίζει ή κυρία:
— Μάς έπαιρνε ό ὕπνος ‘έτσι;
Ξαναθίχει ό πρόεδρος:

— Προχωρείτε.

‘Εξακολουθεῖ ή κυρία:

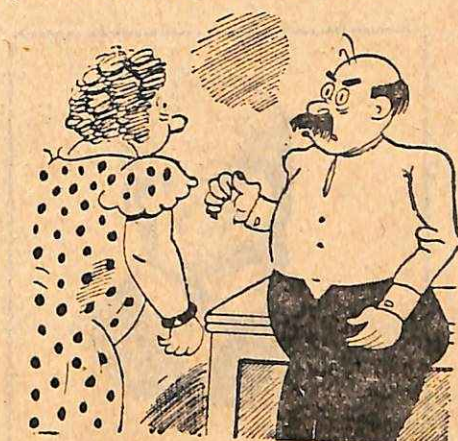
— Λοιπόν, μόλις έκοιμόταν μιá ὥρα, άρχιζε τό δράμα. ‘Εμένα πολύ συχνά ό ὕπνος μ’ έπαιρνε πολύ πιό άργότερα. Λοιπόν, ‘Εξαφνα εκεί πού κοιμόταν, τόν έβλεπα καί ανασηκώνόταν στό κρεβάτι. ‘Ανοιγε τά μάτια του. Μ’ έκυττούσε άσκαρδαμκτί, άκίνητος, σιωπηλός. Φαντάζεσθε τόν τρόπο μου. ‘Ηταν αδύνατον νά κρατήσω τήν ψυχραιμία μου, διότι τό πράγμα έπαναλαμβανόταν συχνά.

— Λοιπόν;

— Φρίκη!

— Προχωρείτε.

— ‘Αφού μ’ έκύτταζε έτσι αρκετή ὥρα έκανε μιá στροφή, κατέβαινε άπ’ τό κρεβάτι καί άρχιζε νά περιφέρεται μέσα στό δωμάτιο. Σηκωνόμουν νά τόν πιάσω, νά τόν πάω στό κρεβάτι, αλλά μού ήταν αδύνατον. Μόλις τόν έπλησίαζα, έγύριζε, μ’ έκυττούσε κατάματα, μέ μάτια όρθάνοιχτα, σιωπηλός. ‘Υστε-

— Μόλις τόν έπλησίαζα, γύριζε καί μέ κυττούσε κατάματα μέ μάτια όρθάνοιχτα...

ρα ξαναγύριζε καί έσυνέχιζε τό βιολί του.

— Δηλαδή;
— Τη δουλειά του.
— ‘Ακριβώς;

— ‘Ανοιγε τήν κρεβατοκάμαρα, περνούσε στό σαλόνι, έκαθόταν, έσηκωνόταν. ‘Ανοιγε τόν μπουφέ, έγόραζε διάφορα ποτά καί έπινε, χωρίς νά θγάξη μιλιá. Τί νά κάνω έγώ σ’ αυτό τό διάστημα; Δέν μιλούσα. Περίμενα. Καί πολλές φορές σās βεβαιώ περίμενα τρεις καί τέσσερες άφρες. ‘Η ζωή μου κατήντησε μαρτύριο.

— Κάθε θράδυ γινόταν αυτό;

— Κάθε θράδυ.

— Δέν τοῦ μιλούσατε;

— ‘Όχι.

— Τό πρωί τά θυμόταν αυτά;

— ‘Όχι.

— Τίποτε;

— Τίποτε!

‘Εως εδώ τά πράγματα πάνε πολύ καλά. Μά έπαινο άρχισε ή κυρία, σέ άποκαλύψεις προέβη, καί εξαφνα άρχιζε νά κλαίη.

— Γιατί κλαίτε;

— Δέν μπορώ κ. πρόεδρε.

— Μά τί σας συμβαίνει;

— Θά τό πω, κ. πρόεδρε.

— Μιλήστε, λοιπόν!

‘Η κυρία διστάζει, θγάζει μαντηλάκι, σκουπίζει τά μάτια της, κάνει

νά μιλήση, μεταννοεί κι’ ὕστερα:

— Ψέμματα; τά έκανε όλα.
— Ψέμματα;
— Ψέμματα, κ. πρόεδρε!
— Δέν εἶναι ὕπνοβάτης;
— ‘Όχι!

— ‘Ότε λοιπόν;

Νέοι δισταγμοί, νέα δάκρυα, πάλι μαντηλάκι, κι’ ὕστερα:

— ‘Εκανε τόν καλό. ‘Εκανε τόν αγαθό. ‘Εκανε τόν ευγενή. Δέ ήθελα νά τά πω στήν άρχή όλα, αλλά δέν μπορώ. ‘Αδύνατον. Κάποτε έλειψα έγώ μιá έδομάδα από τό σπίτι καί ούτε ὕπνοβασία, ούτε τίποτα. ‘Η ὕπνερτριά μου, πού της είπα νά τόν παρακολουθῇ μυστικά, μού εἶπε ότι ροχάλιζε ως τό πρωί. ‘Από τότε μού μπηκαν οί ψύλλοι σ’ αὐτιά. Καί παρηκολούθησα. Καί έβρηκα τήν αἰτία της ὕπνοβασίας. Εἶχε συνδεθῇ μέ μιá φίλη μου καί... ήθελε νά χωρίσουμε!

Κάτωχος παύει ή συμπαθής κυρία. Καλείται ό σύζυγος καί έρωτάται:

— Δέν ξέρω τίποτα!
— Εἴσαθε ὕπνοβάτης;
— Δέν ξέρω!

— Δέν σηκωνόσατε τήν νύχτα;

— Τά λέει ή γυναίκα μου αὐτά, κ. πρόεδρε. ‘Εγώ δέν έχω ιδέα. ‘Εχει τήν γνώμη ότι συνένομαι έρωτικῶς μέ μιάν φίλη της. Καμμιá φίλη της δέν ξέρω.

Αὐτά εἶπε ό σύζυγος. Καί ή υπεράσπις — διά τήν ὅποιαν ή άποκαλύψις της συζύγου έδημιούργησε μεγάλα προβλήματα — άνασκουμπώθηκε:

— Εἴμεθα ὕπνοβάται, κ. πρόεδρε! Καί όλα όσα σας εἶπε ή σύζυγός μας εἶναι φαντασίαι νοσηρῶς ιδιοσυγκρασίας. Διατροφήν ζητεῖ, αὐτή εἶναι ὅλη ή ιστορία! Δέν θέλομεν ἡμεῖς τό διαζύγιον! ‘Εάν μάς κρατήση ὕπνοβάτας, ας μάς κρατήση. ‘Αλλως ας λάβη τό διαζύγιον πού της παραχωρεῖ ό νόμος.

Τό διαζύγιον έδόθη. ‘Αλλά κατεδικάσθη ό ὕπνοβάτης νά της πληρώσῃ τήν διατροφήν. Καί αὐτή τήν φορά, εγούργησε τά μάτια καί κύτταξε τόν πρόεδρον σάν πραγματικός ὕπνοβάτης...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

‘Ο Μάριος άπέκτησε υἱόν. Στό καφενείο έκείσε τους φίλους του, επ’ ευκαιρία τοῦ χαρισμένου γεγονότος.

Στό τέλος ακολουθούμενος από δυό φίλους του, σηκώθηκε νά έπιστρέψῃ σπῆς του. Τότε θυμήθηκε ότι ή γυναίκα του τοῦ είχε συστήσει νά πάη νά δηλώσῃ τό νεογέννητον στό ληξιαρχείο. Πήγε λοιπόν μέ τήν παρέα του στόν αρμόδιο ὑπάλληλο.

— Ποῖος εἶναι ό πατέρας; ρωτά ό ὑπάλληλος.

‘Ο Μάριος εἶναι έξαιρετικά ευγενής καί διστάζει. Δέν θέλει νά φανῇ έγώστης καί ὑπερήφανος μπροστά στους φίλους του. ‘Επειτα όμως από μικρή σκέψη, βρίσκει τήν λύση:

— Γράψε τά ὀνόματα καί τών τριῶν μας! άπαντῶ.

'Ενῷ ἑορτάζονται τὰ ἑκατὸ χρόνια τοῦ ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ. — ΑΠΟ ΘΡΙΑΜΒΟΥ ΕΙΣ ΘΡΙΑΜΒΟΝ. — ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟΣ. — Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ ΠΡΟΧΩΡΕΙ. — «ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΑΡΡΩΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ». — Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ. — ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΕΡΑΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑΣ. — ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ

Ο Ι ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΙ ὅλου τοῦ κόσμου, ἑορτάζουν κατ' αὐτὰς καὶ παρ' ὅλην τὴν λαίλαπα τοῦ πολέμου, τὴν ἑκατονταετηρίδα ἐνὸς ἀπὸ τῶν πλέον ἀγαπητῶν τῶν ἐκπροσώπων τῆς νεωτέρας μουσικῆς τέχνης, τοῦ μεγάλου Ρώσου μουσουργοῦ Τσαϊκόφσκυ.

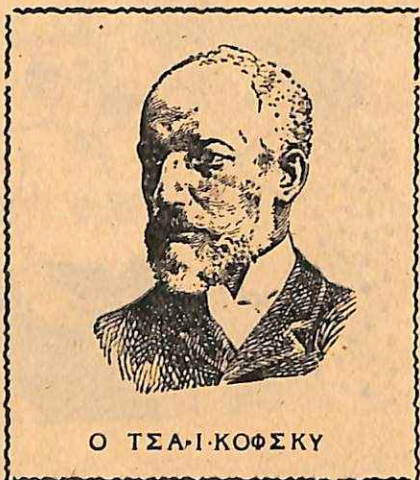
Μαζὶ μὲ τὸν ποιητὴν Ποῦσκιν καὶ τὸν μυθιστοριογράφον Δοστογιέφσκυ, ὁ Τσαϊκόφσκυ ἀπέτελεσε κάποτε αὐτὸ πού οἱ Ρώσοι διανοοῦμενοι ἀπεκάλουν «Λ-γία Τριάς τῆς Ρωσίας».

Υπάρχουν, πράγματι, κοινὰ στοιχεῖα μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν μεγάλων πού κάμνουν τὸν Τσαϊκόφσκυ ἰσάξιον τῶν δύο ἄλλων. Ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ προστατευόμενος τοῦ Μπαλακίρεφ πού ἦτο σύγχρονος καὶ φίλος στενὸς τῶν μεγάλων ἐπίσης μουσουργῶν τῆς Ρωσίας Ρίμσκυ-Γκόρτσκαφ, τοῦ Γκλαζούνωφ, τοῦ Σαλόνωφ, τοῦ Τανιέφ, τοῦ Ἀρένσκυ.

Ὁ Τσαϊκόφσκυ ἐσημείωσε μιά σταδιοδρομίαν γεμάτην θριάμβους τοὺς ὁποίους ὁμοίως οὐδέποτε ἐπέδιωσε καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ὑπερφηανεύθηκε. Τὸ ὑπέροχον ταλάντο του, συνδυασμένο μὲ μὴ ἀν ἐμφυτὴν εὐγένειαν χαρακτῆρος, τὸν ἔκανε ἀγαπητὸν πρὸς ὅλους. Ἦταν πάντοτε πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄλλους καὶ πολλὰς φορές ἀγνοοῦσε ἐντελῶς τὰ δικὰ του συμφέροντα προκειμένου νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅστερ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Τσαϊκόφσκυ ἦτο γεμάτη χαρὰ καὶ εὐτυχία. Ἀπεναντίας ἦτο μιά ζωὴ γεμάτη συγκινήσεις καὶ μὲ ἐξαιρετικὰ τραγικὸ τέλος. Καθὼς ὁμολογοῦσε κι' ὁ ἴδιος στὰ ἀπομνημονεύματά του, πού ἀποτελοῦν τρεῖς μεγάλους τόμους, ἀπὸ 700 σελίδας ὁ καθένας, ἦτο ἕνα ἀρρωστο πνεῦμα: «Ὑποφέρω—ἐγραφε στὰς 17 Μαΐου τοῦ 1893—ἀπὸ μίαν ἀγωνία πού δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἐξηγήσω καὶ ἀπὸ ἕνα φόβον πού μὲ καταλαμβάνει ἀκριβῶς σὲ στιγμὲς πού θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῶ τὸν ἐαυτὸ μου ὡς τὸν πρὸ εὐτυχισμένο πᾶν θνητῶν».

Ζητοῦσε τὴν γαρή καὶ τὴν παρηγοριά στὴν καλλιτεχνικὴ του ἐργασία πού ἦταν ἐξαιρετικὰ ἄφθονη. Ἄν καὶ πῆθαινε σκεπτικῶς νέος, εἰς ἡλικίαν 53 ἐτῶν ἀφῆκε ἐν τούτοις πάρα πολλὰ καὶ ποιικίλης μορφῆς ἔργα. Συνέθεσε μεταξὺ τῶν ἄλλων 9 ὁπερες ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ πρὸ γνωστὰς εἶναι ἡ «Βυζαντία Ὀνεγκίν», ἡ «Ντάμα Πίκα», ἡ «Γολάνδη», κι' ἡ «Λω-άννα ντ' Ἀρκ». Ἐπίσης συνέθεσε ἐξη συμφωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων ξεχωρίζουν ὡς ἰδιαιτέρως ἡ περὶ φθόγγου «Παθητικὴ Συμφωνία». Εἰς ἑκατοντάδας ἀριθμοῦνται τὰ μικρότερα ἔργα του: μπαλ-

λέτα, σουίτες, σερενάτες, χορωδίες, λαϊκοὶ χοροὶ κ. ἄ. Ἀλλὰ οὐτε αὕτη ἡ ἐξαιρετικὴ ἀπασχόλησις δὲν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν του. Εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν ἐφαίνετο ἥδη ὑπερβολικὰ γέρος, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ζωὴ, ἀδιάφορος διὰ τὸ κάθε τι καὶ σ' αὐ-

Ο ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ

τὲς ἀκόμη τῆς πλέον θριαμβευτικῆς του ἐπιτυχίης πού ἀκολουθοῦσαν ἡ μίαν μὲ τὴν ἄλλην καὶ πού θὰ τῆς ἐξήλεσε κάθε ἄλλος καλλιτέχνης. Ἡ νευροπάθειά του εἶχε καταντήσει πιά ἀνίατος. Τόσο δὲ τὸν εἶχε κατακυριεύσει ὥστε μολοντὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ τὸ παραμικρὸν παρὰ-πονον ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ ἀπεπειράθη δύο φορές ν' αυτοκτονήσῃ. Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτὸν πολλοὶ ἦσαν ἐκείνοι πού ἐπίστευσαν ὅτι ὁ πρόωρος καὶ αἰφνίδιος θάνατός του δὲν ὑπῆρξε φυσιολογικὸς, εἰς τὴν πραγματικότητά ὅμως ὁ Τσαϊκόφσκυ δὲν εἶχε αυτοκτονήσει. Ἐν τούτοις ὁ θάνατός του δὲν ὑπῆρξε δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον τραγικὸς.

Εἰς τὰς 19 Αὐγούστου 1893 ὁ Τσαϊκόφσκυ ἐτελείωσε τὸ ἀριστοῦργημά του «Παθητικὴ συμφωνία». Εἰς τὰς 10 Ὀκτωβρίου ἐβράσεν εἰς τὴν Πετρούπολιν διὰ νὰ διευθύνῃ μόνος τὰς δοκιμαίας τῆς ὁρχήστρας διὰ τὴν πρώτην ἐκτέλεσιν, ἡ ὁποία εἶχεν ὀρισθῇ διὰ τὰς 16 Ὀκτωβρίου. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο κάτι τὸ ἀπερίγραπτον. Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν φαντασθῇ. Ἀκόμη καὶ οἱ πρὸ φανατικοὶ θιασῶται καὶ φίλοι τοῦ πού εἶχον προβλέψει ἕνα πραγματικὸν θάνατον, εἶναι ἐκστατικοί. Τὸ ὄνομα τοῦ Τσαϊκόφσκυ εἶχε γίνῃ διὰ μίαν κατὰ περισσώτερον ἀπὸ πρῶτον.

Ὁ θρίαμβος αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος πού δὲν ἀφῆκε ἀδιάφορον τὸν συνθέτην. Οἱ φίλοι του τὸν εἶδαν ἄξαφνα νὰ ξαναγεννιέ-

νὰ τοὺς προσκαλῇ εἰς ἐορταστικὰ γεύμα-τα, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μέχρις ὑπερβο-λῆς. Πέντε ἡμέρες ὅμως μετὰ τὴν θρι-αμβευτικὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν, αἰσθάν-θηκε τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἀδιαθέτον. Ἰλουίωσα τὸ κεφάλι του βαρὺ, τὰ μάτια του ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετὸν, τὰ χέρια του ἔτρεμαν καὶ ἰσχυρὰ εἰργάζοντο συνετά-ραξαν διαρκῶς ὁλόκληρον διὰ νὰ ἀντι-δράσῃ ὁ Τσαϊκόφσκυ ἐστηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ βγήκε ἔξω μὲ τὴν ἐλ-πίδα ὅτι ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ τοῦ ἔκαμνε καλὸν. Γρήγορα ὅμως ἀντελήφθη ὅτι τὰ πόδια του δὲν κρατοῦσαν. Ἐπευσε λοι-πὸν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του, καὶ νὰ ξαναπέσῃ στὸ κρεββάτι. Σκεπάσθηκε ὅσο πρὸ ζεστὰς μαφιοῦσας καὶ ἀρχισε, ἐπει-αυμένως ὅπως ἦτο, νὰ γράφῃ διασπικὰ μερικὰ γράμματα. Δὲν ἐμίλησε σὲ κανὲν διὰ τὴν ἀδιαθεσίαν του ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ ἀνησυχῇ τοὺς ἄλλους μὲ τὰ ἀτομικά του ζητήματα. Αἰφνης, ὅμως, ἐκεῖ πού ἐγγαφε τὸ δεύτερον ἢ τὸ τρίτον τοῦ γράμματος, αἰσθάνθηκε τὰ χέρια του νὰ παραλύουν. Ἡ πέννα τοῦ ξέφυγε καὶ ἐκύλισε στὸ πάτωμα. Ὁ Τσαϊκόφσκυ ἔ-χασε τῆς αἰσθησεῖς του...

Ὁ δίδυμος ἀδελφὸς του Μοδέστος, πού ἔμενε μαζὶ του καὶ πού εἶχε γράψῃ ὅλα τὰ λιμπρέττα τῶν συνθέσεων του, ἐπέ-στρεψε στὸ σπίτι ἀργὰ τὴν νύκτα. Μόλις εἶδε τὸν ἀδελφόν του σ' αὐτὴν τὴν κα-τάστασιν εἰδοποίησε τὸν ἱατρὸν τῆς αὐ-τοκρατορικῆς Αὐλῆς, Μπερτενσόν. Ὅταν ἐφθάσεν αὐτὸς ὁ Τσαϊκόφσκυ εἶχε κα-ταληφθῇ ἀπὸ φρικτοὺς σπασμούς καὶ ἐ-βογγοῦσε δυνατὰ. Τὸ ἄλλο πρωὶ ἦλθε πάλιν ὁ Μπερτενσόν μαζὶ μὲ ἕνα συναδελ-φό του. Ἡ κατάσταση τοῦ μεγάλου συν-θέτου ἦτο τόσο σοβαρὰ ὥστε ὁ ἱατρὸς τῆς Αὐλῆς δὲν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ μόνος ὁλόκληρον τὴν εὐθύνην τῆς θεραπείας του. Ἐξήτασαν οἱ δύο ἱατροὶ ὅσο πρὸ καλὰ μποροῦσαν τὸν ἀσθενή, πού εἶχε συνάθει ἐν τῷ μεταξύ. Ἀπὸ τὴν ἐκφρα-σὴ τῶν προσώπων τοὺς ὁ Τσαϊκόφσκυ ἄν-τελήφθη τὴν κατάστασιν του.

— Μήπως, τοὺς εἶπε, ἔχω... Δὲν ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ τὴν φρι-κτὴν λέξιν. Εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεσθαι λό-γος διὰ τὴν φοδερὴν ἐπιδημίαν πού εἶχε παρουσιασθῇ τὸν τελευταῖον καιρὸ στὴν Πετρούπολιν καὶ τὸ μυαλὸ του ἐπῆγε ἀ-μέσως ἐκεῖ. Ὁ Μπερτενσόν δὲν τοῦ ἔδω-σε ἀπάντησιν καὶ αὐτὸ τὸ ἐθεώρησε ὁ Τσαϊκόφσκυ ὡς ἐπιβεβαιώσιν τῶν φόβων τῶν.

Τοῦ ἦλθε τότε ἀμέσως μιά νέα καὶ φο-δορτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς προηγουμένας κρί-σις. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου πού ἀλλοιωθῆσαν τρομακτικὰ. Ἀρχισε νὰ βγάξῃ σπαρακτικὰς κραυγὰς πού ἔκταναν ὅλους τοὺς φίλους του πού εἶχον συγκεν-τρωθῇ στὸ σπίτι του νὰ ἀπομακρυνθῶν, διότι τοὺς ἦτο ἀδύνατον νὰ συκρατήσουν τὴν συγκίνησίν του.

Τὸ φοδερὸν μαρτύριον τοῦ Τσαϊκόφσκυ διήρκεσε 24 ὥρες. Τὴν νύκτα τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 1893, ἐπὶ τὰς δευτέρας μετὰ τὸν μεγαλύτερον θρίαμβόν του ὁ μεγάλ-ος μουσουργὸς παρέδιδε τὸ πνεῦμα.

Ἡ γολέρα πού τοῦ εἶχε πάρει πρὸ 40 ἐτῶν τὴν μητέρα τὸν εἶχε πάρει τώρα καὶ τὸν ἴδιον...

ΣΙΝΟΒΥ ΛΒΟΦΣΚΥ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΚΟΝΤΑΣΤΕΤΑΣ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΟΥΖΕΝΗΣ!

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ μιλούσε στὴν πόρ-τα της μὲ τὴν Ἀγγέλα τοῦ Καρούμπα καὶ ψώνιζε κου-κιά.

— Τὰ θέλω μεγάλα πρεθολάρη ἀ-κουῖς;

— Πῶς θὰ τὰ κάνης, Προφυρία μου;

— Μάης δὲν εἶναι; Θὰ τὰ ἐράσω καὶ θὰ κάνω καὶ σκορδαλιά. Ἄν εἶνε κέρικα, θάναϊ γλυκὰ ζάχαρη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ βγήκε στὸ ἀν-τικρυνὸ σπίτι μιά γυναῖκα ξανθὴ, ἡλικίας μεγάλης, βαμμένη καὶ καλ-λωπισμένη.

Ἡ Προφυρία ἔσπρωξε μὲ τὸν ἀγ-κωνά της τὴν Ἀγγέλα.

— Καλὲ ποιά εἶν' αὕτη;

— Δὲν τήνε θυμάσαι; Εἶναι ἡ νύ-ρη τοῦ Μαργαρώς τοῦ καροινῆς σου, ἡ Οὔζενη καλὲ, ἀπὸ τοῦ Χαρι-τόγλου, φράγκισσα.

Ἡ Προφυρία ἐπίασε τὰ μάγουλά της:

— Καλὲ τί μοῦ λές; Ἡ Οὔζενη τοῦ κόντα Κονταστέτας ἡ κόρη; Ἡδοὶ χρόνια πού εἶχα νὰ τὴ δῶ! Μὰ ἐκεῖ-νη χριστιανὴ μου δὲν ἦτανε τόσο ξανθὴ! Αὐτὴ θαρρεῖς πῶς εἶναι τὰ μαλλιά της νταρόφουντες!

— Ἐ! τώρα τῶδαμε. Τὰ θάφει μὲ ὀυζενέ.

— Στάσου καλὲ! Ἡ Οὔζενη δὲν εἶχε πολλὰ μαλλιά ἀπὸ τότες. Πε-ρροῦκα θάβαλε, δὲ μὲ γελᾷ τὸ μάτι μου! Σὰν δὲν ντρέπονται γρηῃς γυναῖκες!

Ἡ Ἀγγέλα εἶπε μὲ ὕφος μισοκα-κόμοιρο:

— Νὰ σοῦ πῶ, Προφυρία μου, παι-διὰ σκυλιά δὲν ἔχει, γιὰτὶ νὰ μὴ στολιστῇ;

— Μὰ δὲ μοῦ λές, πότε ἦρθε ἀπ' τῆ Σμύρνης;

— Εἶναι τρεῖς μέρες ἐδῶ. Ὁ ἀν-τρας της δουλεῖ ἐκεῖ μ' ἕνα Τοῦρ-κο, σύντροφος στὴ σταφίδα.

Ἡ Προφυρία ἐβῆξε δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν δῇ ἡ ἀντικρυνή, ἡ ὁποία παζά-ρευε λουλούδια ν' ἀγοράσῃ.

Ἡ Οὔζενη τὴν πρόσεξε. Τότε ἡ Προφυρία ἔκανε τὴν ἐκπληκτικὴν:

— Καλὲ Οὔζενη μου, ἐσὺ 'σαι;

Ἐτρεξε στὴν ἀντικρυνὴ πόρτα, τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀχ! θαρρῶ πῶς εἶμαι στὴ Σμύρνη! Τί γίνεσαι καλὲ; Ἐγὼ πάντα ἀρρωτοῦσα τὴν κουνιάδα σου τὴ Μαργαρώ γιὰ σένα.

— Γεράσαμε, Προφυρία μου!

— Τί λές καλὲ! Ἐσὺ εἶσαι μιά χαρά. Μέρα δὲν ἠπέρασε ἀπὸ πάνω σου, θαρρεῖς πῶς ἦσκασε τ' αὐγὸ καὶ σ' ἔδωκε!

— Ἡτράθηξα πολλὰ ἀπὸ νευρικά,

Ἡπῆρα οὐδα τὰ γιαντρικά τοῦ σπε-ταρίας, μὰ δὲ μοῦ συμπίανε. Οἱ γιαντροὶ ἠμπαινοβγαίνανε στὸ σπίτι μου καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ ἀντρας μου ἠξώδεψε τὰ μαγιά τοῦ κεφαλῆς του. Τάχα οὐδα ἀμπασιάντισα.

— Μὰ τώρα εἶσαι καλὰ.

— Ναί, μοῦ 'δωκε ἕνα γιαντρικὸ μιά μαμμή, ἕνα νερό σ' ἕνα ἀμου-λάκι, πού τὸ πῆρα σὲ γκοῦτες. Αὐτὸ ἦτανε, Προφυρία μου! Κλω-στὴ κι' ἠκόπηκε. Ἡτάχτηκα καὶ στὴ Σάντα Μίνια.

— Καλὲ σὺ ξανάνοιωσες! Φτοῦ νὰ μὴν ἀθασκαθῇς! Θαρρεῖς πῶς εἶναι ἡ ἐποχὴ πού πήγαίνες στὶ καλο-γρηῆς μαθήτρα.

— Θυμάσαι; εἶπε. Τότες μ' ἀγα-ποῦσε κρουφὰ ὁ ἀντρας μου καὶ μοῦ ποστάρειζε τὰ ραβασάκια οὐλο σεν-τιμέντο καὶ ἀμόρε!

— Μὰ καὶ σὺ δὰ τὸν ἀγαποῦσες....

— Ἄλτρο!

— Θὰ μείνης μέρες ἐδῶ στὴν κου-νιάδα σου;

— Δὲν πιστεύω, γιὰτὶ μὲ ἀσπετά-ρει ἀτός του στὴ Σμύρνη. Ἡκοψα μιά ρόμπα κι' ἕνα ματινέ, ρά ρο πρᾶμμα. Ἀμα μοῦ τὰ μοντάρη ἡ μολίστρα, θὰ μπαρκαριστῶ σοῦμ-πιτο.

— Ἐ! Θὰ σὲ καρτερῶ νὰ μοῦρθῃς νὰ τὰ ποῦμε. Νὰ τὸ σπίτι μου. Καρσὴ!

Τὴν ἀποχαιρέτησε ἡ Προφυρία καὶ ὕστερα πήγε στὴν Ἀγγέλα κοντὰ καὶ εἶπε:

— Μαὶ' αὕτη φορεῖ περροῦκα ξαν-θα! Ἄν δὲν εἶνε περροῦκα, ἐγὼ χάνω ὅτι θέλεις! Δὲν θὰ μὲ γελᾷ-σῃ ἔμενα αὕτη ἡ φράγκισσα! Εἶδες ἔσκι;

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κουνιάδα τῆς Οὔζενης ἦρθε τρεχάτη στὴν Προφυ-ρία.

— Καλὲ Προφυρία μου, ἔλα νὰ δῇς τὴν Οὔζενη. Ἀλλὰλόφωνη ἀπ' τὸν πονοκέφαλον. Ἐγὼ λέω πῶς τὴ ματιάσανε καὶ τήνε κάπνισα, μὰ δὲ θαρρεύσαι! Τὸ κεφάλι της πᾶει νὰ σπάσῃ.

— Δὲν εἶναι μάτι, εἶπε. Ποῖος θὰ μᾶς ματιάσῃ πιά ἐμᾶς γρηῃς γυ-ναῖκες! Θάναϊ ἡλιος. Τὴ χτύπησε ὁ ἡλιος ξαφνικὰ καὶ αὐτὸ εἶναι. Ἀμα χτύπῃ ἡ καμπάνα τοῦ μεσημεριοῦ, φώναξέ με νὰ τὴν τῶνε χύσω νὰ τὴν περάσω.

— Ἐέρεις;

— Ἐγὼ; Μὴ χειρότερα, νὰ μὴ ξέ-ρω νὰ γητέψω τὸν ἡλιο!

Σὰν ἐφυγε ἡ γυναῖκα, ἡ Προφυ-ρία ἔτρεξε στὴν Ἀγγέλα:

— Ἐλα νὰ στὰ πῶ. Ἡ Οὔζενη ἔ-χει πονοκέφαλον. Τσίπα τὸ λοιπὸν πῶς εἶναι ἡλιος καὶ τὸ μεσημέρι θὰ

τοῦ τῶνε περάσω.

— Ἐ τί μ' αὐτό;

— Γιὰ νὰ περάσω τὸν ἡλιο τήνε θάζω καὶ κάθεται μέρα μεσημέρι μέ-σα στὸ λάλαρο καὶ ἀναποδογυρίζω σὲ μιά πετσέτα ἕνα γεμάτο ποτήρι νερό. Κάνω τὴ γητείαν κι' ὕστερα τὸ σηκώνω μὲ τὴν πετσέτα. Λοιπὸν θὰ τὸ σηκῶω ἀπ' τὸ κεφάλι της μὲ τὴν περροῦκα μαζί. Θὰ δῇς καὶ θὰ γε-λάσης.

Σὰν χτύπησε μεσημέρι τὴν φώνα-ξαν νὰ πᾶν νὰ χύσῃ τὸν ἡλιο τῆς Οὔζενης.

— Φέρτε καλὲ μιά καρέγλα νὰ κά-τοη στὴν δώδεκτορα, εἶπε. Δόστε μοι ἕνα χαλδουένιο πεσκήρι καὶ μιά κοῦπα νερό.

Ἐβαλε τὴν Οὔζενη νὰ καθῇσῃ, δι-πλωσε τὸ πεσκήρι πολλὰς διπλές, ἔ-

Ἡ Προφυρία κρατοῦσε μαζί μὲ τὸ ποτήρι, ὁλόκληρη τὴν ξανθὴ περροῦκα!

κλείσε μ' αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ πο-τηριοῦ καὶ τὸ στήριξε στὸ κεφάλι τῆς ἀρρωστητῆς ἀνάποδα.

— Βλέπετε πῶς θράζει τὸ νερό; φώναξε. Ἡλιος ἦτανε! Καὶ φιδύρι-ζε ἀπὸ μέσα τῆς τὰ λόγια τῆς γη-τείας.

Δυὸ-τρεῖς γυναῖκες μαζώχτη-καν νὰ δοῦνε τί γίνεται.

— Ἀ! Οὔζενη μου ρέγομαι, τὸ μαλλί σου, εἶπε ἡ Προφυρία, θαρ-ρεῖς πῶς εἶναι μετάξιν, σὰ ψεύτικο!

Καθὼς ἔκανε νὰ πάρῃ τὸ ποτήρι ἀπ' τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ μὴν τὴν θρέξῃ δὴθεν, ἐτράθηξε μαζί μὲ τὴν πετσέτα καὶ ὅλα τὰ μαλλιά.

— Ἀχ! ἔκανε ἡ Οὔζενη κι' ἀπλω-σε τὰ χέρια της στὸ κεφάλι. Ἡ Προ-φυρία τὸ κακὸ εἶχε γίνῃ. Ἡ Προ-φυρία κρατοῦσε μαζί μὲ τὸ ποτήρι καὶ τὴν πετσέτα, ὁλόκληρη τὴν ξαν-θὴ περροῦκα της!

— Καὶμὲνη Προφυρία, εἶπε, μοῦ-χανε πέσει ἀπὸ τῶφο τὰ μαλλιά μου καὶ ἦθαλα ξένα ποστὶς ὡς πού νὰ θυγῶνε...

— Καὶ δὲ μοῦ τόλεγε χριστιανὴ μου, νὰ προσέχω νὰ μὴ σὲ ξεπε-ρουκιάσω; Ἡδοὶ μὰ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, δὲν τῶδα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

Από τὰ προηγούμενο

Ο Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος από τή θύελλα του ευρωπαϊκού πολέμου του 1914—1918 ξαναγυρίζει στην Χαλκίδα υπό την Γαλλία, όπου έμεινε έως τότε. Αντίκρου στο πατριχό του σπίτι μένει η Δούλα, ένα όμορφο κορίτσι, το οποίο ο πατέρας είχε εργοστασιακή. Οι δυο νέοι συναντώνται αργότερα στην Αθήνα όπου ο πατέρας της είχε πάει την Δούλα για να την γράψει στο Αρσάκειο, και ένα θαύ αίσθημα αναπτύσσεται μεταξύ των.

Ο Γιάγκος ζητάει την Δούλα από τόν πατέρα της, άλλ' αυτός τόν απο- κρούει. Οι δυο νέοι παντρεύονται χωρίς την θέλησή του. Αυτό εξαγορεύει τόν πατέρα της Δούλας, ο οποίος την αποκη- ρύπτει. Έν τω μεταξύ η Ζωζώ παρίστα- ται στο σπίτι της αδελφής της Μιμής σε σκηνές που την αναστατώνουν. Ανα- καλύπτει ιδίως η Ζωζώ ότι η αδελφή της είχε ένοχες σχέσεις με τόν προϊστάμενο του συζύγου της, κ. Θεοφάνη. Από το άλλο μέρος η Κα Ρεγγίνα, μία ηλικιω- μένη γυναίκα που διευκόλυνε άλλοτε στις έρωτικές υποθέσεις του τόν κ. Θεο- φάνη, άπορεί για την αλλαγή της ζωής του και διερωτάται τι τρέχει.

26ον

ΕΣ ΓΙΑΤΙ έφοβόταν μη τυ- χόν η Μιμή, το 'νδάλμά του, έμάθαινε από τόν άνδρα της ότι έμπαιζε στο γραφείο του, στην Τράπεζα, γυναικούλες, θες γιατί δεν ήθελε να κάνει άπιστίες στη Μιμή του, δεν έδέχθηκε την νεαρή φιλενάδα της κ. Ρεγγίνας, αλλά μόλις έβριζε μια ματιά στο σπαραξικάρδιο γράμμα της πρώην μεσίτρας του, έβγαλε από το πολυ- τελές δερμάτινο πορτοφόλι του, με το χαρκαμένο μονόγραμμά του, ένα χάρτινο είκοσιπεντάριο — μεγά- λο ποσόν για την εποχή εκείνη—και τώδωσε στον κλητήρα για να τώ δώ- ση στη λεγάμενη.

Η γαλαντομία του έδωσε πάλι κάποιες ελπίδες στην κ. Ρεγγίνα. Και μόλις έγινε καλά, πήρε την 'προστατευομένη' της άφοι πριν την έβαλε να ντυθώ όσο πιο προκλη- τικά μπορούσε και πήγαν ένα βρά-δυ στο «Πανελλήνιο» στο κοσμικό ρεστωράν της εποχής για να φάνε. Ήταν βέβαιη η κ. Ρεγγίνα πως θα συναντούσε εκεί τόν κ. Θεοφάνη. Ήξερε, άλλως τε, πως έκανε τη βόλτα του από το «Πανελλήνιο» κά-θε βράδυ ο προϊστάμενος του Αγ- γέλου. Στους υπολογισμούς της δεν

έπεφτε έξω. Μα ο κ. Θεοφάνης από την ημέρα που η Μιμή έγινε φίλη του δεν έζοωσε παρά με τη σκέψη της. Και σάν τόν νεαρό που νοιώθει για πρώτη φορά τις γλυκειές έγνωι-ες του παντοδύναμου έρωτα, είχε γίνει ρωμαντικός, άπόφευγε τόν κό-σμο και την παρέα του τών γλεν-τζέδων, που άπορούσαν για την έ-ξαφάνισή του.

Ετσι η κ. Ρεγγίνα και η παρ- δαλή φιλεναδοϋλα της, άφοι έμει-ναν στο κοσμικό ρεστωράν ως τα μεσάνυχτα, περιμένοντας του κάκου τόν κύριο Θεοφάνη, έφυγαν έπειτα άπογοητευμένες. Η κυρία Ρεγγίνα έκλαιγε τώρα τις εξήμιση δραχ-μές που έπληρωσε στο «Πανελλή-νιον» — τόσο έστοίχιζε τώ γεύμα για δυο πρόσωπα την εποχή εκείνη. Κι έπειδι δυο 'νυαίκες μόνες τους δεν μπορούσαν να γυρίσουν πεζή τέτοια ώρα στο σπίτι, η κ. Ρεγγίνα υποχρεώθηκε να πληρώση άλλα έ-βδομηντα πέντε λεπτά για τώ άγώι του άμαξά που τις άνέβασε στη μι-σοσκότεινη άποδο τών Έξαρχείων, όπου ένα νυσταγμένο φανάρι του γκαζιού άγωνιζόταν να την φωτίση.

Πάει πιά, έπρεπε να είχε για χα-μένο τόν ισχυρό προστάτη της. «Βρήκε άλλου άποκοϋμπι», συχνόλε-γε η μεσίτρα του κ. Θεοφάνη, χω-ρίς όμως να παύη να συλλογίζεται πως η πιο μεγάλη γι' αυτήν Ικανο-ποίηση θα ήταν να τόν έκδικηθώ. Πώς, ούτε κι' εκείνη ήξερε, άλλ' ού-τε και τώλπιζε πως θα έφθανε μια τέτοια μέρα....

— 26 —

Μα όσα δεν φέρνει ο χρόνος, τώ φέρνει η ώρα...

Ήταν λίγες μέρες μετά τώ γυρι-σμό του Αγγέλου, από τώ υποκατά-στημα τών Πατρών, όπου τόν είχε στείλει τάχα επί ειδική άποστολή ο κ. Θεοφάνης. Η Μιμή, που άκολου-θούσε τώρα σχεδόν παντού τόν έρα-στή της, χωρίς να φυλάγεται καθό-λου, είχε δάλει στο νοϋ της ένα άλ-λο πιο τολμηρό σχέδιο.

Νά τόν καταφέρν' να της γράψη στόνομά της τή θύλλα του στην Κη-φισιά. Ούτε καν λογάριζε πως ά-μα θα τώ πετύχαινε θα μπορούσε να φθάση μια μέρα ως τ' αυτιά του άν-δρός της. Τόν Αγγέλο, που γι' αυ-τήν δεν έστάθηκε παρά ένα μέσον στη ζωή της για να φθάση εκεί ο-που έφιλοδόηζε, δεν τόν έλογάρια-ζε πιά καθ' ύψος. Ήταν γι' αυτήν ο τυπικός άν'ρας της, για τώ μάτια του κόσμου....

μία αληθινή
ιστορία

που μοιάζει σάν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

υπό

ΑΘ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Εκείνο τώ άπόγευμα ο κ. Θεοφά-νης έπείριμε τή Μιμή στο Νέο Φά-ληρο, για να πάνε στο Κερατσίνι ο-που ήταν άραγμένα τώ καράδια του άγγλο-γαλλικού στόλου. Η Μιμή είχε ζωηρή περιέργεια να ιδώ τώ πολεμικά. Και ο φίλος της, που γι' αυτόν οι θελήσεις της ήταν νόμος, δεν της χαλούσε ποτέ τώ χατήρι. Όπως είχαν συμφωνήσει, η Μιμή κατέβηκε και τόν περίμενε στο στα-θμό του Νέου Φαλήρου. Από εκεί θα έπαιρναν τώ τράμ της Καστέλ-λας, για να έγουν στον Πειραιά. Συναντηθήκανε λοιπόν στο σταθμό και προχώρησαν μαζί προς τώ θέα-τρο του Νέου Φαλήρου, άδιαφορών-τας άν τούς έβλεπαν. Αλλά άπορρο-φημένοι όπως ήσαν από την τρυφε-ρή κουβέντα τους — η Μιμή, για να πετύχη τώ νέο σχέδιό της είχε αρχί-σει να τυραννι' πάλι με τώ καπρί-τσια της τόν φίλο της — δεν είδαν μια γυναίκα που μόλις τούς είδε μαζί παραμέρισε κυττάζοντάς τους μ' έκπληξη κι' άπορία. Η αλήθη-ια είναι, πως κι' άν την έβλεπαν, δεν θα την γνώριζαν γιατί τώ πυκνό μώβ έέλο που φορούσε, της έκρυβε τώ πρόσωπο...

Η γυναίκα αυτή ήταν η κ. Ρεγ-γίνα. Είχε πάει σε κάποια πλούσια συγγενή της που έμεινε στην Κα-στέλλα, για να της ζητήσει λεπτά. Εκείνη όμως ούτε την δέχθηκε και η κ. Ρεγγίνα πήγαινε να πάρη τόν ηλεκτρικό κατανευριασμένη, άπογο-ητευμένη. Έμεινε άναυδη λοιπόν η κ. Ρεγγίνα, μόλις είδε τόν κ. Θεοφάνη και τή Μιμή να μιλούνε με την οικει-ότητα εκείνη που προδίδει τις ένοχες σχέσεις. Δεν πίστευε στα μάτια της!... Κι' άν δεν έφοβόταν μη τυ-χόν και την πάρουν είδηση, θα έδα-ζε τώ φασμαίν της για να βεβαιω-

θώ πως ήταν αυτοί. Παραμέρισε ως τόσο και κοντοστάθηκε. Ο κ. Θεο-φάνης και η Μιμή πήγαιναν ξένοια-στοι, για να πάρουν τώ τράμ της Καστέλλας.

— Αυτοί είναι, έμουρμούρισε κα-τάπληκτη η κ. Ρεγγίνα.

Μά η βεβαιότητα, πως ο κύριος που συνώδευε την νεαρά κυρία με την κομψή τάγια και με τώ μεγάλο καπέλλο με τώ φτερά, ήταν ο προ-στάτης της, που τόσο σκληρά την είχε έγκαταλείψει, η βεβαιότητα ο-τι ο κ. Θεοφάνης περιφρονούσε πιά τις «γνωριμίες» της για χάρι της σαγηνεύτρας Μιμής, έκανε τώ μάτια της να πετάνε άστραπές μίσους... Νά, η έκδίκηση που άνειρευόταν... Της ήλθε από κεί που δεν την περι-μένε.

Σέ μια στιγμή άποφάσισε να τρέ-ξη και να σταθώ μπροστά στον κ. Θεοφάνη και να τόν ρεζιλέψη κι' αυτόν και τή Μιμή εκεί καταμεσής στο δρόμο... Έπειτα όμως με ένα διαβολικό γέλιο στά έσπρισμένα από την ταραχή της χείλη, συλλογι-σθηκε πως έπρεπε να τούς παρακο-λουθήση για να ιδώ που θα πήγαι-ναν. Κι' έκανε να προχωρήση. Μ' άν την έγνώριζαν; συλλογίσθηκε. Κον-τοστάθηκε άναποφάσιστη.

— Άς με γνώρισουν, έμουρμούρι-σε, με μανία. Μιά φορά τούς κρα-τάω και τούς δυο αυτή τη φορά. Θα ιδώ αυτός ο παληάνθρωπος, ο έλεει-νός....

Και με γρήγορο βήμα, άφοι πριν κατέβασε τώ έέλο της περισσότερο για να κρύψη τώ πρόσωπό της, έ-προχώρησε. Στο τράμ της Καστέλ-λας η Μιμή και ο κ. Θεοφάνης κά-θισαν στα πρώτα καθίσματα. Η κ. Ρεγγίνα στά τελευταία. Άπο κεί δεν έχανε ούτε την παραμικρή κί-νησή τους. Της έκανε έντύπωση ως τόσο, ότι ούτε ο ένας ούτε η άλλη νοιαζόταν για τόν κόσμο. Ο κ. Θεο-φάνης, σκυμμένος μιλούσε στη Μι-μή σιγά μ' ανήσυχ'α και νευρια-σμένα. Κι' εκείνη άτάραχη και με γέλιο τόν άκουγε. Κάποτε μάλιστα έγελούσε δυνατά και τώ γέλιο της είχε κάτι τώ ειρωνικό. Αλλάτε πάλι δυσανασχετούσε μ' ένα τρόπο σάν να έδειχνε στο φίλο της, ότι της εί-χε γίνει ένοχλητικός. Μα δεν περ-νούσε άπο μπροστά της κανένας έ-πιβάτης τώ τράμ χωρίς να γυρίση να της ρίξη μια άπό τις ματιές έ-κεινες που φανερώνουν θαυμασμό και ένοχο πόθο...

— 27 —

Δεν είχε πιά καμιά άμφιβολία η κ. Ρεγγίνα ότι έξ αίτίας της Μιμής έχασε αυτή, για πάντα, τόν ισχυρό προστάτη της. Και θυμόταν ότι την ημέρα που ο κ. Θεοφάνης γνώρισε στο σπίτι της τή Μιμή, άμέσως έβα-λε στο νοϋ του να την κατακτήση. Και της πρότεινε να τόν «βοηθήση» να μεσιτεύση... Αλλά η κ. Ρεγγίνα άσπνήθηκε, γιατί ποτέ δεν μπορούσε να βάλη στο νοϋ της ότι η Μιμή θα δεχόταν να γίνη έρωμένη του κ. Θεοφάνη... Τώρα λοιπόν που τούς έ-βλεπε μαζί, μετανούσε γιατί δεν έδέχθηκε τότε την πρόταση του κ. Θεοφάνη. Αν δεχόταν δέ θα έχανε

δεν ήταν εκεί κοντά. Όστε δεν εί-χαν μπη σε σπίτι. Αν εξακολουθού-σαν πεζή τώ δρόμο τους θα τούς έ-βλεπε η κ. Ρεγγίνα. Έβριζε μια ματιά στην μυραρία. Στη σάλλα της δεν ήταν παρά ένας φιστικοπώ-λης. Έξω όμως στά τραπεζάκια, που έβλεπαν προς τή θάλασσα, κα-θόνταν δυο ζευγαράκια που σιγομι-λούσαν χωρίς να προσέχουνε γύρω τους.

— Θα τούς περιμένω, έμουρμούρι-σε η κ. Ρεγγίνα.

Και κάθισε άπ' έξω, σε μια γω-νιά, άπ' όπου μπορούσε να βλέπη ποιός έμπαινόβγαίνει στη μυραρία. Άπορούσε όμως η πρώην μεσί-τρα τού κ. Θεοφάνη, πως η Μιμή έ-δεχόταν να άκολουθήση τόν φίλο της στις μυραρίες, όπου έκινδύνευε να την ιδούν.

— Δέ φοβάται τόν άνδρα της; Α-ναρωτιόταν η κ. Ρεγγίνα με άπο-ρία, με κατάπληξη.

Επί τέλους, λίγη ώρα αργότερα, η Μιμή και ο κ. Θεοφάνης έδωκαν από την μυραρία. Η κ. Ρεγγίνα έσκυψε τώ κεφάλι της άν και σου-ρούπωνε κι' είχε μισοσκοτεινιάσει, και εκεί παράμερα όπου ήταν δεν έφαινόταν καλά-καλά...

Πήραν τώ τράμ. Μα λίγο έλειψε να τούς χάση η κ. Ρεγγίνα, που ά-ναγκαζόταν, κάθε τόσο, να κρύβε-ται, για να μη τυχόν τή γνώρισουν. Οι προφυλάξεις της ως τόσο ήταν περιττές, γιατί τώ ένοχο έρωτικό ζευγάρι έφαινόταν άπορροφημένο από τις κουβέντες του και δέ νοια-ζόταν τί γινόταν γύρω του. Έτσι η κ. Ρεγγίνα μπόρεσε και τούς παρα-κολούθησε ως την Αθήνα. Στην πλατεία της Όμονοίας όμως ο κ.

Κυττάζανε κι' οι δυο με φίλη.

Θεοφάνης απομακρύνθηκε με τρόπο από τη Μιμή και εκείνη πήγε να πάρει ένα μόνιπο. Η κ. Ρεγγίνα ενδιαφερόταν τώρα να μάθει τη νέα διεύθυνση της Μιμής, γιατί ήθελε να τους έξη και τους δυο στο χέρι. Γι' αυτό αναγκάστηκε να καταφύγει σ' ένα αστυνομικό τέχνασμα. Πήρε κι' αυτή ένα μόνιπο και είπε στον άμαξά να ακολουθήσει το άμαξί της Μιμής. Κι' εκείνος που νόμιζε πως ή επιβάτρια του ήταν μαζί με τους επιβάτες του άλλου μόνιπου, ακολούθησε το άμαξί που έφερνε στο Κολωνακί τη γυναίκα του 'Αγγέλου. Σάν έφθασαν στην πλατεία του Κολωνακίου, η κ. Ρεγγίνα έσκυβε κάθε τόσο και κύτταζε ποιά διεύθυνση θ' ακολούθουσε το μόνιπο της Μιμής. Είχε μπη πιά στην όδον Τ... εκείνο, όταν η κ. Ρεγγίνα έφώναζε στον άμαξά να σταματήσει. Τόν επλήρωσε και κατέβηκε, για να ιδη πού θα έστεκόταν το μόνιπο που έφερνε τη Μιμή. Λίγο πιο πέρα εκείνο σταμάτησε μπροστά στη μονοκατοικία με τον κήπο. Η κ. Ρεγγίνα είδε τη Μιμή να πηδάει ανάλαφρη από το άμαξί κι' έπειτα να κτυπά το κουδούνι.

— Τώρα σάς έχω και τους δυο στο χέρι, έμουρμούρισε. Θα τα πούμε καλά κ. Θεοφάνη πού μου κάνεις τον βαρύ. "Η θά ξαναγίνης πάλι ο προστάτης μου ή τά λέω όλα στον άνδρα αυτής της παστρικής και τότε ξέρεις τί σε περιμένει... Νά πού ή τύχη τάφερε να εξαρτάσαι πάλι από μένα!

Με τη λάμψη της έκδικήσεως στά μικρά σταχτερά μάτια της ή πρώτην μεσίτρα του κ. Θεοφάνη και μακαρίζοντας την ώρα πού απέφασσε να κατεβή εκείνη την ημέρα στο Νέο Φάληρο, έγύρισε τον σπιτί της, για να καταστρώσει το σχέδιό της, τώρα όπου τά είχε μάθει όλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ', Η ΣΥΜΦΟΡΑ

Εν τώ μεταξύ ή Βιργινία με θλιμμένη καρδιά γύρισε στη Χαλκίδα. Η μητέρα της την επερίμενε με μεγάλη άγωνία. Λαχταρούσε ή δύστυχη να μάθει νέα για την κόρη της. Ένας άνεμοστρόβιλος από αλληλοσυγκρουόμενα αίσθήματα έσηκωνόταν μέσα της. Τη μιά στιγμή έλεγε πως δεν έπρεπε, δεν ήταν σωστό να κάνει αυτό πού έκανε ή Λούλα και την άλλη πως ή θέληση των γονέων πρέπει να λυγίζει πολλές φορές, μπροστά στην επιθυμία των παιδιών τους.

Επί τέλους ή Βιργινία έγύρισε. Μά έμεινε πολλές στιγμές στην άγκαλιά της μητέρας της, χωρίς να μπορεί να πη ούτε λέξη από τα άναφυλλητά. Κι' ή κ. Έλπινίκη, με τα δάκρυα στά μάτια, την ρωτούσε:

— Πές μου, είνε καλά; Είν' εύτυχισμένη; Πές μου... Σάν φέμματα μού φαίνεται το κακό πού μάς βρήκε...

Με φωνή πού κοβόταν από τους λυγμούς, ή Βιργινία της απάντησε όλα καταλεπτός. Πώς βρήκα; τη Λούλα στο όμορφο ξενοδοχείο της Κηφισιάς, τί είπαν και πως την

αποχωρίσθηκε με ματωμένη την καρδιά. Και ήλθε στιγμή, πού περογέλασαν τά χείλη της πονεμένης μητέρας. Μά όταν ή Βιργινία της είπε, πως ο χωρισμός της από τη Λούλα τις έκανε και τις δυο να κλαίνε, σάν ν' αποχωρίζονταν για πάντα, τότε θαθειαναστέναζε ή κ. Έλπινίκη, έφερε τó μαντήλι της στά κατακόκκινα από το κλάμμα μάτια της και είπε:

— Ποιός της φταίει; Μόνη της το θέλησε. Και κοντά σ' αυτήν υποφέρουμε κι' έμεις... Και ποιός ξέρει ποιά θα είναι το τέλος μας... Ο πατέρας σου ο δύστυχος μέρα—νύχτα θαρειαναστενάξει. Ούτε τρώει πιά ούτε κοιμάται. Του στοίχισε πολύ. "Ας ήταν αύστηρος απέναντί της, την άγαπούσε τόσο!...

— Συλλογίσου και τη Λούλα, μητέρα, την διέκοψε ή Βιργινία, να κλαίη τις πρώτες ήμέρες του γάμου της. Είναι φοβερό, αλήθεια...

— Ποιός της φταίει; αναστέναζε πάλι ή κ. Έλπινίκη.

Και θυβίστηκε ξανά στις θλιμμένες σκέψεις της με τον βαρύ καύμό, με το άπαρηγόρητο παρόντο πώς δεν θά ξανάβλεπε πιά τη μεγαλύτερη κόρη της, πού την έλεγαν στη Χαλκίδα το λουλουδι του Εύριπου, για την όμορφιά της, και πού εξακολουθούσαν να νομίζουν ότι σπούδαζε στο 'Αρσάκειο. Μά τί θάλεγαν στους Χαλκιδάιους, συλλογίζονταν τώρα με άγωνία ή κ. Έλπινίκη, όταν θά έφθαναν σε λίγο οι διακοπές; Τί θάλεγαν όταν δεν θάβλεπαν τη Λούλα να γυρίση στη Χαλκίδα, κοντά στους γονείς της; 'Αλλοίμονο, το φοβερό σκάνδαλο θά έμαθευόταν... Έτρεμαν στη σκέψη αυτή ή Βιργινία και ή μητέρα της.

— Περνώντας όμως ή Βιργινία έφοβόταν για τον πατέρα της, πού ή κατάστασίς του έχειροτέρεινε από

μέρα σε μέρα. Ο κ. Στέφανος ήταν μελαγχολικός και δύσθυμος και πολλές φορές ή Βιργινία και ή κ. Έλπινίκη είχαν δη τά μάτια του δακρυομένα. Μά καμιά τους δεν έτολμούσε να του πη το παραμικρό για να τον παρηγορήσουν, γιατί έφοβούντο τη θύελλα πού θά έσπαγε.

Ένα πρωί ο κ. Στέφανος δεν πήγε στο εργοστάσιό του. Σηκώθηκε άδιάθετος, με ζαλάδες, όπως παραπονέθηκε στη γυναίκα του. Κατά τις δέκα έστειλε τη Βιργινία στο εργοστάσιο για να δώση κάτι χαρτιά στον άρχιλογιότη του. Γυρίζοντας όμως ή Βιργινία στο σπίτι, μπήκε από την πόρτα του περιβολιού. Ξαφνικά άγρια ξεφωνητά ακούσθηκαν από πάνω... Η Βιργινία κοντοστάθηκε κατατρομαγμένη. Η καμαριέρα, πού ήταν κι' αυτή στο περιβόλι εκείνη τη στιγμή έτρεξε κοντά της.

Τά ξεφωνητά ξανακούσθηκαν πιά άγρια, πιά σπαρακτικά. Κυτάξανε κι' οι δυο με φρίκη και έπειτα, σάν να μντέφανε τη συμφορά, ανέβηκαν γρήγορα—γρήγορα στο σπίτι.

Η πρώτη πού συναντήσανε στο σκοτεινό διάδρομο, ήταν ή μαγειρίσσα, πού σταυροκοπιόταν και φώναζε:

— Τρέχτε... Το γιατρό... Το γιατρό...

Η Βιργινία έτρεξε κατ' ευθείαν στην κάμαρη του πατέρα της απ' όπου άκούονταν τ' απελπισμένα ξεφωνητά της μητέρας της και τ' άναφυλλητά της. Μά μόλις μπήκε, αντίκρουσε ένα φριχτό θέαμα, πού πάγωνε το κορμί της και την κάρφωσε άκίνητη, σάν άπολιθωμένη, εκεί στο κατώφλι...

Στο κρεβάτι του, ο πατέρας της μελανός, καταμέλανος και με μιά ποράξηση γυαλάδα στά μάτια του, έτρανταζόταν έσπαρταρούσε, όπως σπαρταράει το ψάρι, μόλις πέφτει στά δίχτυα... Και ή κ. Έλπινίκη, με τά χείρια της στά μάγουλά της, με τον τρόπο, με την άπελπισία, στο κίτρινο σάν το λεμόνι πρόσωπό της, πηγαίνοντο γύρω του σάν τρελλή και ξεφωνίζοντας:

— Μητέρα, ξεφώνισε κι' ή Βιργινία. Τί έπαθε ο πατέρας;

— Το γιατρό... Το γιατρό, έμουρμούρισε εκείνη σάν τρελλή πάντα, με άφηρημένη ματιά και τριγυρίζοντας γύρω από το κρεβάτι του άνδρός της, πού εξακολουθούσε να τραντάζεται.

Η καμαριέρα έτρεξε για το γιατρό. Έν τώ μεταξύ ή Βιργινία έφερε το ξύδι και τον αϊθέρα κι' άρχισε να τρίβη τά χείρια του πατέρα της, να του φέρνη το μπουκαλάκι με τον αϊθέρα στη μύτη. 'Ακίνητα και μ' ένα παγερό ανάδλεμμα, εξακολουθούσαν να είναι τά μάτια του κ. Στέφανου... Μά το κορμί του είχε πάψει πιά να τραντάζεται. Μόνο ή ανάσα του έγβαινε βαρειά και φρενιή και με κόπο, μέσα από το στήθος του, πού έφούσκωνε, λές και πιεζόταν από ένα άβάσταχτο βάρος...

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Μιά πρωτότυπη «καμπάνια»

της Δίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

Ο κ. ΑΛΕΚΟΣ ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ, διηγηματογράφος, θεατρικός συγγραφέας απ' τους καλύτερους της χώρας μας. Λίγοι νέοι—γιατί είναι και νεώτατος—είναι τόσο γνωστοί όσο αυτός. Οι άναγνώστες της «Εβδομάδος» τον ξέρουν άλλωστε. Στο παρελθόν συνεργάζονταν τακτικά σ' αυτήν, και τώρα άκόμα δεν παραλείπει πού και πού να δημοσιεύει και κανένα διήγημά του.

Τώρα γράφει στον «Ασύρματο». Έπέστρεψε τελευταία απ' την εμπόλεμη Γαλλία και άκριβώς από εκεί ένεπνεύσθη το θεατρικό του έργο «Φυλάκις Αρ. 14»—το πρώτο πολεμικό έργο του νέου πολέμου—πού θά παιγθώ στο θέατρο Κοτοπούλη και πού είναι εξαιρετικά καλό, όπως λένε όσοι το έδιδαν.

Τον συναντώ ένα μεσημέρι στα γραφεία της εφημερίδας του και του ζητώ να απαντήσει και αυτός στο ερώτημά μου.

—Νά σάς πώ: ή πείνα με την κυρία-λεξία της είναι κάτι σχεδόν άνοητο—κατά την γνώμη μου—για την Ελλάδα και το στενό περιβάλλον όπου ζούμε. Νά περάση δύσκολες στιγμές κανείς, καλά. 'Αλλά να πεινάσει... Έχουμε τόσες γνωριμίες, τόσους φίλους. Έπειτα είναι και το άλλο: Η Έλληνική δημοσιογραφία έχει εξελιχθώ. Πέρασε πιά ή εποχή του Γαβριηλίου, με τά δίφραγκα και τά τάλληρα, με την πείνα και τις στερησεις. Έ... όσο για δύσκολες στιγμές, πους δεν έχει περάσει; Νά, θυμάμαι κάποτε: Δεν γνώρισα βέβαια την πείνα, αλλά συναναστράφηκα άρκετον καιρό το ξεδεχάκι της...τό να μ' ήμπορώ, δηλαδή, να τρώω εκείνο πού ήθελα.

«...Στην άρχή της ζωής μου, ήμουν υπάλληλος στο χρηματιστήριο και μαθητής Γυμνασίου συγχρόνως. Δεκαεξήμιση χρονών παιδί. Τί μπορούσα να θάλω; Μά έπρεπε να δουλέψω, γιατί είχα την μάννα μου... Έτσι για καιρό έσυντηρούμην με τά ελάχιστα πού κέρδιζα, άναγκασμένος να τρώω και σκέτο ψωμάρι πολλές φορές. Όσπου άνεκάλυπα ότι μπορεί να τραφή κανείς κάλλιστα χωρίς στά πόδια του. Πόδια μεγάλα είχα. Και ήμουν ένας περίφημος μεσίτης χρηματιστηρίου. Χωρίς όμως να καλυτερεύω πολύ ή θέσις μου... Για καιρό, θυμάμαι, πείναχα, πείναχα για όλα τά όρεξα πράγματα πού δεν μπορούσα να άπολάβω και υπέφερα γιατί ένοιωθα ότι ήμουν σε επίπεδο χαμηλότερο από κείνο όπου πο- θούσα να είμαι.

—'Αλλη φορά, σάς έτυχε ποτέ να πεινάσετε κυριολεκτικά;

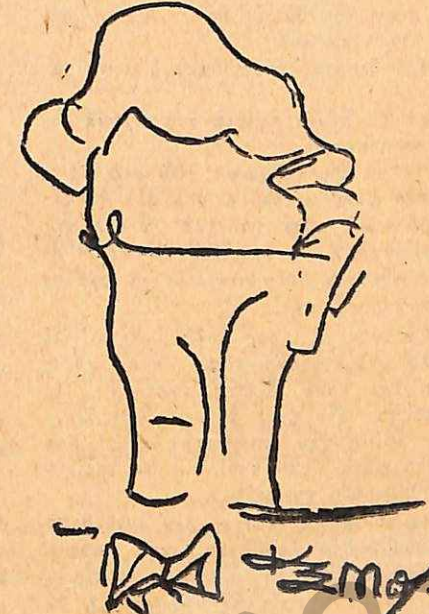
—Κάποτε νάι, στά ταξίδια μου έξω.

'Αλλά αυτό ήταν ζήτημα συμπτώσεως μόνο. Νά, θυμάμαι—στά 1935—όταν γύριζα απ' την 'Αμερική. Κατέβηκα στην Μασαχίτς και από εκεί πήγα στο Παρίσι. Κανονικά αυτό το ταξίδι μου δεν έποπε να κρατήσει παρά μιά μέρα. Γιατί την επομένη έφευγε το «Τεοφίλ Γκωτιέ»

Απαντούν σήμερα

οι κ. ΑΛ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ
και Κ. ΜΠΕΖΟΣ

με το όποιο θά έρχόμουν εδω και δεν έπρεπε να το χάσω. Μά... (έδω ο κ. Λιδωρίκης χαμογελά πονηρά) άνωτέρω δέξαι... με κράτησε στο Παρίσι. Τώρα έπρεπε να πευμένω 15 μέρες για να ξα-

Ο κ. Μπέζος

(Σχίσε του ιδίου)

νάρθη το καράβι—το εισιτήριό μου δεν έσχε παρά μ' αυτό—και να φύγω. Μά τά λεπτά σωόνταν. Και σε 4—5 μέρες έξην' πλήθηναν τελείως. Βρέθηκα σε μιά περιεργότατη ψυχολογική κατάσταση. Νά το πώ στην... πρέα μου; Ντροπέουν. Είναι βλέπετε ή άμφοτος συστολή πού σε κατέχει όσπου να μπής στον χιρό. Και έχω στο χορό των δανεικών δεν κατώρθωσα ποτέ να προσαρμοσθώ. Πέρασα εικοσιτέσσερες ώρες τεταμένες. Τριγυρίζα πεινασμένος και άβοηθόνητος στους δρόμους μέχρις ότου πάρω την άπταση να δανειστώ. Μελέτησα όλα τά Μοναί.

— Πρώτη φορά πηγαίνατε στο Παρίσι;

— Όχι, αλλά πρώτη φορά έπισκεπτόμουν άνέτως—μια και δεν είχα άλλη δουλειά—τά μουσεία. Πήγα στον Πόργο του 'Αιφφελ.

— Αφού δεν είχατε λεπτά, πως άνε- δηκατε;

Ο κ. Λιδωρίκης γελά.

— Και ποιός σάς είπε πως άνέδωκα; Τον κύτταξα άποδοτικά από κάτω!

Και έρχεται ή σειρά μιάς άλλης κομικοτραγικής περιπέτειας πώρα: Έρωτική άπαγωγή σε ηλικία 48 χρόνων, με 125 δρχ. στην τσέπη! 'Αφίς στους Δελ-

φούς. Καλό φαί, ρωμαντικοί περίπατοι, όρεία φάσις, άπόλαυσις, άρμονία, αίσθημα, έρωτας... και στο τέλος κατεπείγον τη- λιγράφημα στην μαμά γι... λεπτά.

Όραία περιπέτεια! Μά γιατί ο κ. Λιδωρίκης την αφήνει χωρίς να προσπαθή καν να κρύψη μια κάποια ερωτική διάθεση πού τον κατέχει, για όλα αυτά; Δεν μπορεί να το εξηγήσω. Όσον αφορά την παραλαλή του—μού ζήτησε νο μήν τον κ. Λιδωρίκη σ' ένα πολύ—δεν ξέρω αν το κατάνερα; Έδωλα όλη μου την καλή θέληση.

Ο κ. ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΕΖΟΣ

Συνέντευξις με πρέφα, την περιμένετε ποτέ; Και όμως να πού έφτασα και και: Νά παίρνω συνέντευξη ενώ ο άνακρινό-μενος παίζει πρέφα.

'Ανακρινόμενος εν προκειμένω ο κ. Κώστας Μπέζος, ο πολυμορφότερος καλλιτέχνης μας. Σκιτσογράφος, δημοσιογράφος, μουσικοσυνθέτης, μουσικός, σε όλους τους κλάδους της τέχνης έχει πειραφή και όλους τους έχει δουλέψει με θερμή και επιτυχία. Έννοείται, το μεγαλο του άμους είναι ή μουσική. Γι' αυτό και έχει πανηγυρί τις μέρες πού ξεκινά με το συγκρότημά του για τον Ραδιοφωνικό Σταθμό, όπου έχει έκπομπή. 'Αλλά άς έλθουμε στο θέμα μας.

Πρώτ—12 ή ώρα—στο γνωστό Καφέ-Σπόρ. Ο Μπέζος με την παρέα του—πρωί και βράδυ, όλο ή ίδια δουλειά—παίζει πρέφα και γύρω του ή γαλαρία παρακολουθεί.

— Καλημέρα...καθίστε. Ψιθυρίζει άφηρημένα μόλις με βλέπει και εξακολουθεί το παιγνίδι του.

—...Κούπες! Δυσανασχετώ.

— Τί θά γίνη με την συνέντευξη;

— Έ... Θα σάς λέω και θά γράφετε...

Καρό... Τάχασα...

Νέα έπεμψαί:

— Έτσι, όπως παίζετε θά μιλάτε;

— Νάι, γράφετε πού σάς λέω...

Τί να γίνη; 'Ανάγκη και θεοί παίδωνται.

— Πού λέτε...δύο περιόδους πείνασε γνώρισα. Όταν ήμουν στο Πολυτεχνείο, και όταν άργότερα άργισα να άσχο- λούμαι με την καλλιτεχνία. 'Ακούστε πως...

Και διηγείται. Ένώ συγχρόνως, παίζει, υπολογίζει, μετρά και χάνει ή καρδιά αναλόγως με το χαρτί... Και μόνο για τη παρουσία μου, το φαίνεται να παύει...πρέφα!

— Ήμουν πού λέτε—στά 1926—στο Πολυτεχνείο και σπούδαζα. Πασέα μου άγαπημένη ή κ. 'Αλέκος Κοντόπουλος. Καλλιτέχνης καλός, άνώτερός μου κατά μία τάξη, εύνοούμενος των καθηγητών, το θεωρούσα τιμή μου να γυρίζω μαζί μ' αυτόν και με τον κ. 'Ηλ. Φέρτη.

Έκείνο τον καιρό δουλεύα τ' άπογεύματα σε σκηνογραφικά άταλιέ και έπαύνα 40 δρχ. μεροκάματο. Έτσι δουλεύα ή κατάστασις και οι άδεκαίρις μου οι

Η Κόρη του Μαργαρίτα

Ιά προηγούμενα

Η Μαργαρίτα Μπερτέν, μια νέα και όμορφη γυναίκα, αφού έζησε μια μαρτυρική ζωή κοντά στον άνδρα της, χηρέυει. Η πρώτη της σκέψις μόλις πέθανε ο άντρας της ήταν να αναζητήσει μια κόρη που είχε από τον έραστή της Ροβέρτο, προτού παντρευθεί. Για την κόρη αυτή που είναι τώρα 19 ετών δεν ξέρει η Μαργαρίτα τίποτε και ο μόνος που θα μπορούσε να την πληροφορήσει ήταν ο πρώην θαλαμηπόλος του συζύγου της, Πέτρος. Τον καλεί λοιπόν κοντά της και ο Πέτρος την πληροφορεί ότι κάποιο γράμμα είχε φανερώσει στον σύζυγό της το νεανικό της παράπτωμα. Το γράμμα αυτό που ήταν από τον ίδιο τον Ροβέρτο, το βρίσκουν μέσα στην βιβλιοθήκη. Η Μαργαρίτα το διαβάζει και άμέσως αποφασίζει να πάει στο Ρομιλλύ για να μάθει για την κόρη της. Την ίδια μέρα στην πόλη Τροάιγ ένας κατάδικος, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, συγγενής της Μαργαρίτας, δραπέτευε από την φυλακή. Τον βοηθούν σ' αυτό δυο χορίτσι του γειτονικού οικοτροφείου, η Παυλίνα και η Ρενέ. Την τελευταία αυτή την είχε βάλει στο οικοτροφείο κάποιος συγγενής της που της ήταν γνωστός μόνον ως κ. Ροβέρτος. Φθάνοντας στο Ρομιλλύ η Μαργαρίτα πληροφορείται ότι ο άλλοτε έραστής της είχε επιστρέψει από τεσσάρων ετών απώλειας από την Αμερική, ότι είχε γίνει βουλευτής, αλλά ότι τώρα ήταν πολύ άρρωστος στον πύργο του του Βιρύ. Η Μαργαρίτα χωρίς να περιμένει περισσότερο σπεύδει στον πύργο. Την ίδια ώρα διαυδνύταν εκεί και ο Λουδοβίκος Λαντιέ. Δεν τώ μεταξὺ ο Ροβέρτος Βαλλεράν στον οποίο ο γιατρός είχε υπολογίσει ότι δεν θα ζούσε περισσότερο από τρεις μήνες, φωνάζει την οικονόμο του κ. Αιμιλία και της δίνει οδηγίες για την Ρενέ. Σε λίγο ο βουλευτής βλέπει κατάπληκτος την Μαργαρίτα μπροστά του. Την διώχνει αλλά στο τέλος της δίνει όλες τις πληροφορίες που του ζητά για την κόρη τους. Ο Λαντιέ που βρίσκεται στον αντιβάλλο, άκουσε όλη την συζήτηση. Ο βουλευτής, πεθαίνει λίγο μετά την αναχώρηση της Μαργαρίτας. Ο Λαντιέ φεύγει άμέσως για το Παρίσι όπου και βρίσκεται τον εξάδελφό του Πασκάλ Λαντιέ. Αυτός τον δέχεται παραξενευμένος, χωρίς να τον αναγνωρίσει.

10ον

ΑΥΤΟΣ είναι, απήντησε άταραχος ο Λεοπόλδος. Ξέρετε όμως τι θα γινόσασθε εσείς αν ο πατέρας σας δεν σας έδινε τόσες χιλιάδες φράγκα; Στα-

Ένα δραματικό
κοινωνικό μυθιστόρημα
του **Ι. Νέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ**

θήκατε πιο τυχερός από τον Λεοπόλδο και τίποτε περισσότερο! Τώρα, όμως, δεν πρόκειται για εκείνον αλλά για σας. Ο γάμος σας, μερικές επιχειρήσεις σας που επέτυχαν, οι ευκολοπίστοι πιστωτές σας σας έδωκαν τα μέσα να αναλάβετε μεγάλα έργα τα οποία οι χρηματικές σας ζημιές και η βαρυνειμωδία σας ανάγκασαν να διακόψετε... Τώρα όλα είναι έτοιμοι για γύρω σας... Η πίστις σας κλονίζεται και έπειτα από δυο μήνες, το αργότερο, θα πτωχεύσετε και η πτώχευσις όταν προέρχεται από κερδοσκοπίες του χρηματιστηρίου, αλλάζει όνομα και λέγεται δολία χρεωκοπία! Θα μπορούσε να σας στείλουν και σας στο Κλαυρώ και να βρήτε εκεί τον δυστυχισμένο σας εξάδελφο, για τον οποίον τόσο αυστηρά μιλήσατε πριν από λίγο...

— Κύριε!... φώναξε ο Πασκάλ άνευγερμένος.
— Αφήστε με, λοιπόν, να τελειώσω... Αν θάξω το δάχτυλο πάνω στην πληγή το κάνω για να την θεραπεύσω... Είχατε δυο θείους, τον Λουδοβίκο Λαντιέ, άνθρωπο χωρίς σημασία και έναν άλλον...
— Τον Ροβέρτο Βαλλεράν... είπε ο εργολάβος δείχνοντας, χωρίς να θέλη, ενδιαφέρον στην συνδιάλεξη.
— Ξέρετε ότι επέστρεψεν από την Αμερική; ρώτησε ο Λεοπόλδος.
— Ναι, πρό τεσσάρων πέντε ετών και τώρα είναι βουλευτής του Ρομιλλύ. Αυτό το ξέρω, αλλά δεν τον βλέπω ποτέ...

— Ξέρετε ότι έχουμε περιουσία στην Αμερική;
— Ναι. Θα έχω φέρει μαζί του διακόσιες έως τριακόσιες χιλιάδες φράγκα...

— Μόνο; Ο Ροβέρτος Βαλλεράν έχει περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια.
— Τέσσερα εκατομμύρια!... φώναξε έκθαμβος ο Πασκάλ Λαντιέ.
— Ναι, έκτος από τα χωράφια και τον πύργο του Βιρύ.

Ο Πασκάλ έκαμε κίνημα καταπλήξεως.
— Ο θεός Ροβέρτος λοιπόν κατοικεί στον πύργο του Βιρύ; ψιθύρισε.

— Δηλαδή κατοικούσε, ή μάλλον κατοικεί ακόμη αυτή την στιγμή... Αύριο, όμως, θα μετακομίσει.
— Έξηλθου! φώναξε ο Πασκάλ, μη με κάνεις να περιμένω.

— Όρα! έκανε ο Λεοπόλδος. Βλέπω ότι αρχίζουμε να συνεννοούμεθα.

— Μιλα, λοιπόν! Έκανε φοβερά ανυπόμονος ο Πασκάλ. Μου φέρνεις καμιά καλή είδηση;

— Καλή και κακή συγχρόνως. Περισσότερο όμως καλή παρά κακή...

— Τι μήπως πέθανε ο Ροβέρτος Βαλλεράν; φώναξε ο Πασκάλ.

— Ναι...

Ο εργολάβος έμεινε για μια στιγμή άναυδος, κυττάζοντας τον Λεοπόλδο Λαντιέ σαν χαμένος. Κατόπιν ξαφνικά έγινε κατακόκκινος και το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση άπεριγράπτου χαράς. Τα χέρια του έτρεμαν, τα μάτια του άστραφταν.

— Πέθανε!... έτραυλισε έξαλλος. Πέθανε και η περιουσία του υπερβαίνει τα τέσσερα εκατομμύρια!... Μά τότε έσώθηκα! Είμαι πλούσιος!... Ο Ροβέρτος Βαλλεράν δεν έχει άλλον κληρονόμο από μένα!... Η περιουσία του μου ανήκει!...

— Ναι, και εύτυχως ότι ο εξάδελφός σας Λεοπόλδος βρίσκεται στη φυλακή και δεν μπορεί να άπαιτήσει το μερίδιό του, γιατί αλλιώς θα είχε δικαίωμα στα μισά...

— Ο Λεοπόλδος Λαντιέ έχει χάσει όλα του τα δικαιώματα, απήντησε ζωηρά ο Πασκάλ. Έγώ είμαι ο μόνος κληρονόμος.

— Έτσι λέτε;

— Είμαι βέβαιος!...

— Α! Είσαθε βέβαιος... Έκανε ο Λεοπόλδος με μια ελαφρά ειρωνία στην φωνή. Αλλά και αν ακόμη το παραδεχθούμε αυτό πάλι δεν είσαθε ο μόνος κληρονόμος του Ροβέρτου Βαλλεράν. Δεν είσαθε μάλιστα, διόλου κληρονόμος του!...

Ο Πασκάλ κύτταξε με όρθανοίχο στόμα τον Λεοπόλδο. "Υστερ" από λίγο ψιθύρισε:

— Δεν είμαι διόλου κληρονόμος!...

— Όχι...

— Πώς;... Γιατί;...

— Γιατί έχετε άποκληρωθεί.

— Έχω άποκληρωθεί!... φώναξε ο εργολάβος.

Και πρόσθεσε ξεσπώντας σ' ένα νευρικό γέλιο:

— Α, μά όχι! Αυτό είναι αδύνατον!... Ο νόμος θα με προστατεύσει...

— Εν πρώτοις δεν υπάρχει νόμος που να υποχρεώνει τον θείο να αφήνη την περιουσία του στον ανήψιό... είπε ο Λεοπόλδος, έπειτα, ο πλησιέστερος συγγενής παραγκωνίζει όπως ξέρετε και σεις τους άλλους, ώστε η κληρονομία ανήκει στην κόρη του Ροβέρτου Βαλλεράν...

— Στην κόρη του Ροβέρτου!... είπε με υπόκωφη φωνή ο Πασκάλ, αλλά ο Ροβέρτος Βαλλεράν ήταν άγαμος!

— Πώς το ξέρετε; Έχετε τόνον καιρό να τον ίδητε... Μπορούσε κάλλιστα να έχω κάνει στην Αμερική κανένα μυστικό γάμο, που να

είναι, εν τούτοις, πολύ έγκυρος. "Όπως και αν έχω, όμως, νόμιμη ή όχι, το γεγονός είναι ότι ο μακαρίτης έχει μια κόρη που είναι σήμερα δέκα έννεα έτών και που — το σπουδαιότερο — ζή. Η κόρη αυτή έχει όνομασθεί διά τακτικωτάτης διαθήκης γενική κληρονομος του.

— Μά δεν έχω ακούσει ποτέ να γίνεται λόγος για το παιδί αυτό.

— Σας είπα, αυτό δεν έχει σημασία.

— Και έρχεται τώρα το παιδί αυτό να μου πάρη όλην την κληρονομία; Έκαμε με άπελπισία ο Λαντιέ. "Α, μά όχι! Αυτό δεν μπορεί να γίνη! "Όχι, δεν μπορεί!...

— Μά άφου πρόκειται περί νομίμου κληρονόμου και υπάρχει διαθήκη;

— Η διαθήκη προσβάλλεται...

— Με τί τρόπο;

— Θα άρκίζομαι ότι η κόρη είναι νόθος. Ο νόμος περιορίζει το μερίδιο της κληρονομίας των νόθων.

— Παραδέχομαι χωρίς συζήτηση ότι θα άκουσθής, συνήθως, όμως, αυτού του είδους οι δίκες κρατούν χρόνια όλόκληρα και σεις δεν μπορείτε να περιμένετε... Η χρεωκοπία κτυπά την πόρτα σας. Έκτος άν...

Ο Λεοπόλδος διεκόπη.

— Έκτος άν... επανέλαβε ο Πασκάλ κυττάζοντας με αγωνία τον Λεοπόλδο στα μάτια.

Και ξαφνικά ρώτησε:

— Μά πές μου, επί τέλους, ποιός είσαι και τι θέλεις από μένα;

— Ποιός είμαι; Μά κ. Λαντιέ, είναι άπλούστατο: είμαι ένας εργάτης σ'ε μολυβδοχυτήριο, ένα πολύ καλό παιδί, και έρχομαι από το Ρομιλλύ. Τις τελευταίες αυτές μέρες δούλευα στο Βιρύ, στον πύργο του θείου σας και εκεί έμαθα όσα σας είπα.

— Έπειτα; είπε ο εργολάβος.

— Η δουλειά μου δεν μου άρέσει. Έγώ, κ. Λαντιέ, είμαι άνθρωπος που θέλω να κανονίζω την ζωή μου όπως μου άρέσει, λοιπόν αυτό το πράγμα μονάχα ή οικονομική άνεξαρτησία θα μου τή επιτρέψη... Με καταλάβατε κ. Λαντιέ;

— Κατάλαβα. Προχώρει...

— Λοιπόν, έρχομαι σήμερα να σας προσφέρω μια έκδουλευση, της οποίας σεις, σαν άνθρωπος εύγνώμων, πρέπει να μου εξασφαλίσετε το αντίταγμα. Με άλλους λόγους: αν έχω σας εξασφάλισα τα διαφεύγοντα επί του παρόντος, εκατομμύρια, θα μου δίνετε ένα καλό μερίδιο, δεν είναι έτσι;

— Πώς; Τι; Θα μου εξασφαλίσω τα εκατομμύρια του εξάδελφου μου; Έκαμε με μια λάμψη στα μάτια ο Πασκάλ Λαντιέ. Αλλά κατά ποίον τρόπον, άφου, όπως λές, άπάχρει κατ' ευθείαν κληρονόμος;

— Αν δεν υπήρχε δεν θα με είχατε διόλου άνάγκη.

— Τι θα κάμης, λοιπόν;

— Άπλούστατα, θα σκοτώσω αυτόν τον κατ' ευθείαν κληρονόμον.

— Θα σκοτώσης το κορίτσι;... Έκανε τρομαγμένος ο Πασκάλ.

— Ναι.

— Θα άνελάμβανες να κάμης έ-

να τέτοιο πράγμα;

— Διάβολε! Σας είπα ναί! Έν τούτοις, αυτό εξαρτάται...

— Από τί;

— Από σας...

— Πόσα θα ζητούσες για να... για να κάμης τέλος πάντων αυτό που λές;

— Θα συμφωνήσουμε.

Ο Πασκάλ κύτταξε άνήυχος τον Λεοπόλδο.

— Θέλω να ξέρω, ψιθύρισε.

— Θα συμφωνήσουμε, σας είπα.

"Αν δεν συμφωνήσουμε, ή καταστροφή, το κακουργιοδικείο και ή φυλακή σας περιμένουν... Μην προσποιείσθε κ. Πασκάλ Λαντιέ, χάνετε τον κόπο σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Και πώς θα ένεργήσης; ρώτησε ο Λαντιέ.

— Μην άνησυχήτε γι' αυτό. Τα μέσα έχουν βρεθή. Θέλετε να ένεργήσω;

— Αί, ναί! Θέλω...

— Τότε αφήστε κατά μέρος τις ύποκρισις. Ο θεός σας πέθανε χθές το βράδυ, αύριο θα γίνη ή κηδεία του. Έγώ πρέπει να επιστρέψω στο Βιρύ...

— Η κόρη μένει στον πύργο;

— Όχι.

— Τότε γιατί θα επιστρέψης εκεί;

— Για να παρακαλοήσω τις κινήσεις κάποιας Κας Αιμιλίας στην

οποία ο θεός σας έχει δώσει τις τελευταίες του οδηγίες. Το κορίτσι έχει άνατραφή μυστικά και ή κ. Αιμιλία θαρρή μαζί της, άμέσως σχεδόν, μετά την κηδεία στο Παρίσι, για να παρουσιάσθι με μια έπιστολή του μακαρίτη στην όδο Πυραμίδων, στο συμβολαιογραφείο του κ. Ώγκυ. Μόλις παρουσιασθί το γράμμα ο κ. Ώγκυ θα παραδώση στίς γυναίκες ένα σφραγισμένο φάκελλο ο οποίος θα περιέχη την διαθήκη του θείου σας και άλλα έγγραφα με γάληρ σπουδαιότητος. Μ' αυτόν τον φάκελλο ή κ. Αιμιλία και ή κοπέλα θα πάνε στο Νοζάν, σ' έναν άλλον συμβολαιογράφο που τον λένε Ώντουάρ ο οποίος θα τους μετρήσει τέσσερα εκατομμύρια φράγκα...

Ο Πασκάλ Λαντιέ άκουε τον Λεοπόλδο με ζωηρότατο ενδιαφέρον.

— Που τα ξέρεις έσύ όλα αυτά;...

— Είδα τον Ροβέρτο Βαλλεράν να πεθαίνη και άκουσα τις τελευταίες λέξεις του,

απήντησε ψυχρά ο Λεοπόλδος.

Ο Πασκάλ άνεργήγισε.

Ο άγνωστος αυτός που τόσο ξαφνικά έβρέθηκε στο δρόμο του, του προξενούσε τρόμο, αν και σ' αυτόν έβλεπε τον σωτήρα του.

Ο δραπέτης του Τροάιγ συνέχισε:

— Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι πρέπει να βρεθώ στο Βιρύ, για να παρακολουθήσω τη γρηά όταν θα πάγη να πάνε μαζί στο Παρίσι. Οι δυο γυναίκες μπορούν να συναντηθούν, αλλά δεν πρέπει να φθάσουν ως το συμβολαιογραφείο της όδοϋ Πυραμίδων!

Ο Λεοπόλδος Λαντιέ έτόνισε με μια άγρια έκφραση στο πρόσωπο τις τελευταίες αυτές λέξεις.

Τα χέρια του Πασκάλ έτρεμαν.

— Δυο γυναίκες... ψιθύρισε με τρόμο.

Θρόμβοι ψυχρού ιδρώτος φάνηκαν στο μέτωπό του.

— Φαίνεται να συγκινηθήκατε... Έκανε ειρωνικά ο μέλλων δολοφόνος, βλέποντας την αγωνία του συνενόχου του.

— Έγώ;... Όχι... Όχι... Κάθε άλλο! Τραύλιζε ο Πασκάλ. Αλλά...

την κόρη θα την γνωρίζουν...

— Σας είπα ότι έχει άνατραφή κρυφά, κατά συνέπειαν κανείς δεν ξέρει ποιός είναι ο πατέρας της και κανείς δεν θα άνησυχήση για

Της Άννης δ Κλαυδίας.

την εξαφάνισή της.

— "Εστω, αλλά θα γίνω αντιληπτή ή εξαφάνισή της άλλης γυναίκας...

— Θα την ζητήσουν θέβαια, αλλά αυτό δεν σημαίνει αφού δεν θα την εύρουν! 'Η μαμάκα της, μιά φορά, δεν θα μάθω ποτέ τίποτα!

— Και ο Λεοπόλδος Λαντιέ εξέσπασε σ' ένα πλατύ γέλιο.

— Καλά ή ηλικιωμένη, είπε πάλι ο Λαντιέ, αλλά ή νέα, ή μητέρα της, αν ζή αυτή;...

— Ζή, αλλά δεν ξέρει ποιά βρίσκεται ή κόρη της. Με λίγα λόγια, ιδού ή κατάσταση: Οι δυο σύμβολαιογράφοι, του Νοζάν και του Παρισίου δεν ξέρουν ότι υπάρχει παιδί. 'Αν δεν παρουσιασθή λοιπόν το παιδί και δεν θρεθί διαθήκη, ως πλησιέστερος συγγενής θα κληρονομήσετε, μετά ένα μήνα, έσεις...

— Και πρόκειται για τέσσερα εκατομμύρια;

— Τέσσερα εκατομμύρια τετρακόσιες χιλιάδες και δεν ξέρω πόσα ακόμη φράγκα... Λοιπόν σάς ρωτώ άλλη μιά φορά, να ενεργήσω;

— Ο Πασκάλ Λαντιέ σκέφθηκε λίγες στιγμές και κατόπιν είπε αποφασιστικά:

— Να ενεργήσω!

— Με αφήνετε ελεύθερο;

— Ναί.

— Ωραία, αλλά δεν φτάνει αυτό.

— Τι θέλεις ακόμη;

— Μερικά χιλιάδικα...

— Ο Πασκάλ Λαντιέ κύτταξε τον Λεοπόλδο με δυσημία.

— Τι πάθατε; Έκανε ο δραπετής, ύψωνοντας τους ώμους. "Έχει ξεοβή αυτή ή δουλειά και δεν φαντάζομαι να χέτε την αξίωση να τὰ κάμω εγώ!..."

— "Αν όμως δυσημιείτε ακόμη διαβάστε!

— Και ο Λεοπόλδος Λαντιέ έβγαλε και έδωσε στον Πασκάλ το φύλλο της «Πίτ Ζουρνάλ» με την είδηση του θανάτου του Ροβέρτου Βαλλεράν.

— Ο Πασκάλ δεν άμφέβαλλε πιά.

— Και πόσα σου χρειάζονται; ρώτησε διευθυνόμενος στο γραφείο του.

— Τρεις χιλιάδες φράγκα. 'Αργότερα λογαριαζόμεθα...

— Ο Πασκάλ έβγαλε από ένα συρτάρι τρία κολληριστά χιλιάδικα και τάδωκε του Λεοπόλδου.

— Απόψε θα είμαι στο Βιρύ, είπε αυτός ένθουλακώνοντας τὰ τραπεζογραμμάτια.

— Και πότε θα σέ ξαναϊδω;

— 'Ακριβώς δεν μπορώ να πω πότε, αφού ούτε και εγώ τὸ ξέρω, πάντως θα κυττάξω να ξεκάνω τὸ γρηγορότερο... Δοῦλος σας, αὐθέντα μου!...

— 'Υποκλίθηκε και διευθύνθηκε πρὸς την πόρτα. 'Εκεῖ στράφηκε και πρόσθεσε:

— "Αν παρασθῇ ανάγκη θα σὰς γράψω άμέσως, να μένετε ήσυχος.

— Τέλος πάντων, πὼς λέγεσαι;

— Βαλτάς... Να θυμάσθε αὐτὸ τὸ δνομα.

— Και ο δραπετής της φυλακῆς του Τροάτγ θυγῆκε αφήνοντας τὸν Πασκάλ έρμαιον της ζωηροτέρας συγκινήσεως.

«Ο Ροβέρτος Βαλλεράν πέθανε... ψιθύρισε ο έργολάθος πέφτοντας στο κάθισμά του. Πέθανε και αφήκε ὅλη του την περιουσία στην κόρη του, σ' ένα άγνωστο παιδί και τὸ παιδί αὐτὸ δέχθηκα εγὼ να σκοτωθῇ!... 'Αλλά ποῖος εἶναι ὁ άνθρωπος αὐτός που τόσο μου έχει ἐπιβληθῇ; Φαίνεται ὅτι ἀνήκει σε κοινωνική τάξη καλλίτερη ἀπὸ ἐκείνην που δείχνει τὸ ντύσιμό του... Καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκα εγὼ τυφλά, σὰν τρελός... Πάει τώρα να σκοτώσῃ δυὸ γυναίκες και εγὼ εἶμαι συνένοχός του! Για να ἀποφύγω τὴν χρεωκοπία γίνονται δολοφόνοι!...»

— Ο Λαντιέ ἔγειρε τὸ κεφάλι στο στήθος του. Θόταν πολὺ καταβεβλημένος. Σε λίγο ὅμως σηκώθηκε ὀρθός, με μᾶτια που ἀστράφταν, ἄλλως ἐντελὼς ἄνθρωπος.

— "Οχι! εἶπε, δὲν διέταξα εγὼ τίποτε, ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος εἶπε: Θὰ τὸ κάμῃ αὐτός και τὸν ἀφήκα ἐλεύθερο να ενεργήσῃ. Τίποτε περισσότερο. Δὲν μπορούσα να τὸν ἐμποδίσω να ενεργήσῃ! Μήπως εἶμαι ὑπεύθυνος για τίς πράξεις του; "Α, ὅχι! 'Η γρηά και ἡ νέα θὰ χαθοῦν... Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει... 'Εγὼ ἔνα μονάχα θὰ ξέρω, ὅτι κληρονομῶ τὰ τέσσερα εκατομμύρια, ὅτι σώζομαι!...

— Ο Πασκάλ καθυσάχασε λίγο — λίγο.

— Ξανακάθισε στη θέση του και συνέχισε τὸν μονόλογό του.

— Δεκαεννιά χρονῶν κόρη και να μὴν ξέρῃ τὴν μητέρα της, οὔτε και αὐτὴ να ξέρῃ τὴν κόρη της! Τί μυστήρια εἶναι αὐτά;

— "Οταν ὁ Ροβέρτος ἔφυγε στην 'Α-

πό το μεταπροσεχές φύλλο

ΟΙ ΠΙΟ ΓΝΩΣΤΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ἐπιστήμονες

λογοτέχνιδες

ήθοιοι

ζωγράφοι

ἐπιχειρηματίαι

δὰ δώσουν

στούς ΝΕΟΥΣ μας

τὴν πιὸ ἐνδιαφέρουσα

ΓΝΩΜΗ:

Πὼς φαντάζονται τὸν

κατακτητὴ καρδιῶν!

Μιά πρωτότυπη ἔρευνα, διεξαχθεῖσα εἰδικῶς για τὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ» ἀπὸ τὸν δημοσιογράφου κ. Γ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑ και ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ πληροφορηθοῦν οἱ νέοι μας πὼς φαντάζεται και πὼς ὁνειροπολεῖ ἡ σύγχρονη 'Ελληνίς

ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΚΤΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ

μερική, κανείς δὲν ἤξερε δὲ εἶχε μουσικὸ δεσμό. 'Αλλά τί κάθουμαι και σκέπτομαι τώρα; Τί με νοιάζει ἐμένα για τὴν μητέρα και τὴν κόρη; Για ἄνθρώπους δηλαδὴ που οὔτε τοὺς εἶδα, οὔτε τοὺς ξέρω; 'Η οὐσία εἶναι ὅτι γίνονται πλούσιοι. Τὰ ἄλλα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Βιρύ ἡ Μαργαρίτα Μπερτέν, θρικόταν σε μεγάλη ἔξαψη. Μέσα στην σύγχυσή της δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ ἄλλοτε ἐραστής της εἶχε ἀρχίσει να πνέῃ τὰ λoίoθια και ὅτι ἡ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισίς της εἶχε ἐπισπεύσει κατὰ τρεῖς μῆνες τὸν θάνατό του.

Καταρίοταν τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἐνῶ τὴν ἔβλεπε να ὑποφέρῃ, ἀντὶ να τὴν συγχωρήσῃ και να τὴς πῇ ποῦ ἦταν ἡ κόρη της, ἔμεινε ἀσυγκίνητος, τὴν ἔβλεπε μάλιστα χωρὶς να τὴς πῇ τίποτε.

— Να ξέρω, ἔλεγε ἡ Μαργαρίτα, ὅτι τὸ παιδί μου ζῇ και να μὴν μπορῶ να τὸ σφίξω στην ἀγκαλιά μου, να τοῦ πῶ: «Εἶμαι ἡ μητέρα σου, σε λατρεύω!», αὐτὸ εἶνε μαρτύριο ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου. 'Η τιμωρία ξεπερνᾷ τὸ σφάλμα...

Σε λίγο, ὅμως, ἄρχισε πάλι να ἐλπίζει ὅτι ὁ Ροβέρτος θὰ σκεπτόταν καλλίτερα, θὰ τὴν λυπότανε και θὰ ἀπεφάσιζε να μιλήσῃ.

— Ἐφθασε στὸ ξενοδοχεῖο της, στὸ Ρομιλλό, σὲ ἄσχημα χάλια. "Ἐπεσε στὸ κρεβάτι της νηστική, ἀφοῦ παρήγγειλε να τὴς ἔχουν τὸ ἀμάξι στην διάθεσή της, ὡς τὰς δέκα, τὴν ἄλλη μέρα.

— Ο ὕπνος ὅμως δὲν ἐρχότανε να τὴν ξεκουράσῃ. Μόλις τὰ θλέφαρό της, θαρεῖα, ἔπεφταν στὰ κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμμα μᾶτια της, φριχτοὶ ἐφιάλτες ἔκαμναν τὴν ἐμφάνισή τους και τὴν ἔκλυον περιτροπῇ.

— "Ετσι πέρασε ὅλη τὴ νύχτα και ὅταν τὸ πρωὶ ἡ Μαργαρίτα σηκώθηκε και κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη, τὴς φάνηκε ὅτι εἶχε γεράσει κατὰ πολλὰ χρονία.

— Στὸν πύργο Βιρύ.

— Ο ἀμαξὶς κύτταξε με ἐκπληξὴ τὴν πελάτιδά του.

— «Αὐτὴ ἡ γυναίκα, σκέφθηκε, δὲν ξέρει σίγουρα πὼς πέθανε ὁ βουλευτής μας... 'Ισως ὅμως εἶναι και καμμιά συγγενής και πάει να κληρονομήσῃ...».

— Μαστίγωσε τὸ ἄλογό του και τὸ ἀμάξι ἐκίνησε.

— "Οταν φθάσανε ἡ Μαργαρίτα με ἐκπληξὴ τὴς εἶδε ὅτι πόρτες και παράθυρα ἦσαν κατὰκλειστα.

— Τὴς ἀνοίξε ὁ Κλαῦδιος. Τὰ μᾶτια του ἦσαν κατὰκόκκινα.

— (Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Τὰ παράξενα ἐπαγγέλματα

Οἱ "Ελληνες «Σουρπραίζμαν»

ΑΖΙΑ ΣΟΥΛΕΪΚΑ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ ΞΑΠΛΩΜΕΝΗ ΣΤΟΝ... ΑΕΡΑ! — ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ... ΦΩΤΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΣΤΑ ΚΑΡΦΙΑ.— Ο ΟΚ ΡΑΜ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΑΧΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.— «ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΤΑΥΡΩΘΩ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ!»— ΝΤΟΠΙΟΙ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΑΙ, ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΙ, ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΦΑΚΙΡΗΔΕΣ

Μιά ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα τοῦ κ. Χρ. Πύρπασου

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ τοῦ Ρωμηοῦ θαυματουργεῖ σ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα και στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα και τα πιὸ δύσκολα. "Ετσι κατ'ὀρθον να παρουσιάσῃ και περίεργα φακίρικὰ νοῦμερα, ταχυδακτυλουργικά, ὑπνωτιστικά, πνευματιστικά και λοιπὰ σκηνικά πειράματα, που μόνον ξένοι καλλιτέχνες ἐκτελοῦσαν ὡς ἕνα κατὰ.

— "Ας παρουσιάσωμε λοιπόν σήμερα, τοὺς ντόπιους «σουρπραίζμαν» τοὺς ἀεὶ πλησιέστεράς μας, ἂν θέλωμε να μεταφράσωμε ἑλληνιστὶ τὸν ξενικό ὄρο, ἐκ τοῦ σουρπραίζ=ἐκπλήξις.

Και πρῶτα-πρῶτα ποῖος δὲν θὰ ξέρῃ τὸν δαιμόνιο Κεφαλλονίτη ταχυδακτυλουργό, πειραματιστὴ ὑπνωτιστὴ Γεώργιο Χαμαράτο; Εἶνε τόσο γνωστός και τὰ πειράματα που ἐκτελεῖ προξενοῦν παντοῦ τὴν ἐκπλήξῃ και τὸν θαυμασμό. Ο κ. Χαμαράτος ἔχει περιοδεύσει και στὸ ἐξωτερικό. Κι' ἔχει σημειώσει παντοῦ ἐπιτυχίες.

Δὲν χρησιμοποιεῖ ψευδώνυμο. Παντοῦ παρουσιάζεται ὡς "Ελλην. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὸ μικρόδιο τοῦ... φακίρη μέσα του! Εἶδε πολλοὺς ξένους «σουρπραίζμαν» και εἶπε μέσα του: «Θὰ γίνω κι' ἐγὼ σὰν κι' αὐτούς. Καὶ μάλιστα καλύτερος!» Καὶ πράγματι τὸ κατόρθωσε. Οἱ ἀναγνώσται μας θὰ τὸν θυμούνται στην «Οάση» και στὸ «Κεντρικό», τὴν ἐποχὴ που εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν μας και ὁ Τοῦρκος ταχυδακτυλουργὸς Σαντί Σουγκούρ.

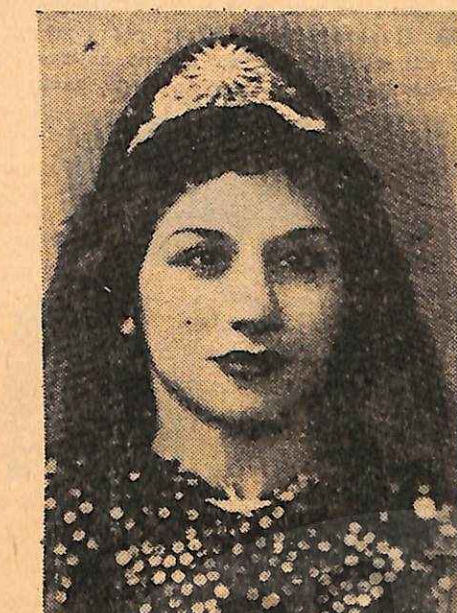
Και ὅπως ἔγραψεν ὁ τύπος, τότε, ὁ Χαμαράτος δὲν ὑστέρησε ἀπὸ τὸν Τοῦρκο συνάδελφό του.

— Στὸ αἰγυπτιακὸ συγκρότημα τοῦ πειραματιστοῦ και ἀποκρυφιστοῦ κ. Οχάνα Γεαγκόρ, ὁ ὁποῖος ὅπως δηλοῖ εἶχει σπουδάσει τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας ἐς τὰς Ἰνδίας, συγκαταλέγεται και ἡ 'Ελληνίς τῆς Αἰγύπτου, δις "Αζία Σουλέϊκα (Α. Νικολαΐδου), μιά πραγματικὴ ἐξωτικὴ καλλονὴ με ὡραία κατακόκκινα μᾶτια. Πρόκειται περὶ κόρης καλῆς οἰκογενείας, κόρης γνωστοῦ ἱατροῦ ἡ ὁποία ἔχει μέσα της τὸ σωστό... μικρόδιο τῆς «σουρπραίζ». Ἡ δις "Αζία Σουλέϊκα, εἶναι συγχρόνως και διαισθητικὸ μέντιουμ τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν «Σαίν Ζώρζ» τῆς Ἀλεξανδρείας, που ἔχει θραβευθῇ ἐπανεπιστημειώμενος.

— "Εἶναι ἡ γυναίκα που μένει ξαπλωμένη στὸν... ἀέρα! Τὸ νοῦμερό της αὐτό—νοῦμερο κατὰ τὴν ψῆφιν— προξενεῖ παντοῦ τὸν θαυμασμό. Ἐκτός ὅμως, τῶν ἄλλων φακίρικῶν και ταχυδακτυλουργικῶν πειραμάτων που ἐκτελεῖ με τὸν κ. Γεαγκόρ, ἐκτελεῖ περίφημα και τὸ νοῦμερο

τῆς μεταδιδάσεως τῆς σκέψεως.

Μοῦ ἐδόθη προχθὲς ἡ εὐκαιρία να παρακολουθῶ τὴν "Αζία Σουλέϊκα, σὲ ὅλα της τὰ πειράματα, στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς. Καὶ εἶδα πὼς οἱ "Ελληνες «σουρπραίζμαν» μποροῦν να μᾶς παρουσιάσουν τὴν ἀληθείαν.

Ἡ ἐξωτικὴ καλλιτέχνης "Αζία Σουλέϊκα, ἡ γυναίκα που μένει ξαπλωμένη στὸν ἀέρα!

ρουσιάζουν ἀξιόλογα και δύσκολα πειράματα.

— "Ενας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλά κατηρητισμένους "Ελληνες στὸν κλάδο αὐτὸ εἶναι γωρὶς ἀμφιβολία και ὁ γνωστότατος Ο κ—Ράμ. Αὐτὸ δηλαδὴ εἶναι τὸ ψευδώνυμο τοῦ κ. Μάρκου Μιχαλοπούλου που εἶναι και μέλος τῆς «Διεθνούς Ἐνώσεως τῶν Ἑκκλησιαστικῶν» ἔχει ἀσκηθῇ πολὰ χρονία στὸ ἐξωτερικό, ἰδίως στην Γαλλία, κι' ἔχει ἐργασθῇ πολὺ κι' ἐκεῖ. Εἶναι και ἐγκυκλοπαίδειώτατα μορφωμένος, ὁμιλεῖ πολλὰς ξένες γλώσσας, και τὰ διάφορα ταχυδακτυλουργικά πρῶτα του παρουσιάζει εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα. Ἐχει ἀσκηθῇ και με τὴν χειρομαντεία πολὺ, καθὼς και με τὴν χατομαντεία τὴν Κινεζικὴν. Ἀπὸ τὰ δύσκολα πειράματα του εἶναι ἡ «Ἀράχνη τοῦ θανάτου», ἡ «Χρυσὴ βροχή», ἡ ἐξαφάνισις, ραδιοφῶνων ἐν λειτουργίᾳ (!) και ἄλλα.

— "Ενας ἄλλος "Ελλην ταχυδακτυλουργός, ὑπνωτιστὴς και πειραματιστὴς εἶναι και ὁ κ. Χρόνης Μ... που ἐκτελεῖ και τὸ φακίρικὸ πείραμα

τῆς ταφῆς. Τὸν θάβουν δηλαδὴ σ' ἕνα λακκο που τὸν γεμίζουν χῶμα, και σὲ δύο ὥρες θγαίνει... ἀνέπαφος και χαμογελαστός! Οἱ ἴδιοι εἶχε ζητήσει πρὸ χρόνων τὴν ἀδεια ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν για να σταυρωθῇ στὸ Στάδιο, πρᾶγμα που φυσικὰ δὲν ἐπατράπη.

— Ὑπάρχει τέλος ὁ κ. Νικ. Χρυσάου ὁ πούλος, Πειραιώτης ἀριθμομνήμων. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος—με τῆς τεραστίαν μνήμην—ὅπως ἔχουν γράφει γι' αὐτὸν οἱ αἰγυπτιακὲς ἐφημερίδες. Εἶναι γνωστότερος με τὸ ψευδώνυμον «Ἐγκώ». Τὸ κυριώτερο πείραμά του, ἡ «ἀριθμομνήμη», γίνεται ὡς ἑξῆς: Μοιράζει στὸ κοινὸ 100 χαρτάκια λευκά, πάνω στα ὁποῖα γράφουν μὴ λέξη οἱ θεαταί. Κι' ἀφοῦ διαβάσῃ ἑπειτα ὅλα τὰ χαρτάκια μιά φορά, ἀρχίζει τὴν ἀπαρίθμησιν με ἀπόλυτη ἀκρίβεια που προξενεῖ τὴν κατὰπληξῃ.

— Εἰς τὸν ἀριθμὸν ἑξῆς «γάτα». Εἰς τὸν ἀριθμὸν 2 «ἀγάπη». Εἰς τὸν ἀριθμὸν 96 «φασολάδα» κ.ο.κ. Τὸ κοινὸν παντοῦ τὸν ὑποδέχεται με χειροκροτήματα.

Τὸ σημεῖομα αὐτὸ θὰ τὸ κλείσω με τὸν ἡθοιοῦ κ. Πέτρο Γιαννακό, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλῶν χρόνων κατόρθωσε να γίνῃ μεγάλη φακίρικὴ φήμη ὡς «Περγάμπης». Περινοῦσε θελόντες στὰ μάγουλά του, στὰ χέρια του, στ' αὐτιά του, ἔτρωγε... φωτιές, περπατοῦσε στὰ καρφιά (δὲ φυσικὰ τῆς... Τροχαί-ας κινῆσεως!).

— Κάποια ἐποχὴ που ὁ φακίρικος ἦταν τῆς... μὸδας και ἄλλοι ἡθοιοὶ ἔκαναν τοὺς φακίρηδες και ἐπαρουσιάζοντο ὡς ἀραπάδες, μπέηδες, σαρκιφῶδοι, με καλεμπίες και με μακρὸς γενειάδες. Μεταξὺ αὐτῶν, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἦταν και ὁ κ. Ν. Φέρμας, ὁ κ. Ἀλεξίου (ὡς καθηγητὴς Μισέλ) και ἄλλοι.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ΓΙΑ Ν' ΑΠΑΛΛΑΓΗ

— Ο Λόυδ Τζώρτζ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ἀντιπάλους τῆς γυναικείας χειραφετήσεως. Σε κάποια σχετικὴ συζήτηση εἶχε ἀναπτύξει ὅλη του τὴν ρητορικὴ ἐναντίον τῆς γυναικείας ψήφου. Ἀξάφην, τὸν διέκοψε κάποια κυρία, φωνάζοντας:

— "Αν σὰς εἶχα εγὼ ὄνδρα, θὰ σὰ εἶχα δηλητηριάσει ἐπὶ τοῦ σπλά-

— Ο Λόυδ Τζώρτζ ἀπάντησε φωνάζοντας:

— "Αν εἶχα κι' ἐγὼ ὄσας για γυναίκα μου, θὰ ἔπινε εὐχαρίστως τὸ δηλητήριο.

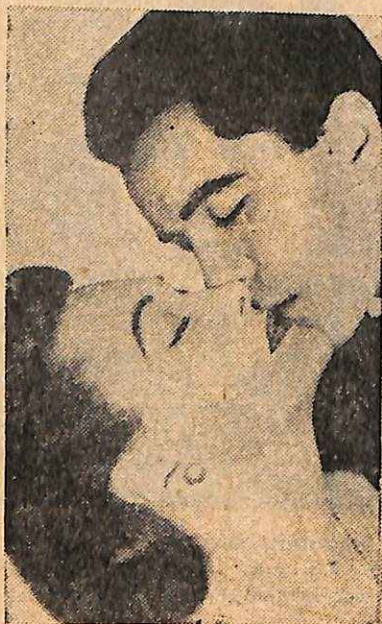
Αίο ηυστ. καὶ διηγήματα

‘Ο ἄγγελος τῆς ἀγύπης

Η ΖΑΚΕΛΙΝ ΝΤΥΡΑΝ στάθηκε μπροστά στήν διτρίνα ενός καταστήματος για να διορθώσει κάποιο τσουλοφρι των μαλλιών της που είχε επαναστατήσει κάτω από το μικρό της καπέλλο και είχε πέσει στο πρόσωπό της. Ήταν πολύ νόστιμο αυτό το προσωπάκι που δεν είχε ανάγκη από κοκκινιάδια για να δείξει την φρεσκάδα των εικοσιπέντε του χρόνων. Άλλα το προσωπάκι αυτό δεν φαινόταν καθόλου ένθουσι-απμένο από την ζωή. Δεν είχε πράγματι πολλούς λόγους ή Ζακελίν για να είναι ένθουσι-απμένη. Είχε παντρευτεί πολύ νέα για να ξεφύγει από την φτώχεια. ‘Ο άνδρας της πέθανε λίγον καιρό ύστερα από τον γάμο της, αφήνοντάς της μια στρογγυλή περιουσία και την ανάμνηση μιας σύντομης τυραννικής ζωής. Δεν της έλειπαν ούτε τα χρήματα ούτε η όμορφιά. Το μόνο πράγμα που της έλειπε ήταν ένας πραγματικός αισθηματικός δεσμός δηλαδή. Καθώς περπατούσε άσκοπα στους δρόμους του Παρισιού ζήτησε τα ζευγάρια των έρωτευμένων που περνούσαν δίπλα της. ‘Η θέα αυτών των έρωτευμένων την έκανε ακόμη πιο μελαγχολική απ’ ό,τι ήταν.

Αφού διώχθηκε το επαναστατημένο της τσουλοφρι, ήταν έτοιμη να προχωρήσει όταν άξαφνα έπεσαν τα μάτια της στο εσωτερικό της διτρίνας που είχε χορηγισμοποιήσει για καθρέφτη. Ήταν η διτρίνα ενός παλαιπωρημένου μέσα στην οποία κοιμόντουσαν φύρδην-μίγδην τα πιο αλκοτα πράγματα. Ανάμεσα σ’ όλα αυτά η Ζακελίν ξεχώρισε ένα αρκετά μεγάλο αγαλμα ενός αγγέλου που την κυτούσε με παράξενο χαμόγελο. Ήταν τόσο χαριτωμένο το χαμόγελο αυτό, ώστε η Ζακελίν ένοιωσε να εξαρραχνίζεται ή μελαγχολία της και σ’ αυτήν στέλνεται και το δικό της πρόσωπο ένα όμοιο χαμόγελο. Χωρίς να σκεφθεί πολύ, μπήκε μέσα στο κατάστημα, αποφασισμένη να αγοράσει τον άγγελο. Την υποδέχθηκε μια νέα με γλυκό συμπλητικό πρόσωπο και την θε-βαίωσε ότι ο άγγελος αυτός ήταν μοναδικός και ότι προστάτευε ιδιαίτερος τα κορίτσια που ήθελαν να παντρευθούν. Χωρίς να δώσει καμιά σημασία στα λόγια της νέας, η Ζακελίν πλήρωσε την τιμή του της ζήτησε, φώναξε ένα ταξί και λίγη ώρα αργότερα είχε τοποθετήσει τον άγγελο επάνω σ’ ένα βάζο, μέσα στο δωμάτιό της. Την στιγμή όμως που θέλησε να απομακρυνθεί για να τον καμαρώσει από μακριά, ο άγγελος έπεσε με τρομερό θόρυβο και έγινε κομμάτια επάνω στο πάτωμα. Μόνον το πρόσωπό του έμεινε ανέπαφο με το χαριτωμένο του χαμόγελο. Μόλις συνήλθε από την πρώτη της σύγχυση, η Ζακελίν έτρεξε στο παλαιοπωλείο για να ρωτήσει αν μπορού-

σε να διορθωθεί το κακό. ‘Η συμπλητική νέα την θεβαίωσε πως γνώριζε κάποιον νεαρό γλύπτη που είχε μεγάλη αλλά παραγνωρισμένη αξία, και που είχε ειδικότητα σε έπισκευές αυτού του είδους. Της υποσχέθηκε ότι θα τον έστειλε το άλλο πρωί κιόλας. Όταν όμως έφυγε η Ζακελίν από το κατάστημα, η νέα μετανύχσε. Δεν ήθελε να στείλει τον ωραίο γλύπτη Πώλ Περέ στο σπίτι αυτής της νόστιμης και πλούσιας κυρίας. Κάποιο άριστο αίσθημα ζηλοτυπίας είχε γεννηθεί μέσα

‘Ο Πώλ Περρέ την έσφιξε στην αγκαλιά του.

της, και για τον λόγο αυτό είδοποίησε τον Πώλ Περρέ να στείλει τον βοηθό του για κάποιο αμφοδιόρθωμα.

‘Η Ζακελίν άπορησε όταν είδε το άλλο ποιά να καταφάνη στο σπίτι της ένας άνθρωπος με ευράνιση κάθε άλλο παρά καλλιτεχνική αλλά φορτωμένος με ένα σωρό καλλιτεχνικά συνεργεία. Στην άρχή η Ζακελίν έδειξε κάποια δυσπιστία. Άλλα ο άνθρωπος που είχε σταλή από το παλαιοπωλείο άρχισε να της μιλάει για τα καλλιτεχνικά του κατορθώματα, για την παραγνωρισμένη του αξία και να σωρό άλλα πράγματα, ώστε κατορθώσε να την πείσει και άρχισε να εργάζεται. Κατά το απόγευμα πήγε και την είδοποίησε ότι η δουλειά του είχε τελειώσει. «Μιά και κάνω την έπισκευή, της εί-πε, φρεσκάρισα λίγο και τα γούματα του ‘Αγγέλου. Καινούργιος έγινε!»

Καθώς αντίκρυσε τον ‘Αγγελό της η Ζακελίν, ένοιωσε το αίμα της να ανεβαίνει στο κεφάλι. ‘Ο αθάνατος έμεινος άνθρωπος είχε χρωματίσει με μογιές

το πρόσωπό του ‘Αγγέλου και είχε εξαφανιστεί το αγγελικό του χαμόγελο. Άφισε ολο της τον θυμό να ξεσπάσει επάνω του και ύστερα έτρεξε σαν αλλοφρόνη στο παλαιοπωλείο για να διαμαρτυρηθεί. Ετοιμαζόταν κιόλας να βάλει τις φωνές όταν άξαφνα αντίκρυσε το γελαστό πρόσωπο ενός ωραίου νέου που την κυτούσε. Το χαμόγελό του έκοψε στην αρχή την αμνη της. Ύστερα όμως άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτυρείται για τον «ατίμητο» που της είχαν στείλει και της είχε καταστρέψει το αγαλμα.

—Μή στενοχωρείστε κυρία μου, της είπε με ηρεμία, γλυκιά φωνή ο άγνωστος νέος. Δες ύποσχεμα ότι όλα θα διορθωθούν. Επιστρέψτε μου να συστηθώ. Είμαι ο γλύπτης Πώλ Περρέ. Άδριο το πρωί θα έρθω μόνος μου για να διορθώσω τα λάθη του βοηθού μου.

Το γελαστό πρόσωπο, και η ήρεμη, γλυκιά φωνή του νέου δεν έμειναν χωρίς αποτελεσμα. ‘Η Ζακελίν έφυγε με την πεποίθηση ότι όλα θα διορθωθούν.

Το άλλο πρωί έφθασε ο Πώλ Περρέ με τα συνεργεία του. Κύτταξε τον παραμορφωμένο ‘Αγγελο και άρχισε άμέσως την δουλειά. Φοβισμένη από το πρώτο της πάθημα, η Ζακελίν ζήτησε την άδεια να παρακολουθήσει την έπισκευή.

—Πολύ εύχαριστώ, αποκρίθηκε ο γλύπτης. Πρέπει όμως να έχετε υπομονή επειδή η δουλειά αυτή θα διαρκέσει μερικές ημέρες.

Τέσσερες ημέρες αργότερα, ο Πώλ Περρέ ανήγγειλε στην Ζακελίν ότι το απόγευμα θα ήταν εντελώς έτοιμος και ο ‘Αγγελος θα είχε ξαναδέρη το χαμόγελό του. ‘Η Ζακελίν λίγο έλειψε να ρωτήσει (ακόμα). Δαγκώθηκε όμως και έτοιμαζόταν να φύγει από το δωμάτιο όταν την σταμάτησε ο Πώλ Περρέ, λέγοντας:

—Καθώς βλέπετε από την θέση των χεριών του, ο ‘Αγγελος αυτός κρατούσε μίαν έπιγραφή. Μήπως θέλετε να την αποκαταστήσουμε στην θέση της;

Με την έλπίδα ότι η αποκατάσταση της έπιγραφής θα παρέτεινε την εργασία του Πώλ Περρέ η Ζακελίν δέχθηκε άμέσως. Απογοητευθηκε όμως όταν το απόγευμα ο γλύπτης την κάλεσε για να την πληροφορήσει πως ήταν εντελώς έτοιμος. ‘Η χαρά της ωστόσο ήταν άπειρη όταν είδε τον ‘Αγγελο να της χαμογελάει σαν και πρώτα. Πλησίασε για να κυττάξει από κοντά την έπιγραφή, αλλά την στιγμή αυτή ο Πώλ Περρέ της έκοψε τον δρόμο, λέγοντας:

—Θα σάς παρακαλέσω πολύ να διαβάσετε την έπιγραφή αφού φύγω.

‘Η Ζακελίν όμως τον παραμέρισε και κύτταξε με ακόμη πιο μεγάλη περιέργεια την έπιγραφή. Με ωραία, καλλιτεχνικά γραμματα ήταν γραμμένες επάνω οι λέξεις: «Σας αγαπώ». Γύρισε και κύτταξε θυμωμένη τον γλύπτη λέγοντας:

—Νομίζω ότι πήρατε πολύ θάρρος.

Και σ’ αυτήν πρόσθεσε σε έντελως διαφορετικό τόνο:

—Μου άρεσουν όμως πολύ οι θαρραλέοι άνδρες!

‘Ο Πώλ Περρέ την έσφιξε στην αγκαλιά του. ‘Η Ζακελίν δεν έφερε την παραμικρή αντίσταση. Κυτούσε μονάχα τον ‘Αγγελο που, καθώς της φάνηκε, χαμογελούσε τώρα ακόμη πιο γλυκά.

ΑΝΡΥ ΖΑΝ

Μιά καταπληκτική τυχοδιώκτις

‘Η διαβολική ήγουμένη Μαντελείν

ΕΙΣ τὰ 1487 ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀγκουιλάρ της Ἰσπανίας, σὲ μιὰ χώρα πού εἶχε σχεδὸν ἐρημωθῇ ἀπὸ τοὺς πολέμους τῶν Μαυριτανῶν, ἕνα κοριτσάκι. Κανείς δὲν φαντάσθηκε τότε τὸν παράξενο καὶ γεμάτο περιπέτειες δρόμο πού θ’ ἀκολουθοῦσε τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο.

Σὲ ἡλικία μόλις πέντε ἐτῶν ὠραματίσθηκε, γιὰ πρώτη φορὰ, ἕναν ὠραῖο Ἀγγελο πού τὴν πλησίασε, τὴν χάιδεψε καὶ ὕστερα ἐξαφανίσθηκε. Ἡ ὄπτασία αὐτὴ τῆς παρουσιάσθηκε μέσα στὸ ἐκκλησάκι τοῦ χωριοῦ της, ὅπου πῆγαινε καθημερινά, γεμάτη θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Ἡ μικρὴ γυναικίτη σ’ ἀμέσως καὶ ἄρχισε νὰ εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ πού τῆς εἶχε στείλει τὸν ἄγγελο τοῦ. Ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτή, ἡ Μαντελείν εἶχε προορισθῇ νὰ παίξει σημαντικὸ ρόλο στὴν Ἰσπανία. Ἡ ὄπτασία τοῦ αγγέλου ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴ γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλες ὄπτασιες καὶ διάφορα ἄλλα ὑπερφυσικά γεγονότα. Δύο χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἡ Μαντελείν ἦταν ἑπτὰ ἐτῶν, παρουσιάσθηκε πάλι ὁ ἴδιος ἄγγελος. Καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀμφισβῆται κανεὶς γιὰ τὴν ἐμφάνισή του, ὁ ἄγγελος ἄγγιξε δύο δάχτυλα τοῦ χεριοῦ της. Καὶ τὰ δάχτυλα αὐτὰ δὲν μεγάλωσαν πιά στὸ μέλλον! Ἐνεφάνισαν ἀτροφία. Μιὰν ἄλλη ἡμέρα ἡ Μαντελείν κοιμήθηκε ἐπάνω στὸ βουνό, στὴν εἴσοδο ἑνὸς σηπλαιίου. Καθὼς ἦταν κοιμισμένη ἰσχυρίσθη ὅτι ἦσαν οἱ ἄγγελοι καὶ τὴν πήραν στὸν Παράδεισο, ὅπου τὴν εὐλόγησε ὁ Χριστὸς! Μόλις τὴν ξανάφεραν οἱ ἄγγελοι στὴν γῆ, ἡ Μαντελείν ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ διηγηθῇ στὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ τὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ. Στὸν δρόμο της συνήνησε ἕνα κουτσὸ τοῦ χωριοῦ πού τῆς ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Μόλις ὅμως τὸν ἄγγιξε, ὁ κουτσὸς ἔπαψε πιά νὰ κουστιαίνῃ καὶ ἔτρεξε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ θαῦμα πού εἶχε γίνει καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομα τῆς μικρῆς. Ἀπὸ τότε δὲν περνοῦσε χρόνος πού νὰ μὴ συμβῇ κάποιο θαῦμα ἢ πού νὰ μὴ παρουσιασθῇ κάποια ὄπτασία στὴν μικρὴ πού εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ ἀποκτῇ τεράστια φήμη. Ἡ Μαντελείν ὑποβάλλει τὸν ἑαυτὴ της στίς πιὸ σκληρὲς δοκιμασίες. Στὰ 1497, σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν, ἀποφασίζει νὰ... σταυρωθῇ! Οἱ δικοὶ τῆς τὴν κατέδεσαν ἀπὸ τὸν σταυρὸ καὶ περιποιήθηκαν τίς πληγές της. Ἀμέσως ὕστερα τὴν ἔπιασε ἕνας πολὺ δυνατὸς πυρετὸς καὶ ὅλοι θεωροῦσαν βέβαιο τὸν θάνατό της. Τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ὅμως, ἡ Μαντελείν πέταξε τοὺς ἐπιδέσμους ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ οἱ δικοὶ τῆς εἶδαν μὲ κατάπληξη πὼς οἱ πληγές της εἶχαν γιατρευθῇ χωρὶς ν’ ἀφίσουν τὸ παραμικρὸ ἴχνος. Πῆγε ἀμέσως στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ κοινη-

νῆσ καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι εἶδε πάλι μπροστά της τὸν ἄγγελο πού τῆς ἔφερε μόνος του τὴν ἁγία μετάληψη. Σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν ἔφυγε γιὰ τὴν Κορδοῦη καὶ κλείσθηκε στὸ μοναστήρι τῆς Ἀγίας Ἐλισάβετ τῶν Ἀγγέλων.

Τὰ θαύματα ἐγίναν ἀπὸ τότε πιὸ τακτικά. Οἱ ἄγγελοι τὴν ἐπισκεπτόταν καθημερινὰ πιά — καθὼς ἔλεγε.

Οἱ περισσότερες καλόγριες θέλουν νὰ τὴν κάνουν ἡγουμένη τους παρ’ ὅλη τὴν νεαρή της ἡλικία. Ἡ Μαντελείν δὲν δέχεται. Στὸ τέλος, ὅμως, ἀποφασίζει νὰ δεχθῇ καὶ ἔτσι

‘Η διαβολική ήγουμένη.

παρ’ ὅλη τὴν νεαρή της ἡλικία. Ἡ πιά κάποιας ἄλλης καλόγρης, τῆς ἀδελφῆς Ἰσαβέλλας, πού εἶχε τὴν φιλοδοξία νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡγουμένη.

Ἐν τῷ μεταξύ, στὰς 25 Μαρτίου τοῦ 1518, τὴν ἡμέρα δηλαδή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ Μαντελείν ἐπληροφόρησε τίς ἄλλες καλόγριες, ὅτι ἦταν ἕως καὶ ὅτι ἡ ἐγκυμοσύνη της εἶχε συμβῇ χωρὶς τὴν παρουσία ἀνδρός. Μερικὲς ἀπὸ τίς καλόγριες ἄρχισαν τότε νὰ τὴν κακολογοῦν. Οἱ περισσότερες ὅμως, καὶ μαζί μ’ αὐτὲς ὁλόκληρη ἡ θρησκώλητη Ἰσπανία, παρέδεχθησαν τὸ «θαῦμα» καὶ τὸ ἐθεώρησαν ὅτι ἦταν μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις τῆς ἀγιοσύνης της ἡγουμένης! Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σεβίλλης σχημάτισε μιὰν ἐπιτροπὴ ἀπὸ τίς πιὸ ἠθικὲς γυναῖκες, ἡ ὁποία ἐθεβαίωσε πράγματι πὼς ἡ ἡγουμένη ἦταν ἀσπλη καὶ ἀμόλυντη. Ὅταν ἄρχισαν οἱ πρώτοι πόνοι τοῦ τοκετοῦ, ἡ Μαντελείν ἀπομονώθηκε σὲ ἕνα κελλί καὶ ἀπηγόρευσε στίς ἄλλες ἀδελφές νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν. Ὅταν ξαναεμφανίσθηκε διηγῆθηκε ὅτι ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον τῆς προτεράρας εἶχε ἀποκτήσει ἕνα ἀγοράκι πού ἦταν τυλιγμένο μέσα σ’ ἕνα παράξενο φῶς. Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα τὸ νανούριζε καὶ τὸ θράδ’ ἀπο-

κοιμήθηκε κρατώντας τὸ θρόνος στὴν ἀγκαλιά της. Ὅταν ζύγνησε τὸ πρωί, τὸ θρόνος εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ἡγουμένη ἔπαψε νὰ δέχεται κάθε τροφή, λέγοντας ὅτι ἔπαιρνε τὴν τροφή της ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Ταυτοχρόνως ἀρχισε ἡ Μαντελείν νὰ ἀποκαλύπτει καὶ προφητικὲς ιδιότητες.

Στὴν διοίκηση τοῦ μοναστηριοῦ της εἶναι ἐξαιρετικὰ αὐστηρὴ ἀλλὰ εἰσάγει καὶ πολὺ ιδιότροπες καινοτομίες. Ὑποβάλλει τίς καλόγριες πού ἔπεφταν στὰ παραμικρότερα παραπτώματα σὲ φοβεροὺς ἐξευτελισμούς καὶ σὲ ὀδυνηρὲς τιμωρίες μπροστά στὰ μάτια τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, γιὰ νὰ θλέπων καὶ νὰ συνεντίζονται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως καταργεῖ τὴν νηστεία καὶ ἀρχίζει νὰ δέχεται μεγάλα χρηματικά δῶρα προοριζόμενα γιὰ τὸ μοναστήρι, πού τὰ γράφει ὅμως ὅλα στὸ ὄνομά της. Ὅλα αὐτὰ δίνουν ἀφορμὲς στὴν ἀντιζήλο της νὰ τῆς ὑπονομεύσῃ τελικῶς τὴν φήμη της καὶ τὴν θέση της καὶ ἔτσι, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1542, ἐκλέγεται ἡ Ἰσαβέλλα ἡγουμένη στὴν θέση τῆς Μαντελείν. Ἡ πρώτη δουλειά της νέας ἡγουμένης εἶναι νὰ ἐξευτελίσῃ τὴν προκατόχου της. Κάνει μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα στὸ κελλί τῆς Μαντελείν καὶ ἀνακαλύπτει ἕνα κουτί μὲ γαλέττες καὶ ἕνα ἄλλο μὲ ὁπίες τῆς μεταλήψεως. Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐμφανίζεται ἡ Μαντελείν στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ μεταλάβῃ καὶ παρουσιάζει, ὅπως πάντοτε, τὴν ὁπία πού τῆς εἶχε δῆθεν φέρει ὁ ἄγγελος. Τῆς προσφέρουν φαγητὸ ἀλλὰ δὲν τὸ δέχεται, λέγοντας πὼς λίγην ὥρα πρὶν τῆς εἶχε φέρει ὁ ἄγγελος τὸ οὐράνιο γεῦμα. Ἡ νέα ἡγουμένη κάνει ἐν τούτοις καινούργια ἔρευνα στὸ κελλί τῆς Μαντελείν καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι λείπουν μιὰ ὁπία καὶ μιὰ γαλέττα. Ἡ ἀπάτη ἀποκαλύπτεται σὲ ὅλη της τὴν ἔκταση. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ πιέσεις καὶ ἐξορκισμούς, ἡ Μαντελείν ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι δὲν παραδέχεται τὴν ἀπάτη παρὰ ὅτι, κάποιος κακὸς δαίμονας εἶχε μπῆ μέσα τῆς καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ κἀν τὰ ὅσα ἔκανε! Ἡ ὑπόθεσις τῆς Μαντελείν φθάνει ὡς τὸ δικαστήριό της Ἰερὰς Ἐβετάσεως καὶ τὴν 1ην Ἰανουαρίου τοῦ 1544 ἀρχίζει ἡ δίκη της. Ἡ ἐνοχὴ της ἀποδεικνύεται κατὰ τὸν πλεόν ἀναμφισβήτητον τρόπο. Παρ’ ὅλα ταῦτα ὅμως δὲν τὴν καταδικάζουν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς πυρᾶς θάνατον. Ἀφ’ οὗ τὴν διεπόμευσαν καὶ τὴν ἐξευτέλισαν ἐπὶ μιὰν ὁλόκληρη ἡμέρα, τὴν ἐκλείσαν πάλι σὲ ἕνα μοναστήρι τοῦ Μπουργκος ὅπου ἔμεινε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς της, χωρὶς νὰ κἀν ἄλλα θαύματα καὶ χωρίς νὰ ἔχῃ ἄλλες ὄπτασιες.

ΛΕΟΝΤ ΡΕΙΤΣ

Η ΠΙΟ μεγάλη θεντέτα, ή πιό πολύτιμη γυναίκα, ό σπουδαιότερος τέλος, κινηματογραφικός παράγων στο Χόλλυγουντ δεν είναι σήμερα ούτε ή Γκρέτα Γκάρμπο, ούτε ό Γάβρον Πόουερ, ούτε ό Σάμουελ Γκόλντγουϊν, αλλά ή μίσσες Ζέσσι Φράνκ.

Σας βλέπομεν, χαριτωμένη αναγνώστριά, να ανοίγετε διάπλατα τά μάτια από την έκπληξιν. Δεν έχετε άκουσει ποτέ τό όνομα αυτό. Καί όμως κυριαρχεί, βασιλεύει καλύτερα στα παρασκήνια του σινεμά. Πρόκειται για ένα αληθινό διαβολοθήλυκο που χωρίς να έχη την χάριν καμμιιάς από τις γνωστές μας γοητευτικές στάρ, ούτε τό ταλέντο τους, είς ή υποποιάν, ξεπερνά έν τούτοις όλες είς κύρος και επίρροήν.

Λοιπόν, αυτή ή Κα Ζέσσι Φράνκ είναι ή κοινή γραμματέας όλων των κινηματογραφικών επιχειρηματιών, όλων δηλ. θέλουν να την καλοπληρώσουν διά να την χρησιμοποιήσουν. Η πληροφορία δότις των. Γεννημένη στην Άγγλιαν, μεγαλωμένη στην Ρωσίαν, σπουδασμένη στην Γαλλίαν, και φιρμαρισμένη στην Γερμανίαν— από εκεί ξεκίνησε για την μεγάλη σταδιοδρομία της— έφθασε μία μέρα πάνοπλος στο Χόλλυγουντ διά να γίνη άμέσως απαραίτητος είς κάθε στούντιο τό όποιον πρόκειται να γυρίση μία μεγάλη ταινία. Είναι ό ζωντανός όδηγός (έννοούμεν τό διδίο-όδηγός) των κινηματογραφιστών. Ξεύρει τον κινηματογράφο από όλες του τις πλευρές, είναι μέσα σε κάθε του λεπτομέρεια και τό γραφείον της, στο Χόλλυγουντ, είναι ένα αληθινόν όσο και μοναδικόν άρχειόν του κινηματογράφου. Είναι πληροφορημένη επί όλων, ξεύρει και την παραμικράν κίνησιν που γίνεται στην πρωτεύουσιν του σινεμά, γνωρίζει όλους τους ιδιόκους, όλους τους «φιγκούρας» του κινηματογράφου, όλα τά μέρη άπ' όπου θά μπορούσε να πάρη κάτι τό χρήσιμον ή σκηνοθέτης για τό φίλμ που γυρίζει. Προμηθεύει κοστούμια, ζώα, σπάνια αντικείμενα τέχνης τά πάντα: ζωντανά και άψυχα, με μία ακρίβεια και ταχύτητα μοναδική.

Έκείνο όμως, που την κάμνει αληθινά πολύτιμον στους κινηματογραφιστάς είναι ή ένημερότης της και οι σχέσεις της με τους δευτερεύοντας παράγοντας της παραγωγής ενός φίλμ. Είναι αληθής εις θέσιν να επιβαρύνη την άποπεράωσιν και τό λανθάνον ενός φίλμ, δίδοντας τον καιρό να προηγηθί ένα άλλο, της έντιπάλου εταιρίας, πράγμα τό όποιον σημαίνει, ζημίαν άρκετών εκατομμυρίων διά την εταιρίαν του πρώτου. Τελειώνεις ό μεγαλοεπιχειρηματίας Σάμουελ Γκόλντγουϊν της προσέφερε έκτός άπ' ό να ήγεμονικό μισθό και 20.000 δολάρια έφάπαξ διά να εξασφαλίση την άποκλειστικότητα των υπηρεσιών της, αλλά ή

τρομερή «μίσσες» δεν δέχθηκε.
Έξω θάζει, περισσότερα.

Ο ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Καί άφού σας παρουσιάσαμε την πολυτιμότερη γυναίκα του Χόλλυγουντ, θά σας παρουσιάσωμε τώρα και τον ευτυχέστερον σύζυγον της κινηματογραφούπολεως. Είναι ό γοητευτικότερος των άρρένων «στάρ», Τάυρον Πόουερ.

Ός γνωστόν, ό «Τάυ»—όπως χαϊεύτικα τον αποκαλούν εκεί κάτω— έχει πανδρευθή πρό τινος καιρού την χαριτωμένην Γαλλίδα, θεντέτα Άνναμπέλλα. Οι άπαισιόδοξοι καλλιτέχναι που έχουν την πείραν των συνοικισίων με ταξιδύσπερων, προέδωσαν σύντομον τό διαζύγιον και των δύο αυτών καλλιτεχνών, «Δύσκολα, είπαν, ή γαλλική άδρότης και ευκυσθησία θά μωρεσή να συζήση με την άμερικανικήν ελευθεριότητα, που στην Εύρώπη θεωρείται από πολλούς ως θαναυσότης». Έν τούτοις αν και έπέρασαν μήνες, τό ζεύγος Άνναμπέλλας—Πόουερ, ίσχυοιούθει να ζή άρμονικώτατα. Ό Πόουερ μάλιστα, εδώλωσε είς ένα Άμερικανόν δημοσιογράφον που τον έρώτησε σχετικώς, ότι είναι, ό ευτυχέστερος των συζύγων. Καί ανέλυσε ως εξής την ευτυχίαν του αυτήν:

— Έχω την πιό χαριτωμένη σύζυγον, και ως γυναίκα, και ως χαρακτήρα. Φαντασθήτε ότι ούδέποτε αίσθανόμην τον έαυτό μου τόσο ελεύθερο όσο τώρα που είμαι παντρεμένος! Κάνω ό,τι μου άρέσει, και τό σπουδαιότερο: δεν έχω καμμιή σκοτοδρα και εύθνη για τις δουλειές του σπιτιού. Για όλα φροντίζει ή γυναίκα μου. Έπί πλέον, έχει όρη μία μαγειρίσα που δεν μπορεί να γίνη καλλίτερη. Φτιάνει κάτι φαγητά τέλλα και κάτι γλυκίσματα που λιώνουν στο στόμα! Είναι λοιπόν να μή λατρεύω την Άνναμπέλλα μου;

Σας πληροφορούμε επί τούτοις ότι ό γοητευτικώτατος Τάυρον είναι ό πιό λιγούρης και καλοφαγάς από τους νεωτέρους στάρ του Χόλλυγουντ, και ή γυναίκα του, βρήκε εύθως εξ άρχης τό... νευραλγικό του σημείο!

Ρώτησαν τον Πόουερ αν είναι αλήθεια ότι πρόκειται να γίνη προσεχώς πατέρας. Τό διέψευσε αλλά με λύπη του. Έ πρόσθεσε δε ότι θά ήταν ακόμη πιό ευτυχής αν ή γυναίκα του το χάρζε καμμιά μέρα ένα χαριτωμένο μπεμπέ. «Θά γίνη, όμως, και αυτό, είπες, γιατί τό επιθυμούμε και οι δύο».

Η λίγο παράξενη αυτή φωτογραφία παριστάνει την νεαρά Άμερικανίδα στάρ Νέλλ Ο' Νταή καθισμένη έξω από την πόρτα της βίλλας της στο Χόλλυγουντ.

Ο ΔΣΥΔ ΤΟΣ

ά ντ' άικα φίλο μου, Όλες τσι παραξένιες στην Άθήνα τσι βλέπεις. Τσι Άλλες, τζόγια μου και φώς μου, έπήγα ν' άπεράσω—σου έχω γραμμένα σε άλτερο μου γράμμα— από τό ένα πεζοδρομίο στο άλτερο παναπή, και ό πόρ-πολίτσις μούκοφε άμέντα, πρόστιμο παναπή ένα τάλλαρο περκέ άπέρασσε όζω από τά καρφία.

Ντούνκουε, χτές φίόρο μίο, ένας γαίδαρος άπέριναγε τη ρούγα τσι όδς Σταδίου, πότε άπάνω στο πεζοδρομίο—ναίσκε τζόγια μίε!—πότε από τά καρφία και πότε άπ' όζω!...

Όπου άπέριναγε ό γαίδαρος που ήτανε φορτωμένος με πούλουδα και λελουδικά, του έδωσαν άμóre μίο, και τό καπέλλο μίνο κάτω...

Ός και ή πολιτσία που έφύλαγε γκονάρντια τον έχαιρέτησε τον γαίδαρο με σεβασμό.

Αούνησα ντούνκουε τό περκέ και μου άπαντήσανε:

— Έπήρες περίμιο θραδειό!...

— Ό γαίδαρος;

— Ό γαίδαρος! Πρίμος ήρθε στή φέστα τώνε λουλουδιώνε! Τά πούλουδα και τά λελουδικά είχανε τη φέστα, γαίδαρος πήρε τό θραδειό...

Κι' έτσι που λές, τζόγια μίε και φίλο τσι ψυχούλας μου, ό γαίδαρος εύτουνος, ό άζινος παναπή, έχει την πομπιλία να σεργιανίση εκεί που δε σεργιανίζουνε ούτε οι άθρ'ποι.

Όλογρονίς είναι πατεντάτος κι' έχει τζόγια μία, τό δικαίωμα να κόβη θόρτες όπου του γουστάρει, και κουνώντας τ' αυτία του τά μακρού, να μπαίνει σε μαγαζία, σε σπεταρείες, σε κοντινιές και να πουλάη τά πούλουδά του!

Ότε πρόστιμο πλερώνει, ούτε τίποτσι!... Κι' ύστερα μου λές για τη τύχη μου. Τέτοις γαίδαρος κάλλιο νάμουνε παρά πούναι άνθρωπος, άμóre μου.

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Έχομε πιά καλό καιρό Κι' έγώ Μανιώ να σε χαρώ Τά χειμωνιάτικα φορώ Καί πάω για να σκάσω... Κι' έχω μεγάλη επιθυμία Να εύρω μηχανή καμμιά Μία καινούργια κοστούμι Για να κατασκευάσω!

Είμαι πανί με τό πανί Κι' αυτό πολύ με συγκινεί Που ναι θρε άκαρδη γυνή, Τό καλοκαίρι έν όψει... Κι' ό ράφτης μου, που φίλικως Μ' έρραβε και... πιστωτικώς, Τό θερεσέ δριστικώς, Τώρα μου τό 'χει κόψει!

Κι' αν δεν μου θρής τρόπον τινά Έσο Μανιώ μου τά λιανά Να φτιάξω τίποτε λινά, Τό σκέπτομαι με φρίκη Άφού κατάντησα φτωχός, Μανιώ μου λίαν προσεχώς Τό καλοκαίρι — δυστυχώς — Θά σκάσω σά τζιτζίκι!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΙ

ύ ναικα ντικό μου, Τακού, καινούριο ήμόνα ιδιόχάζει. Έρχομένο ένότανε έχτες ισπίτι, ιστέ έλεε έμένα.

— Καρμπέτ! Έκατον πενήντα ντραχμές να ντίνης έμένα, παρμάναντ τά ένομαι.

— Ησκαμένα τά ένεσαι Τακού; Έντεπσής, περάματα!

— Γιόκ, Καρμπέτ! Παρμάναντ καλλί ντικό μου τά ένεσαι.

— Ντέν ήσέρω...

— Ιστέ, κομμωτήριο πακιμένο τά ένομαι, μπαμπέρη άντρωπο καλλί ντικό μου τά ήπαίρη, ήλεκτρικό καρέκλα τά κάτωμαι, ιστέ όντοουάσιόν τά ιδιόχάζω.

— Τηλεφωνήμένο τά ικάνω Φερονκομείο Τακού. Άρρωστο ένεσαι; Κρεβάτι ντικό σου τά ήσέρης, συνερχομένο τά ένεσαι.

— Γιόκ Καρμπέτ! Ιστέ όντοουάσιόν παρμάναντ ήμόνα ένεσαι.

— Έγκώ άπημένο έχω έσένα Τακού. Ιστέ ήλεκτρικό καρέκλα κατιμένο τά ένεσαι, έμένα καρντιά ντικό μου συγκοπημένο τά ένεσαι... Ηλεκτρικό καρέκλα; Αμάν!...

— Γιόκ Καρμπέτ, Μαλλί ντικό μου, Ιτσουλούφι, άγρι δρούδα ένεσαι, ιστέ κατασφαμένο τά ικάνω μπαμπέρη, τόση γχιούζαλ τά ένομαι.

— Γιατί είπες έμένα ήλεκτρικό καρέκλα;

— Ιστέ, ήλεκτρικό μηάνημα ένεσαι. Ικουμπί ύρίεις, ίρεύμα κεφάλι ντικό μου έρχομένο τά ένεσαι, ένα-ένα τρίχα καλλί ντικό μου κατασφαμένο τά ικάνη!...

— Γιόκ Τακού, Φοδισμένο έκανες έμένα! Ντέν τέλω πασάνα-μαλλί με ήλεκτρικό τά ένεσαι... άμ' τυλιμένο τά ικάνη κατάνη σου χαρτάνια, νύχτα τά ένεσαι, κοιμισμένο τά νης καλλί ντικό σου βλέπω έσένα τραουδημένο τά ικάνω: ικάνης, πρωί-πρωί τά βλέπω έσένα τραουδημένο τά ικάνω: Αμάν άστάκι θγάλε από καλλί!

Κι' έμάς χαϊμάλι. Κίνταν-κίνταν-κίνταν-κός φως και κάλτσες φίλντ-έκός!

Άντιν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΙΚΑΝΟΓΙΟΙΗΣΙΣ

Καλά να πάθης, βρέ χαζέ, Που κάνεις τάχατε τον τζέ Κι' όλο σε παίρνουν στον μεζε Καί σου τά τρών' στο ζάρι... Πήρες ψηλά τον άμανέ Κι' έκει που πās στον καφενέ Σου άδειασαν τό πόρτ-μονά Κι' όλα σου τά 'χουν πάρει!

Εγώ που φύλαγα λεφτά Θά φτιάξω κοστούμιές έφτά Καί σου τό λέω όρθά-κοφτά Πώς άδικα πασχίζεις Διότι δεν με συγκινεί Σε κόψα καλοκαίρη Με κοστούμιά χειμερινή Στους δρόμους να γυρίσης!

Είσαι, θρε Μπόσικε, φαίδρós Κι' αυτό τό ξέρεις άμυδρós, Κι' όταν σου τρέχη ό ιδρώς Θά σου φωνάξω γιούχα! Που θά 'μαι στα μεταξωτά Γεμάτη λούσα περιττά, Καί ό ντουινάς θά σε κυττά Με τά χοντρά σου ρούχα!

Η ΜΑΝΙΩ

ΓΙΑΝΝ.

Διά τό πιστόν της αντιγραφής

ΤΥΝΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΑ

ΠΟΙΑ όμως ήταν η γυναίκα του Λέοντος την οποία όπως είδαμε σε άλλο φύλλο, η Προκοπία έβριζε με μανία, θεωρώντας την ανάξια για το βασιλικό στέμμα;

Ήταν κόρη του Αρσάβηρ του σασανιδά, που είχε άλλοτε θέσει σε κίνδυνο τον θρόνο του Νικηφόρου, και από την εποχή εκείνη ίσως, η Προκοπία την έχθρευε. Άσχετως, αν οι ύστερες εκπτώσεις αυτοκρατορίας ήταν δικαιολογημένες ή όχι, η Θεοδοσία έδειξε με την καλωσύνη και τον ανθρωπισμό της πως η ευγένεια της καρδιάς είναι άσχετη με την ευγένεια της καταγωγής.

Μά η γενναιοσύνη είναι καμιά φορά άφροσύνη και η άτυχη Θεοδοσία, θρηλώνοντας τον άντρα της, απέφυγε με πίκρα πως η καλωσύνη της έγινε αιτία συμφοράς.

Κόρη και γυναίκα στρατιωτικού, η Θεοδοσία είχε μεγαλώσει από παιδί μέσα στην ατμόσφαιρα του στρατοπέδου, και ζούσε πάντα με το συνεχές κρότος χτύπων εκστρατειών. Όταν κάποτε ο πατέρας της, ο τρυφός πολέμαρχος, έχασε το παιγνίδι και είδε ν' αποτυγχάνει η συνωμοσία του κατά του αυτοκράτορος η μητέρα της ή Μαρία κατέφυγε κοντά της.

Ο Λέων έλεγε συχνά και μολονότι φαίνεται ότι αγαπούσε την γυναίκα του, δεν παρέλειπε ούτωσού ευκαιρία, όταν βρισκόταν μακριά της, για να επιδιόχετο σε διάφορα γλέντια.

Μια τέτοια εθιμική περιπέτεια τον έκαμε να χάσει το στρατιωτικό ταμείο σε κάποια εκστρατεία, και να περιπέσει γι' αυτό στην δυσμένεια του Νικηφόρου. Ζούσε λοιπόν από τότε στο περιθώριο, ως την στιγμή που ο παλιός του φίλος ο Ραχναβέζ τον ανέσυρε απ' την αφάνεια και τον ξανάφερε στο σκάνδαλο.

Πόσο αλλάζουν όμως οι καριέρες! Η Θεοδοσία που άλλοτε είχε δει την καταδίκη του πατέρα της και τον παραγκωνισμό του άνδρα της από τον πατέρα της Προκοπίας, τον αυτοκράτορα Νικηφόρο, άκουε τώρα την πόλη όλη ν' ανευφημεί τον Λέοντα Αυγούστο, και είδε την ίδια την Σύγκλητο να τρέχει έξω απ' τα τείχη να τον προυπαντήση! Είχε φτάσει επί τέλους η ώρα που η κόρη του παλιού συνωμότη θα έθρονιζόταν στα ανάκτορα εκείνα που ο πατέρας της έπωφθαλμούσε. Ήταν Ιούλιος. Ο ήλιος πύρωνε τα πάντα και μέσα στην μεγάλη έκρηξη, που λαμποκοπούσε όλη από τις άδωκαντοκόλλητες στολές των παρτοκίων και των οφικίων, η ζέση ήταν αποπνικτική από το πλήθος των συγκεντρωμένων αξιωματικών και από τις άπειρες λαμπάδες που έκαιαν. Πάνω στον άμβωνα, όπου άλλοτε είχε αντηχήσει η φωνή του Χουιστούμου, ο πατριάρχης Νικηφό-

Μιά καλόκαρδη αλλά άτυχη αυτοκράτειρα

ρος έχρισε με το άγιο Μύρον τον Λέοντα, και έπειτα ενώ η εκκλησία έσειετο απ' τις κραυγές «Αξιος!», έβαλε στο κεφάλι του το μαργαριτοστόλιστο στέμμα με τα κατόπτρα που κατέδιναν έως τις παρειές του.

Τά λ' άβρα-κλίνουν ταπεινά σε προσκύνηση, οι ψάλτες πολυχρονίζουν άρμονικά το «Χριστός του Κρίου» και εκεί-

Βυζαντινή αυτοκράτειρα
(Από ανάγλυφο της εποχής)

νος με το διάδημα στο κεφάλι, καταβαίνει από τον άμβωνα και διευθύνεται στο σωλέα. Προς τα εκεί θαδίζει τώρα και η Θεοδοσία με την μεγάλη αυτοκρατορική στολή. Δύο πατρίκιαι, ευγενείς μέσα στις πιο ευγενείς, την συνοδεύουν και την υποδασάζουν. Ο Πατριάρχης εύλογη αυτοκρατορίας, το δίνει στον Λέοντα και εκείνος, ενώ η Θεοδοσία, η πιστή σύζυγος της ταρκαμένης ζωής του, γονατίζει, το τοποθετεί στο κεφάλι της και την στέφει Αυγούστα...

Τά όνειρα του Άρσάβηρ δεν μπορούσαν ποτέ να πάνε πιο πέρα από την πραγματικότητα που την θέρωνε εκείνη μέρα αντίκριζε η κόρη του μεθυσμένη από μεγαλεία, από τιμές, από δόξα.

— — —
Πέρασαν από τότε επτά χρόνια. Στην εύρυχη ο καιρός περνά γρήγορα... Μά ο λαός είναι άστατος, και η εξουσία φθείρεται γρήγορα τους κυβερνέτες. Ο στρατός που άλλοτε είχε επιβάλλει ως εκλεκτό του τον Λέοντα και είχε καθιερώσει τον Ραχναβέζ, γκρίνιαζε τώρα.

Ο αυτοκράτορας είχε στα χέρια του άπειρες αποδείξεις συνωμοσίας. Και άρχηγός της συνωμοσίας ήταν ένας από τους ικανότερους στρατηγούς, Μιχαήλ, ο Τραυλός, από το ξεκουστό Αύριο-

ον (το σημερινό Έσκη Σελίρ), παλιός του συμπολεμιστής και συστρατιώτης. Ο Μιχαήλ ήταν απ' τους επιστηθίους φίλους του Λέοντος. Είχε πρωταγωνιστήσει άλλοτε στην άνακηρύξη του και τον συνέδεαν μαζί του δεσμοί πνευματικής συγγενείας, αφού η Θεοδοσία είχε βαπτίσει μια κόρη του στρατηγού.

Ήταν χειμώνας. Δεκέμβριος. Τα Χριστούγεννα πλησίαζαν και ο Λέων έφριζε βλέποντας την έκταση της συνωμοσίας. Ο ίδιος ο Μιχαήλ, με θάρρος καταπληκτικό, είχε όμολογήσει την ένοχλή του και μπρός σε τέτοιο έγκλημα μιά ποιηή μόνον έμεινε ικανή να τρομοκρατήσει τους άλλους ύπαδους και φίλους του: Ο θάνατος, που θα έξετελείτο μαλιστα άμειωτος.

Η Θεοδοσία μέσα στα διαμερίσματά της άκουσε την καταπληκτική είδηση και έμεινε άναυδη. Θα σκότωναν τον Μιχαήλ! Τον παλιό τους φίλο! Τον συντακτικό — τον κουμπάρο τους δηλαδή! Και πως μάλιστα! Θα τον έκκιναν ζωντανό! Οι πληροφορίες αυτές την γέμισαν φρίκη. Η καταδίκη του στρατηγού της φάνηκε σωστό έγκλημα και μάλιστα έγκλημα ιερόσυλο, αφού πλησίαζε η μεγάλη έορτή της Άγάπης. Όλοι μπορούν να σφάλλουν, μά ύπέρτατος νόμος του δυνατού πρέπει να είναι η συγγνώμη!

Σηκώθηκε λοιπόν σαν τρελή και έτρεξε άνάστατη χωρίς άκολουθούς και χωρίς κανένα πρωτόκολλο στα αυτοκρατορικά τρίκλινα για να συναντήσει τον σύζυγό της:

— Δέσποτα, φώναζε, είναι αλήθεια; Οσα έμαθα; Θα χάψης τα χέρια σου στο αίμα του παλαιότερου φίλου μας;

— Ο Μιχαήλ έπαψε πιά να είναι φίλος μας.

— Δεν έπαψε όμως να μ'ς συνδέει μαζι του το άγιο Μύρο του βαπτίσματος. Πως μπορείς να σκοτώσης τον σύντεκνό μας;

— Είναι συνωμότης.

Η Θεοδοσία, βλέποντας τον άντρα της άλύγιστο, έπεσε δακρυσμένη στα πόδια του:

— Πως μπορείς να έπικαλεσθής τ' όνομα του Θεού όταν δεν άκολουθής την προσταγή του να συγχωρής όσους σ' έδωσαν; Σε παρακαλώ, κόψε το πρός χάριν μου, άνάδελ, τουλάχιστον την ποιή νή ως ότου σκεφθής πιο ψύχραιμα.

Ο Λέων την ζήτησε:

— Άφοι το ζήτησες ως χάριν, είπες, θα γίνη το θέλημά σου. Εύχουαι μόνον να μη μετανοήσης πολύ πικρά.

Τά λόγια του Λέοντος υπήρξαν προφητεία. Πράγματι οι φίλοι του Μιχαήλ, που λοφόνησαν υπό ταχυτικές συνθήκες, θα διηγηθούμε άλλοτε, τον αυτοκράτορα, και κακοποίησαν άπάνθρωπα τους τέσσερες γιούς του.

Η Θεοδοσία στην ξαφνική και θρηνοφορά χτυπούσε τα στήθη της και θρηνολούσε. Ποτέ καλωσύνη δεν είχε χειρότερη άνταμωδή.

Μά όταν ο Μιχαήλ ανέθηκε στον θρόνο, μέμφθηκε τους φίλους του για την τόση τους άγιοσύνη, και ώοισε μία κατοικία των άκρωτών ένα από τα νησιά της Προποντίδος, όπου θοισκόταν ένα παλάτι τους. Δεν τους άφίρσε — όπως συνέβαινε πάντοτε — την περιουσία τους, αλλά σόφισται άντιθίτως να έχουν δούλους

Μην είσδε υπερβολικοί

Δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος που να ή λήη τουλάχιστον μιά φορά την ή-ερα κάποιαν υπερβολή, χωρίς να το θέ-η και χωρίς να την πιστεύη κι' ο ίδιος. Άν δεν πιστεύετε, πεισθείτε και μόνοι κς. Πόσες φορές δεν λέτε π.χ.:

★ Σας ζήτησα τουλάχιστον πενήντα φορές στο τηλέφωνο.

★ Θέλω να σας είπω μόνον μιά λέξη.

★ Έχω να σας ιδώ έναν αιώνα.

★ Μπορώ να σας άπασχολήσω ένα ευτερόλεπτο;

★ Σου είπα ένα τ'όχι λιλιάδες φορές να μ' άφίσης ήσυχο.

★ Κοντεύω να έχω πιή σήμερα έναν τόννο νερό.

★ Ένα ένα τ'όχι μύριο να μου ήνης δεν θα ήνω έξω μ' αυτόν τον πα-ηόκαρο.

★ Και ύστερα από χιλιά χρόνια αν σας ξαναίδω θα σας άναγνωρίσω.

★ Μου φάνηκε κατά ένα τ'όχι χρο-ια πιο γέρος.

Άν δεν φθάνουν αυτά τα παραδείγμα-α, ψάξτε και μόνοι σας. Θα βρήτε... λιλιάδες άλλα!

Προλήψεις

ΤΟ ΣΠΑΣΙΜΟ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥ

Ξέρετε από πού προέρχεται η πρόλη-ψις να σπάσουν το κέλυφος των άδων άγών;

Μιά μεσαιωνική παράδοση έπίστευε ότι μέσα στο άδειο κέλυφος των άγών κατέφευγαν τα τελώνια, μικροσκοπικά μαγικά όντα, που άκταν έπειτα και σ' εκείνους που είχαν φάγει τα αυγά! Με το σπάσιμο λοιπόν των άγών, τα τελώνια έμειναν άνεστια!

ΜΙΑ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

Η ήμερομηνία της 23ης Άπριλίου 1616 είναι ιδιαίτέρως σημαντική για την παγκόσμια φιλολογία. Την ήμερα εκείνη πέθαναν δύο συγγράφεις που σση-ώνισαν σταθμό την ιστορία των αιώ-ων: Ο Ούίλλιαμ Σαίξσπηρ στην Άγγλιν και ο Μιγκουέλ Θέερ-βάντες στην Ισπανία.

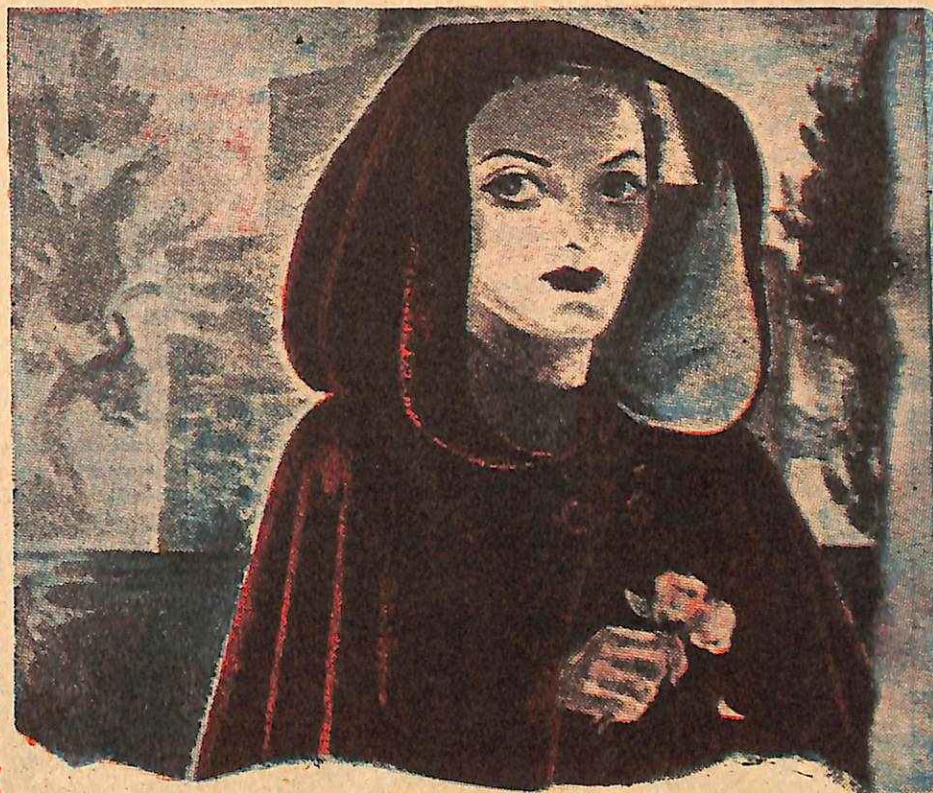
κεκτοίς και τακτική επιχορήγηση.

Μά όλα αυτά μπορούσαν τάχα να παρηγορήσουν την Θεοδοσία για τη συμφορά που έλαβη καταστρέψει την αυτο-χία της και είχε σακατέψει τα παιδιά της; Μπορούσαν να την κάμουν να ξεχά-η πως αν άφινε τα πράγματα να τρελή-ξουν τον δρόμο τους χωρίς να επέμβη, ο Λέων θα εξακολουθούσε να ζή και να θα-πλεύη, και τα παιδιά της δεν θάχαν γνωρίσει καμιά από τις τόσες πικρές δοκιμασίες των;

Έμεινε εκεί με τα παιδιά της ως ό-του άποκατασταθί ή ύγεια των, και έπει-τα κατέφυγε σ' ένα άσπρηό μοναστήρι. Τά δάκρυα μιας όλόκληρης ζωής δεν θά-ταν άρκητά να πνίξουν την άκοίμητη θλίψη της.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΓ

Ένας χαριτωμένος μεσαιωνικός δρῦλος

Οι δίδυμες αδελφές

...άφηγούμενος από τον

ΣΙΦΛΗ ΤΙΣΒΑΪΧ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ μικρή πόλη της νο-τιου Γαλλίας υπάρχει μια πα-ζενη, πολύ παλιά και μεγαλο-πρεπής οικόδομη που στολί-ζεται από δύο έντελως όμοιους πύργους που ύψώνονται με εξαιρετική γρή-νη στον ούρανό. Η άληθινή ιστορία της οί-κοδομής αυτής βρίσκεται χαμένη στα βά-θη των αιώων. Ίσως όμως γύρω σ' αυτήν ένας θρύλος που κανείς δεν μπορεί να είπ' αν είναι άληθινός ή φαν-ταστικός.

Ο θρύλος αυτός λέει ότι κάποτε, σε πολύ περασμένα χρόνια, βασιλεύαν στην μικρή αυτή πόλη μια πολύ όμορφη αλλά πολύ φτωχή γυναίκα, που άπολούσε από το πενιχρό εισόδημα ενός μικρομακλά-κου που είχε. Την ίδια εποχή είχε θά-σει στην μικρή πόλη ο στρατός του Αύ-στοκράτορος Θεοβάλδου και είχε στρα-τοπεδέσει εκεί. Ο άρχηγός του στρατού αυτού, ο ιππότης Χέρλουντ άγάπησε σφοδρά την όμορφη φτωχεία, και έπειδή κατάλαβε πως δεν μπορούσε να την άπο-κτήση διαφορετικά την παντρεύτηκε και την έβαλε στο σπίτι με τους δύο πύργους. Κάποιο πρωί όμως έβρα-σαν άγγελιαφόροι του Αυτοκράτορος που του έφεραν την διαταγή να ξεκινήσει ά-μέσως, με όλόκληρο τον στόλο για την Μικριτανία. Τά δάκρυα και οι ικεσίες της γυναίκας του δεν μπόρεσαν να συγ-

κρατήσουν τον γενναίο πολεμιστή. Ε-κίνησε επί κεφαλής του τεραστίου στρα-τού του και συνέταψε σε επτά άλληλά-ληλές μάχες τον έχθρο. Η νίκη του έ-μως του απέδω τρανική. Κατηγορήθεις στον αυτοκράτορα ότι έπέδωκε να τον άνατρέψη, κυνηγήθηκε και σκοτώθηκε στα δούνα από χωρικούς που ήθελαν να εισπράξουν την άμοιβή με την όποιαν είχε επικηρυχθή το κεφάλι του.

Σχεδόν την ίδιαν ώρα που ξεψυχούσε ο στρατηγός κάτω από τα χτυπήματα των χωρικών, η όμορφη γυναίκα του έ-φερε στον κόσμο δύο δίδυμες κορούλες.

Έβρεχε να τις άντικρύση κανείς μια φορά τις δύο μικρούλες για να σεβασθί-η ότι θα ξεπερνούσαν την μητέρα τους στην όμορφιά. Η Σοφία και η Έλένη, όπως τά είχαν βαπτίσει, τα δύο κοριτσάκια έμοιαζαν μεταξύ τους τόσο πολύ ώστε δεν θα μπορούσε να τις ξεχωρίσει ούτε ή ίδια ή μητέρα των, αν δεν φορούσε στο χεράκι της Σοφίας μια μπλε κορδέλλα.

Άν όμως είχαν κληρονομήσει από την μητέρα τους την όμορφιά, είχαν πάρει κι' από τον πατέρα τους την φιλο-δοσία. Η φτώχεια και η ταπεινή κατα-γωγή της μητέρας των, τους έφεραν ντροπή και όταν πιά ώριμασαν στην ή-λικία και έγιναν σωστές κοπέλες, θα-σάνιζαν διακόως το κεφάλι τους με ποι-όν τρόπο θα μπορούσαν να γλυτώσουν

από την φτώχεια και την κακομοιριά.

Κάποιο πρωί θρέθηκε το κρεβάτι της 'Ελένης άδειο. Η μητέρα της έδωσε χιλιάδες κακά στον νου της, επειδή δεν θα ήταν η πρώτη φορά που κάποιος πλούσιος νέος θα έκλεβε δια της βίας μιαν όμορφη κοπέλλα. Έτρεξε άμέσως να ζητήσει την βοήθεια του επάρχου. Άλλα πριν προφθάσει κι αυτός να κάνει την παραμικρή ενέργεια, μαθεύτηκε σε όλόκληρη την μικρή πόλη η τρομερή είδηση: Η 'Ελένη είχε ακολουθήσει κάποιον νέο που είχε ληστέψει τον πατέρα του για να υποφέρει να κάνει τα γόστα της! Ταξιδιώτες που έφθναν από την πόλη στην όμορφη είχαν καταφέρει οι ένοχοι να μιλούν για την τρομακτική ζεστοπωσία της νέας που είχε αναστατώσει όλο τον τίμιο κόσμο. Άρχισαν να μαθεύονται ότι αφού τελείωσαν τα λεπτά του πρώτου έρωμένου της, η 'Ελένη είχε παραδοθεί στην άγκαλιά ενός νέου ταμία του δημαρχείου που είχε ξεσηκώσει για χάρη της όλόκληρη το ταμείο. Έτσι άλλαξε κάθε τόσο και λιγάκι τους έρωμένους της, αφήνοντας τους ζετινωμένους για να πιάνει άλλους, πιο πλούσιους. Έκανε την πιο παραλυμένη ζωή, δουτηγμένη στην πολυτέλεια και στην ντροπή. Και σαν να μην έφθναν όλα αυτά, έφθασε κάποιο πρωί για να εγκατασταθεί στην πόλη όπου είχε γεννηθεί και όπου ζούσαν η μητέρα της κι η διδυμή αδελφή της. Αγόρασε με τα λεπτά που είχε κερδίσει από το ανήθικο εμπόριο της το παλιό μέγαρο του πατέρα της, ξώδεσε όλους τα για να το μετατρέψει σε ένα παραμυθένιο παλάτι της ζεστοπωσίας και της ακολουσίας, και άρχισεν εκεί μέσα έναν ακόμη πιο έκλυτο βίο. Η φήμη της είχε φθάσει πολύ μακριά. Από πολλές γειτονικές πόλεις και ακόμα κι από το εξωτερικό, έφθναν φορτωμένοι δώρα και χρυσάφι εκείνοι που ήθελαν να απολαύσουν την εφήμερη αγάπη της. Ανδρόγυνα είχαν χωρίσει και πλουσιόπιστα είχαν κλείσει για χάρη της. Όλη η κοινωνία είχε να κάνει με την προκλητική της άδikianτροπία και όλες οι τιμές νοικοκυράδες απόφευγαν να την κυττάζουν καθώς περνούσε με την μεγάλη της ακολουθία από σκλάβους και αγαπητικούς, επειδή φοβότανε μήπως κολαστούν. Μα όσο κι αν την καταριότανε οι άλλοι, κα νένας δεν μπορούσε να φθάσει τις κατάρες που της έδινε η ίδια η αδελφή της. Την έτρωγε η ζήλεια, επειδή είχε καθυστερήσει η 'Ελένη να δουτηγίσει στα κλούτρη και να γίνει, έστω και κατά τον άτιμο αυτό τρόπο, περίφημη. Κι η Σοφία δυσόταν ενόχληση. Και σαν δεν δότηκε άλλο τρόπο για να την εκδικηθεί, πήρε την μεγάλη απόφαση να άπικηθεί με μια μεγάλη άνετη την φήμη που είχε άπικηθεί η αδελφή της με την άτιμία. Έτσι αποφάσισε να θυσίαση τα ναιάτα της και την υπέροχη όμορφιά της και να άποσπασθεί στην φιλανθρωπία. Φόρεσε λοιπόν την στολή της καλογρηάς και προσφέρθηκε να έρρασθή στο νοσοκομείο που ήταν μαζεμένοι όσοι είχαν προσβληθεί από λεπρά, φθίση και άλλες φοβερές ασθένειες. Απαιρώθηκε με άπιστευτο ζήλο στην άνακούωση της δουτηγίας των άλλων. Αφαιρώντας τον κίνδυνο να κολήσθαι κι η ίδια από τις φοιητές αυτές ασθένειες, ξενοχτούσε στο προσκέφαλο των έτοιμοθανάτων, προσπαθώντας να τους κάνει πιο γλυκές τις τελευταίες των στιγμές. Η άρετή της δεν άργησε να μαθευτεί στην πόλη. Όπου περνούσε, παραμέριζαν όλοι με σεβασμό. Ο επίσκοπος δεν άφινε εύκαιρία που να μη την επαινέσει και όλόκληρη η κοινωνία είχε να κάνει με την αυτοθυσία της όμορφης νέας που είχε παραδοθεί στον κίνδυνο για να ξεπλύνει την ντροπή που είχε φορτώσει σ' αυτήν και στην μητέρα της η άδικαντροπία της άλλης.

Η μόνη που δεν ήταν ακόμη έντελως ίκανοποιημένη ήταν η ίδια η Σοφία. Δεν της έφθναν ο σεβασμός και η εκτίμηση της κοινωνίας. Ο σκοπός της ήταν να ίκανοποιηθεί την ζήλεια της καταστρέφοντας την αδελφή της. Κίνησε λοιπόν κάποιο βράδυ και πείσασε το κατόπι του σπιτιού της ακολουσίας, τάχατες για να συμβουλευθεί την 'Ελένη και να την ξεναγήσει στον ίδιο δρόμο. Η άλλη, είτε επειδή κατάλαβε τους σκοπούς της, είτε από άπλο αίσθημα εκδικήσεως εναντίον της τίμιας αδελφής της, άπεράσισε να την ρεζιλέψει με τον πιο άισχρο τρόπο. Ένα σατανικό σχέδιο πέρασε από το μυαλό της και πήρε την άόφραση να το κάνει άμέσως εις ενέργειαν. Άρχισε να κάνει την μετανοιωμένη για την παραλυσία της και ώμολόγησε στην Σοφία ότι θα ήθελε πολύ να ξεναγοήσει στον ίδιο δρόμο. «Φοβάμαι όμως, της είπε, ότι δεν θα είναι πιά δυνατόν. Άλλοίμονο στην γυναίκα που γνώρισε μια φορά τη άνοική γοητεία. Είναι τόσο όμορφη, ώστε δεν μπορεί πιά να ξεμπλέξει από τα δίχτυά της. Έχει και το κορμί δικαίωμα τα στην ζωή που πρέπει να ίκανοποιηθούν κι αυτά».

— Και πώς κατάφερα εγώ να ζήσω χωρίς έρωτα; είπε η τίμια αδελφή.

— Το κατάφερες επειδή δεν γνώριπες ποτέ σου από κοντά τον πειρασμό, έπειδή δεν ένοιωπες το κορμί σου να άνατριχιάζει στο άγγισμα ανδρικών χειρών.

— Όχι! Δεν είναι αυτό, άποκρίθηκε η Σοφία. Είχα σταθερή θέληση και έχω άπόλυτη παποίθηση ότι θα μπορούσα να άντισταθώ στον πειρασμό από όσο κοντά κι αν τον άντικρύσω.

Αυτή την φράση περίμενε η άδikian τροπή 'Ελένη για να θέσει σε έφαρμολγή το σατανικό της σχέδιο. «Αν με πείσης της είπε, πώς μπορεί η θέληση να κάνει τέτοιο θαύμα, σου ύπόσχομαι να αλλάξω άμέσως ζωή και να άποτραδηχθώ στο πιο έρμηκό μοναστήρι».

Η Σοφία ένοιωθε ένα κρυφό θρίλα και έλαγνε να βυθί με ποιών τρόπο θα πετύχαινε τους σκοπούς της. Δεν χρειάστηκε όμως να ψάξει και πολύ, επειδή η 'Ελένη της έδωσε μόνη της την εύκαιρία που ζητούσε. «Άκουσε, της είπε, περιμένω απόψε εδώ τον πιο γοητευτικό άνδρα του κόσμου, που έρχεται από μακρινό τόπο, φορτωμένος δώρα και έπτά λίθους χρυσάφι, για να άπολαύσει μια νόχτα την άγκαλιά μου. Πάρε εσύ την θέση μου. Μοιράζουμε τόσο πολύ που κανένας δεν θα υποφέρει να καταλάβει ότι δεν είμαι εγώ. Άν κατορθώσης να μείνεις ως τα μεσάνυχτα με τον ώμορφο Σάββιο γιώτε να ύποχωρησεις στον πειρασμό, σου ύπόσχομαι να σε άνα-

λουθήσω άμέσως και να πάω την άκολαστη ζωή μου». Η Σοφία δέχτηκε όλη χαρά και γεμάτη αυτοπεποίθηση την πρόταση της αδελφής της, και άκολούθησε τις σκλάβες που την ώδηγησαν στο λουτρό για να περιποιηθούν το όμορφο αλλά παραμελημένο κορμί της. Την μεσολύσαν, την μύρωσαν με τέχνη από το πρόσωπο ως τις μύτες των ποδιών και όταν σε λιγάκι άντίκρυσε η Σοφία τον έαυτό της μέσα στους μεγάλους μεταλλικούς καθρέπτες, άπώρησε κι η ίδια με την όμορφιά της. Στο μεταξύ 'Ελένη δεν καθόταν άργή. Έπιστατη μονάχη στην κουζίνα για να έτοιμασού τα φαγά που θα γεύονταν εκείνο το βράδυ η αδελφή της. Χρησιμοποίησε όλα τα ύπουλα μυστικά που θα έκαναν την Σοφία να νοιώσει την έρωτική έπιθυμία και να ύποκύψει στον πειρασμό. Δυνατά χριστά, αναθυμιάσεις άνατολίτικων μπαχαρικών και μια γυλαειά, σιγανή μουσική θα συμπλήρωναν το ύπουλο έργο.

Πολύ πριν να φθάσουν τα μεσάνυχτα η άναρετη Σοφία είχε παραδοθεί στην άγκαλιά του ώμορου Σάββιου. Όταν συνήλθε από την ήδονη και άνοιξε ξανά τα μάτια της, είδε την αδελφή της να τη κυττάζει ειρωνικά. Μα ούτε θυμωσε, ούτε μετάνιωσε για ό,τι είχε γίνει. Η άναρετη Σοφία πέταξε τα καλογερίσματα και εγκαταστάθηκε για πάντα στο παλάτι της ακολουσίας, ακολουθώντας το παράδειγμα της αδελφής της. Οι διδυμή αδελφές, που δεν είχαν κατορθώσει ποτέ μέχρι τότε να συμβιβαστούν, έγιναν άξαφνα οι πιο καλές φίλες. Το χρυσάφι που κουβαλούσαν στα πόδια τους οι θνητοί, άρχισαν καθημερινά. Το κορμί τους ναί κάθε είδους θεμιτές και άθεμιτες άπαιτήσεις, το έκαναν άκνη περισσότερο.

Άλλά τα χρόνια περνούν. Οι δύο άελφές άρχισαν πολύ νωρίς να άνακαλύπτουν στα πρόσωπά τους τα ίχνη της άκολούσιας βίου των. Η πελατεία του παλατιού της ζεστοπωσίας όλο και άραιώνε, ως την ήμερα που σταμάτησε έντελως. Και επειδή όταν λείπει από τις γυναίκες η καλλονή, τους έρχεται η φρόνηση, άποφάσισαν οι δύο αδελφές να έξιλωθούν. Από τον πατέρα τους, όπως έφραμε, είχαν κληρονομήσει κι οι δύο την μανία των ριζικών άποφάσεων. Δωρήσαν λοιπόν όλόκληρη την τεράστια περιουσία τους στο νοσοκομείο, και άποτραδηγήσαν σε ένα μακρινό μοναστήρι.

Τα λεπτά που άφισαν ήταν τόσο πολλά ώστε οι κάτοικοι της πόλεως άποφάσισαν να χτίσουν ένα κεινόργιο φιλανθρωπικό κατήστημα που να ξεπερνάει σε μεγαλοπρέπεια όλα τα άλλα. Φωνάζαν έπει από τους πιο καλούς μηχανικούς του έδωσαν άφωνα τα όπλα με τα του διηγήθηκαν ως φαίνεται την ιστορία των δύο αδελφών. Οι δύο περνούσαν τις μέρες που σπνίζον το μεγαλοπρεπές μέγαρο συμβολίζον τις διδυμές, και όλος ο κόσμος στην περιφέρεια εκείνη τον άνοητο έμεινε έτσι ζωντανή η μνήμη των άδikianτων, για τις όποιες δεν άκούστηκαν ποτέ πιά τίποτα.

ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΑΥΤΓΚ

Αί πρόδοι της έπιστήμης

"Αδραυστο..σάν το γυαλί"

Ο ΔΟΚΤΩΡ Α. ΠΙΡΖΙΧ, του «Ίνστιτούτου Μελετών Τεχνητής 'Υέλου» του Βερολίνου δημοσιεύει ένα πολύ ένδιαφέρον άρθρο:

Η έκφρασις «σπάζει σάν το γυαλί» είναι πλέον έντελως άναχρονιστική, γράφει. Είς το μέλλον, αντί να λέμε «σπάζει σάν το γυαλί» θα λέμε «άθραυστο σάν το γυαλί». Και θα είμεθα άπολύτως έν τάξει. Το γυαλί είναι μία από τις πιο παλαιές έπινοήσεις του άνθρωπίνου πνεύματος. Οι ιστορικοί ίσχυρίζονται ότι οι Βαβυλώνιοι έχρησιμοποίησαν το γυαλί πρό τεσσάρων χιλιάδων έτων

είς τους πελάτας αλλά και τα τραπέζομάνδρα, οι πεσέτες, τα ύφασματα με τα όποια είναι έπενδεδυμένες οι πολυθρόνες και οι καναπέδες και οι ποδιές που φορούν οι σεβιτόρες που περιποιούνται την πελατεία, είναι όλα άνεξαιρέτως κατασκευασμένα από γυαλί. Το μεγάλο μυστικό που επέτρεψεν όλας αυτές τις πρόδους είναι η άνακάλυψις γυαλινών κλωστών. Η μάζα του γυαλιού μετατρέπεται χάρις σε ειδική σύνθεση και σε ειδική έπεξεργασία σε... μαλλί το όποιον γνέθεται, κλωστοποιείται και ύφαινεται σάν πραγματικό μαλλί. Όλόκληροι

Η αθούσα ύποδογής ενός γερμανικού ύπουργείου, κατασκευασμένη όλόκληρη από γυαλί: τοίχοι, κουφώματα, έπιπλα κλπ. είναι από γυαλί. — Ένα δυνατό «τιρέκτο» επάνω στο έλαστικό γυαλί.

περίπου και ότι έκτοτε η άνθρωπότης έξηκολούθησε να το χρησιμοποήσει χωρίς όμως να γνωρίζει άκριβώς τι πράγμα ήταν αυτή η διαφανής μάζα που είχε καταντήσει άπαραίτητη για την ζωή.

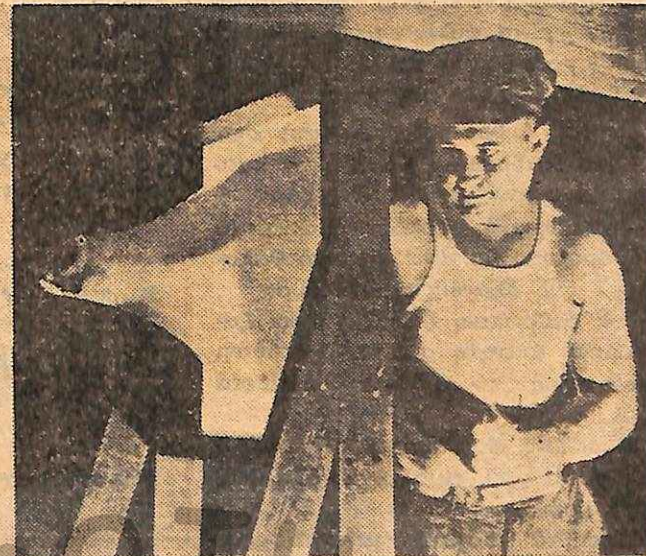
Μόλις κατά τα τελευταία έτη ήσυχολήθη η έπιστήμη είς την συστηματικήν έξέτασιν του γυαλιού και των ιδιοτήτων του. Τα άποτελέσματα των μελετών αυτών ήσαν καταπληκτικά, σχεδόν άπίστευτα. Έξηγηται άκατασκευασθή κατά πολλούς τρόπους, από ένα σωρό διάφορα συστατικά και ότι ίμπορούν να του δοθούν όλες σχεδόν οι διάφορες ιδιότητες που έχουν τα άλλα στερεά σώματα. Το γυαλί έπαυσε πιά να είναι ή στερεά, διαφανής ύλη, της όποιας κυριώτερον χαρακτηριστικόν ήταν ή έλλειψις έλαστικότητας.

Ένα μεγάλο γερμανικόν έργοστάσιον ύελουργίας έχει κατασκευάσει μίαν αθούσαν ύποδογής των πελατών του, μέσα είς την όποιαν τα πάντα είναι κατασκευασμένα από γυαλί. Τα τραπέζια, οι πολυθρόνες, τα μαχαιρόπριονα με τα όποια προσφέρονται μικρά όρεκτικά

βιομηχανία κλωστηρίων και ύφαντουργείων έχουν ίδρυθι με βάσιν το γυαλί και τα προϊόντα τους έχουν πάρει ήδη τεράστια διάδοσιν. Τα γυαλίνα ύφασματα έχουν, έκτός των άλλων, το μεγάλο πλεονέκτημα ότι δεν... καίγονται! Η σπιτονοικοκυρά ήμπορεί να παρακολουθή άτάραχη το τσιγάρο του συζύγου της ή ένός έπισκέπτου, που έχει πέσει από το τασάκι στο τραπέζομάνδρα. Είναι βεβαία ότι το τραπέζομάνδρα της δεν διατρέχει τον παραμικρόν κίνδυνον. Έκτός όμως από τα γυαλίνα ύφασματα παράγονται και γυαλίνα...λάστιχα! Μάλιστα! Το γυαλί, το πασίγνωστο για την σχεδόν μηδαμινή έλαστικότητά του γυαλί, μετατρέπεται είς λάστιχον. Το έλαστικό γυαλί είναι ένα ιδιαίτερον μίγμα που κατασκευάζεται κυρίως από άνθρακα και άσθεστον. Έχει την διαφάνειαν που έχει το συνηθισμένο γυαλί, άντέχει επίσης άρκετά είς την φωτιά, έφ' όσον έννοείται δεν πρόκειται περί ύψηλης θερμοκρασίας, και άν το πιέσετε με την γροθιά σας, θα το ιδήτε να ύποχωρη, διά να επανέλθι στην άρχική

του θέσι εσθής μόλις αποσύρετε τη γροθιά σας.

Η μεγαλύτερα πρόδοσι είς την κατασκευήν και έπεξεργασίαν των τεχνητών αυτών γυαλιών, έχει σημειωθή μέχρι τουδε είς την Γερμανίαν. Η προσάθεια των Γερμανών τείνει είς το να χρησιμοποείται όσον το δυνατόν περισσότερος άνθραξ ως πρώτη ύλη διά την κατασκευήν του τεχνητού γυαλιού, δεδομένου ότι είς την Γερμανίαν ύπάρχει έξαιρετική άφθονία γαιανθράκων. Η κατασκευή τεχνητού έλαστικού, το όποιον είναι ήδη παρκοσμία γνωστόν υπό το όνομα «Μπούνα», έδωσεν έξ άλλου είς τους Γερμανούς έπιστήμονας πολλά διδάγματα. Η βιομηχανία του τεχνητού γυαλιού σπνρίζεται είς μεγάλον βαθμό επάνω είς τα διδάγματα τα όποια έδωσεν ή βιομηχανία του τεχνητού έλαστικού. Όσον άφορξ την

πρακτικήν σημασίαν της χρησιμοποίησε του τεχνητού γυαλιού, άρκει να ύπενθυμίσωμεν μερικά παραδείγματα τα όποια είναι σήμερα γνωστά είς όλον τον κόσμον. Τα κρυστάλλα των αυτοκινήτων ήσαν, κάποτε, έξαιρετικώς επικίνδυνα διά τους έπιβάτας, τους όποιους έτραυματίζον με τα θραύσματά των είς κάθε άυτοκινητικόν άτύχημα. Σήμερα άπεπράπη σχεδόν έντελως ο κίνδυνος αυτός διότι όλα τα κρυστάλλα των αυτοκινήτων είναι τεχνητά «άθραυστα κρυστάλλα». Όλοι οι κάτοχοι όρολογίων γνωρίζουν, έξ άλλου, ότι το μεγαλύτερον έξοδόν των ήτο ή διαρκής άντικατάστασις των θραυσμένων τζαμιών. Η δαπάνη αυτή δεν ύφίσταται σήμερα διότι και τα τζαμιά των όρολογίων έγιναν άθραυστα.

Η ταχεία εξέλιξις της βιομηχανίας των άθραυστων γυαλιών θα συντελέσει πολύ συντόμως είς το να άπικασταθούν και τα τζαμιά των παρκοσμών «άθραυστα τζαμιά» προς μεγάλην χαράν των ιδιοκτητών και προς μεγάλην λύπην των «τζαμιτζήδων».

Δρ. Α. ΠΙΡΖΙΧ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΜΕΥΤΡΙΑΣ ΒΟΥΑΖΕΝ

21ον

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ — Θεομώφ-
λας ώδηγησε τον άβάδ μπρο-
στά στη φυλακή.

— 'Ιδού πάτερ μου, είπε ένα
μέρος πολύ θλιβερό, όπου μπορεί να
πεθάνη κανείς από φρίκη.

— 'Ωστόσο, δεν πεθαίνουν οι άν-
θρωποι τόσο εύκολα... Σεις ο ίδιος
δεν μου είπατε ότι η δυστυχισμένη
αυτή μελλοθάνατη στην όποια με ό-
δηγείτε, είναι φυλακισμένη εδώ και
είκοσι χρόνια στο κελλί της, χωρίς
να μάθη ποτέ κανείς τίποτα;

Οι δυο άνθρωποι διέσχισαν σκο-
τεινούς διαδρόμους, ανέβηκαν σκα-
λιά, έστριψαν γωνιές, ανέβηκαν ά-
κόμη. Ξαφνικά, άνοιξε μία πόρτα
και βρέθηκαν σ' ένα φωτεινό θάλα-
μο με δυο δλάνοιχτα παράθυρα.

Μία ανθρώπινη ύπαρξις ήταν ξα-
πλωμένη ακίνητη σ' ένα κρεβάτι
στρέφοντας το πρόσωπο αντίθετα
προς το φως.

Ο άβάδς πλησίασε κι' έσκυψε:

— Παιδί μου, είμαι εγώ, ο άβάδς
Μπερλινώ...

Τότε τα θαραιά μελανιασμένα
βλέφαρα που άπέφυγαν το φως μι-
σάνοιξαν. Μία θραχνή φωνή μουρ-
μούρισε:

— Σείς!... Σείς!...

Τρομαγμένος, κατάπληκτος, ο πα-
πας, πέφτοντας από τον κόσμο των
ονείρων και της τραγωδίας, άνα-
γνώρισε την κατάδικο! Κι' όμως, ά-
πό την πανέμορφη Μαργαρίτα Βουα-
ζέν δεν άπόμεινε πιά παρά ένα κοκ-
καλιάρικο πρόσωπο με δέρμα μελα-
νιασμένο, κιτρινιασμένο στις παρει-
ές και ρυτιδωμένο άπαίσια. Τά ξε-
φτισμένα μαλλιά της πλαισίωναν
την δυστυχία της: δεν ήταν παρά
πενήντα χρόνων και όμως έφάνετο
ογδόντα!

Ο έφημέριος είχε την έντύπωση ό-
τι σκόνταψε στο χρόνο και ότι έχα-
σε το έδαφος, πάνω στο όποιο έστη-
ρίζετο. Αυτή η κεφαλή της μούμιας,
που μόλις ζούσε και που τον κύττα-
ζε με τα θυσιζόμενα μέσα στις μαύ-
ρες θαυειές κόγχες των μάτια, και
του μιλούσε με τα πανιασμένα χεί-
λη της, ήταν λοιπόν η ξανθή Μαρ-
γαρίτα, η κόρη η γεμάτη φλόγα και
ζωή, με τα ζαφειρένια μελαγχολι-
κά μάτια και την θερμή φωνή; Η
κόρη που την είχε άλλοτε θαυμάσει
στην φυλακή των Βιγκενών; 'Ωστε,
λοιπόν, συνηγνώντο ξανά και μάλι-
στα πάλι σε φυλακή;

Τά είκοσι χρόνια φυλακής, είχαν
συντελέσει στην φρικώδη αυτή κα-

**ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ
ΚΡΙΝΟΥ**

Η συνέχεια στο προσεχές φύλ-
λο μας.

ταστροφή. Στην άπαίσια εκείνη τρώ-
γλη, ο θάνατος κυριαρχούσε και ο
άβάδς έπιπτε τώρα άργά, μπροστά
σ' αυτήν την τραγική εικόνα της ά-
γριότητας που η μοίρα του έπεφύ-
λαξε στις τελευταίες στιγμές του
βίου του.

— Ο Θεός άς με συγχ... άς με
συγχωρήσει... μουρμούρισε με δυσ-
κολία η φωνή... 'Αμάρτησα... 'Αλ-
λά υπέφερα τόσο πολύ...

— Έξαγνίσθηκες παιδί μου, και
επλήρωσες για τα έγκλήματά τό-
σων άλλων, ψιθύρισε ο γέρο-ιερέυς.
'Η μοίρα θέλησε να νίνης το έξιλα-

στήριον θύμα... που θα το δεχθούν
σε λίγο οι άγγελοι...

Τά σβυσμένα μάτια έλαμψαν για
μιά στιγμή. Ο άβάδς συγχωρούσε
έξ όνόματος του Θεού τά άμαρτή-
ματά που είχαν ξεπλυθί με την πιό
άνατριχιαστική άγωνία.

Ο άνεμος έξω φυσούσε δυνατά
σφυρίζοντας άνάμεσα στους τοί-
χους και χτυπώντας τά παράθυρα.
Στά άάη του όρίζοντος άστραπο-
βολούσε ο σκοτεινιασμένος άπέραν-
τος και θορυβώδης ώκεανός.

Η Μαργαρίτα με σταυρωμένα τά
χέρια έκλεισε τά μάτια κι' έμεινε
άκίνητη.

Η φύλαξ έθεσε το αύτι στο στη-
θος της καταδίκου:

— Η καρδιά δεν χτυπά!...

Ο άβάδς γονάτισε τώρα στα πό-
δια του κρεβάτιου και προσευχώ-
ταν με στυλωμένο το άπλανές του
βλέμμα στον όρίζοντα. Ξάφνου άφαι-
ρέθηκε άπόλυτα, ώσάν να έβλεπε
την ψυχή της δυστυχισμένης κόρης
να φτερουγίζει πάνω από τά κύ-
ματα.

Οι γλάρροι άπλωναν τις κάτω
σπρες φτερούγες των πάνω στη θά-
λασσα και διέκρινε δυο από τά που-
λιά αυτά που φτερουγίζουν άκολου-
θώντας την φορά του άνέμου, προς
βορράν.

«Έκεί κάτω, πίσω άπ' αυτά τά
σύννεφα, βρίσκεται η 'Ιρλανδία με
την καταπράσινη άκτή και τά σκιε-
ρά δάση της. Η 'Ιρλανδία, η χώρα
των έρώτων τους».

Και ο άβάδς εύλόγησε με το χέ-
ρι το ζευγάρι αυτό των γλάρρων, ψι-
θυρίζοντας: 'Η ψυχή της πηγαινεί
τώρα να συναντήσει την άγαπημένη
ψυχή που την περιμένει είκοσι χρό-
νια...

ΤΕΛΟΣ

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ»

δά σάς παρουσ.άση προσεχώς:

3 νέα μυθιστορήματα που δά άφίσουν έποχη

- Δεν δά ξαναργήσω

ΠΙΑ ΠΟΤΕ...

ΕΝΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΓΚΕΡΤΑ δεν μπορούσε να
χρη πιά ήσυχία. Πηγαίνονερ-
χόταν μέσα στο δωμάτιό της
σάν το θηρίο μέσα στο κλουβί.
Έβγαίνει στον διάδρομο που έρι-
σκόταν το τηλέφωνο, έπιανε το άκου-
στικό, με δεν άποφάσιζε να τηλεφω-
νήσει. Είχαν περάσει 18 χρόνια από
τότε που είχε μιλήσει για τελευταία
φορά με τον πρώην άνδρα της, τον
μεγαλοβιομήχανο Στούκερ. 'Αλλά
δεν είχε κατορθώσει να ξεχάσει το
μίσος που έτρεφε έναντίον του. Για-
τί αυτός είχε καταστρέψει όλη της
την εύτυχία, είχε διαψεύσει όλα τά
ώραία της όνειρα. Από τον καιρό
που είχαν πάρει το διαζύγιο, η
Γκέρτα δεν ζούσε πιά παρά μονάχα
για το παιδί της, τον Έμιλ, που τον
είχε μαζί της όλον τον καιρό και
τον έστελνε μονάχα μία φορά τον
μήνα στον πατέρα του, έπειδή είχαν
αναλάβει τέτοιαν ύποχρέωση. Τώρα
όμως ο Έμιλ έρισκόταν μακριά,
στο μέτωπο, μαζί με όλους τους νέ-
ους που είχαν σπεύσει για να υπερα-
σπίσουν την πατρίδα. Της έγραφε
τακτικά για την ζωή του μετώπου,
πώς όνειρευόταν να γίνη κι' αυτός
ήρωας, άντάξιος της Ιστορίας του
τόπου του. Κάθε φορά που διάβαζε
τά γράμματά του η Γκέρτα ένοιωθε
να παλαίθουν μέσα της δυο αίσθη-
ματα. Το αίσθημα της μητέρας που
έτρεψε για την ζωή του παιδιού της
και το αίσθημα της υπερήφανης γυ-
ναίκας που καμάρωνε για τον ήρωϊ-
σμό του.

Η πιό μεγάλη της χαρά και η μο-
ναδική της παρηγοριά ήταν πώς ο
Έμιλ της θά γύριζε σε τρεις έβδο-
μάδες με άδεια και θά μπορούσε να
τον καμαρώσει με τά στρατιωτικά
του, θά μπορούσε να τον κρατήσει
στην άγκαλιά της και να βρέξη τά
ξανθά του μαλλιά με δάκρυα χαράς
και υπερηφάνειας.

Ο Έμιλ της έγραφε σχεδόν κάθε
δυο ήμερες. Της διηγόταν πόσο ώ-
ραία ήταν η ζωή του μετώπου και
πόσο λυπόντουσαν και αυτός και
όλοι οι άλλοι στρατιώτες, που
δεν τους δινόταν άκόμη η εύκαιρία
να δράσουν, να πολεμήσουν, να νι-
κήσουν.

Τί παρηγοριά που της ήταν αυτά
τά γράμματά! Νόμιζε πώς ο Έμιλ
βρισκόταν σε ταξίδι άναφυχής. Προ-
σπαθούσε όσο της ήταν δυνατόν, να
βγάλει από το μυαλό της την σκέψη
ότι βρισκόταν αντιμέτωπος στον θά-
νατο, ότι μπορούσε από στιγμή σε
στιγμή... Δεν τολμούσε να συμπλη-
ρώσει αυτή της την σκέψη, δεν τολ-

μούσε να προφέρει τις τρομερές λέ-
ξεις.

Ξαφνικά, όμως, τά γράμματά έ-
παψαν ναρχωνται. Πέρασαν δεκα-
πέντε μέρες γεμάτες άγωνία και
τώρα η Γκέρτα έφθασε στο άπροχώ-
ρητο: δεν ήξερε τί να κάμη.

Πήγαινε κι' έρχόταν νευρικά μέσα
στο δωμάτιό της, στάθηκε μερικές
φορές άκόμη μπροστά στο τηλέφω-
νο και στο τέλος πήρε την μεγάλη
άπόφαση να τηλεφωνήσει στον πρώ-
ην άνδρα της. 'Ισως ήξερε αυτός τί-
ποτα για τον Έμιλ. Δεν ήταν δυνα-
τόν! Κάποια άνωμαλία στο ταχυ-
δρομείο θά είχε συμβεί, ίσως είχε
πάρει το σύνταγμα του έντολή να
μετασταθμεύσει και δεν μπορούσε
να της γράψη. 'Οχι! Δεν ήταν δυ-
νατόν να είχε πάθει ο Έμιλ της κα-
νένα μεγάλο κακό. Είχε άπόλυτη
βεβαιότητα πώς ο πατέρας του θά
είχε πάρει στο μεταξύ νεώτερο
γράμμα του που θά του έλεγε πώς
είναι καλά, πώς περιμένει άνυπόμο-
να την στιγμή να δράση, πώς... Σή-
κωσε πάλι το άκουστικό. Την φορά
αυτή δεν το ξανακούμπησε. Κάλεσε
τον αριθμό του πρώην συζύγου της
και περίμενε γεμάτη άγωνία ν' ά-
κούσει την μισητή του φωνή. 'Αν δεν
την άκουγε; 'Αν έλειπε; 'Αν δεν ή-
θελε να της άπάντησι; Τά δευτερό-
λεπτα που πέρασαν ως να πάρη ά-
πάντηση, της φάνηκαν σάν άτελείω-
τες ώρες. Στο τέλος, όμως, άνεγνώ-
ρισε την θαραιά φωνή του πρώην
συζύγου της:

— Έμπρός. Έδώ ο διευθυντής
Στούκερ.

— Καλημέρα, είπε με φωνή που
έτρεψε η Γκέρτα. Είμαι η Γκέρτα.
'Ηθελα να μου είπης αν έχης νεώτε-
ρα από τον Έμιλ.

— 'Ωστε ούτε κι' έσύ δεν έχεις
ειδήσεις; ρώτησε η θαραιά φωνή.
Είναι άκριβώς τρεις έβδομάδες που
δεν πήρα γράμμα και μου έγραφε
τακτικά, τουλάχιστον δυο φορές την
έβδομάδα.

— Πώς θά μπορέσουμε να μάθου-
με!...

— Έπηκολούθησε μια σύντομη σιω-
πή. Φαίνεται ότι εκείνος σκεπτόταν
τί ν' άπάντησι. Τέλος είπε:

— Που έρίσκεισαι τώρα; ρώτησε ο
άνδρας της διστακτικά.

— Στο σπίτι.

— Πολύ καλά. Έρχομαι άμέσως
να συνεννοηθούμε τί πρέπει να γίνη.

— Μην άργείς.

— Όταν ξανακρέμασε το άκουστι-
κό η Γκέρτα άπόρησε με τον έαυτό
της. Δεν το είχε φαντασθή ποτέ της

ότι ο άνδρας της θά έρχόταν να την
έπισκεφθή. Νόμιζε πώς δεν θά τον
άντίκρυζε ποτέ πιά στην ζωή της
αυτόν τον μισητόν άνθρωπο. Μα να
που τώρα άδημονούσε να τον ιδή.
Μετρούσε τά λεπτά που περνούσαν
χωρίς να τον άκούη να φθάνη. 'Αν
έκείνος μετανοούσε; 'Αν δεν έρχό-
ταν; 'Επί τέλους άκούσε ένα αυτο-
κίνητο που σταμάτησε μπροστά στην
πόρτα της και σε λίγο το γρήγορο
έγμα της καμαριέρας που πήγαινε
ν' άνοίξη. 'Η καμαριέρα δεν τον
γνώριζε, φυσικά, τον άνδρα της κυ-
ρίας της, γι' αυτό μπήκε και της ά-
νήγγειλε:

— Κυρία. Κάποιος ξένος κύριος

— Δεν μπορώ να φαντασθώ τίποτα.
'Ελπίζω...

θέλει να σάς μιλήσει.

— Να περάσει άμέσως εδώ, είπε η
Γκέρτα.

— Στο σαλόνι, κυρία;

Πριν όμως πάρη άπάντηση, είδε
τον άγνωστο να μπαίνει μέσα στο
δωμάτιο και την κυρία της να σπεύ-
δη να τον υποδεχθή.

Περίεργο πράγμα! Να δέχεται έ-
τσι έναν άγνωστο, μέσα στο δωμά-
τιό της; Δεν είχε φαντασθή ποτέ της
πώς η κυρία της μπορούσε να έχη
τόσα στενές σχέσεις με έναν ξένον
κύριο. Δεν ήταν βέβαια σε τόσο με-
γάλη ηλικία ώστε να μην δικαιολο-
γείται μια τέτοια σχέση. Τά σα-
ράντα δυο της χρόνια ούτε καν της
φαίνοντουσαν. 'Ηταν όμως πάντοτε
τόσο σοβαρή, τόσο άυστηρή, ώστε
ούτε καν μπορούσε να περάσει από
το μυαλό της καμαριέρας μια τέ-
τοια ιδέα. Τί την ένδιέφερε όμως
αυτήν στο κάτω-κάτω; Δικαίωμα
της κυρίας της ήταν να κάνει ό,τι
ήθελε. 'Εκλείσε πίσω της την πόρτα
και άπομακρύνθηκε χωρίς ν' άκού-
ση τον διάλογο που άρχισε μέσα
στο δωμάτιο.

— Τι φαντάζεσαι; ρώτησε με ά-
γωνία η Γκέρτα.

— Τί να φαντασθώ; άποκρίθηκε
ο Στούκερ. Ξέρω κι' εγώ; Δεν μπο-
ρώ να φαντασθώ τίποτα. Το μόνο
που κάνω είναι να έλπίζω.

— Τί θά κάνουμε; Πώς θά μάθου-
με; Πρέπει κάτι να γίνη.

— Θά τηλεγραφήσω στον συνταγ-
ματάρχη του.

— Γιατί δεν το έκανες ως τώρα;

— Ξέρω κι' εγώ; Δεν τὸ σκέφθηκα νωρίτερα.
— Πάντοτε ὁ ἴδιος εἶσαι καὶ μένεις. Ξεχασμένος...

— "Ελα! Μὴ μὲ μαλώνεις τώρα ὕστερα ἀπὸ τὸσον καιρὸ πού ἔχομε νὰ ἰδωθοῦμε.

Δὲν παραξευέτηκαν καθόλου πού μιλοῦσαν τόσο ἡρεμα, χωρὶς κακία, χωρὶς μῖσος. Τοὺς φαίνονταν σάν νὰ μὴν εἶχαν μεσολαβήσει τίποτα, σάν νὰ μὴν εἶχαν χωρισθῇ ποτέ.

— Πηγαίνω νὰ δώσω τὸ τηλεγράφημα, εἶπε ὁ Στοῦκερ καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως.

— Μὴν ἀργεῖς, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τόνο.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσθηκαν στὸν διάδρομο βαρεῖα πατήματα καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Ἡ Γκέρτα δὲν εἶχε οὔτε καν φωνὴ γιὰ νὰ φωνάξῃ ἐμπρός. Ὁ ἀνδρὴς τῆς τὴν κτύπησε παραξενεμένος. Ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς πού ἐρχόταν μὲ τόσο θάρρος μέσα στὸ σπίτι καὶ χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς χωρὶς νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ ἡ ὑπηρετριά; Νὰ ἦταν τάχα ζήλεια αὐτὸ πού ἐνοιοῦθε μέσα του ὁ Στοῦκερ ἐκείνη τὴν στιγμή; Μηχανικὰ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα:

"Ενας νεαρὸς φαντάρος μπήκε. Ἡ Γκέρτα ἔβγαλε μιὰ φωνή.

— "Εμὶ, παιδί μου!...

— Πατέρα... μητέρα... τί σημαίνει αὐτό; Μήπως...

Ἡ μητέρα του τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά τῆς προσέχοντας νὰ μὴ πειράξῃ τὸ δεξί του χέρι πού ἦταν τυλιγμένο μὲ ἐπιδέσμους. Δὲν ἦταν τίποτα τὸ σοβαρὸ, ὅπως εἶπε ἀργότερα ὁ "Εμὶ. Τὸ μόνο κακὸ ἦταν πού δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς γράψῃ.

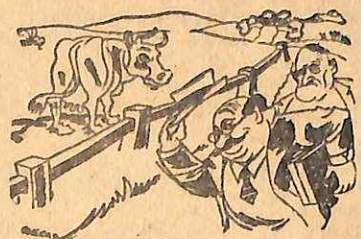
— 35 —

Μιὰν ὥρα ἀργότερα ὁ βιομήχανος Στοῦκερ ἔφευγε ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ γραφεῖο του. Ἡ γυναῖκα του τὸν συνώδευσε ὡς τὴν σκάλα φωνάζοντας:

— Στις 8 ἀκριβῶς θὰ φάμε. Κῦταξε μὴν ἀργήσης!

— "Οχι, ὄχι! Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ ξαναργήσω ποτὲ πιά.

ΚΟΥΡΤ ΜΠΡΥΓΚΕΡ

Η ΠΕΛΑΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΥ

Ὁ φίλος.— Ποιὸν χαιρετᾷς; Δὲν βλέπω κανένα.
Ὁ κτηνίατρος.— Εγὼ ὅμως βλέπω μιὰ πελατίσσα...

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ ἐπισκέπτης ἐνὸς ζωολογικοῦ κήπου δὲν μαθαίνει μονάχα ζωολογία. Μπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ μάθῃ τὸν τοχρὸν καὶ τὴν ἱστορίαν γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι πάρα πολλὰ ζῶα ἔχουν συνδέσῃ μὲ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα ἢ μὲ θεολογικοὺς ἄθλους. Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα ἀπὸ τὰ πιο γνωστά:

★ ΟΙ ΧΗΝΕΣ ἦσαν ἱερὰ πτηνὰ τῆς θεᾶς "Ηρας, πού θεωρεῖτο προστάτης τοῦ Καπιτωλίου. Ὅταν κατὰ τὸ 390 π. Χ. ἐπετέθησαν οἱ Γαλάται αἰφνιδιαστικῶς διὰ νὰ καταλάβουν τὸ Καπιτώλιον, οἱ χήνες πού διατηροῦντο μέσα εἰς τὸ φρούριον πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς, ἔδωκαν τὴν φωνὴν καὶ ἐξύπνησαν τὴν φρουρά, ἡ ὁποία κατόρθωσε ἔτσι νὰ ἀποκρούσῃ τοὺς ἐπιδρομείς. Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ἀπὸ τότε ἐλατρώθησαν οἱ χήνες ἀκόμη περισσότερο καὶ ἐγίναν ἱστορικῆς ὡς "Χήνες τοῦ Καπιτωλίου".

★ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ συναντῶνται ἐπὶ τῆς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ δὴ πολλές φορές. Γνωστὴ εἶναι π. χ. ἡ ἱστορία τοῦ εὐγενούς καὶ πλουτοῦ Ἀθηναίου Ἀλκιβιάδου τοῦ ὁποίου ὁ σκύλος, ἡ μάλλον ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου του, εἶχε μείνει ἱστορικῆς. Ὁ Ἀλκιβιάδης (450—404 π. Χ.) ἤθελε νὰ ὁμιλοῦν πάντοτε γι' αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι. Κάποτε λοιπὸν ἀγόρευσε ἕναν σπάνιον σκύλον γιὰ τὸν ὁποῖο πλήρωσε 7.000 δραχμὲς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο μολοῦσαν ἐπὶ πολλοὺς ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸν καιρὸ ἀρχισε νὰ χάνεται τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συμπολιτῶν του, ὁ Ἀλκιβιάδης ἔκοψε τὴν μεγαλοπρεπῆ οὐρὰ τοῦ σκύλου του καὶ ἔδωσε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ στοὺς Ἀθηναίους νέα ἀφορμὴ νὰ ἀσχοληθοῦν μαζί του.

★ ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ πάλι ὑπερυμνῇ ζεῖ τὸν λέοντα τοῦ Ρωμαίου σκλάβου Ἀνδρόκλῆ. Ὁ σκλάβος αὐτὸς ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸν κύριόν του καὶ κατέφυγε στὴν Ἀφρική, ὅπου συνήντησε μέσῃ στὴν ἐρήμῳ ἓνα λιοντάρι τραυματισμένο ἀπὸ τὸν πόδι ἀπὸ ἓνα μεγάλο ἀγκάθι. Ὁ Ἀνδρόκλῆς περιποιήθηκε τὸ τραῦμα τοῦ λεονταρίου πού ἔγινε ἀπὸ τὴν στιγμή πιστὸς τοῦ φίλου. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ ὁ σκλάβος συνελήφθη πάλι καὶ γιὰ νὰ τιμωρηθῇ ἐβλήθη μπροστὰ σὲ ἓνα πεινασμένο λιοντάρι γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Τὸ λιοντάρι ὅμως αὐτὸ ἔτυχε νὰ εἶναι τὸ λιοντάρι τῆς ἐρήμου καὶ ἀντὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ ἀρχισε νὰ τοῦ γλύφῃ τὰ πόδια.

★ Γνωστὸς εἶναι ἐπίσης ὁ Λεωντῆς Νεμέας πού τὸν κατέβαλεν ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Ἡρακλῆς εἶχαν ἄλλωστε πολλές δοσοληψίες μὲ ἄγρια θηρία πού παίζον τὸν κυριώτερον ρόλον τοῦ ζῆλου του.

Σεφὰ λόγια

Εὐγένεια εἶναι ἡ τέχνη νὰ κάμετε δὲ πᾶς δυσχερεστὴν μὲ ὕψος εὐχαριστήμενον ΓΟΥΣΤΑΤΟΣ ΔΡΟΥ

Ὁ λόγος δόθηκε στὸν ἄνθρωπον γιὰ νὰ κρύβῃ τὴν σκέψιν του.

ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ

Ὁ θάνατος εἶναι τόσο ἄδικος ὅσο καὶ ἡ ζωὴ...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΖΑΛΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν διατηρεῖ ἀπὸ τῆς ζωῆς του παρά τις εὐτυχισμένες ἀναμνήσεις τις ἄλλες τις σβύνει ὁ καιρὸς. Δὲν ὑπάρχει πληγὴ πού δὲν ἐπουλῶνεται ἀπὸ τὴν λήθη.

ΡΟΔΑΝ ΝΤΟΡΖΕΛΕΣ

Ἡ γυναῖκα εἶναι μιὰ ἐπιστήμη. Δεῖ εἶναι μιὰ ἀπόλαυσις.

ΣΑΡΑ—ΛΟΥΙΣ ΦΙΛΙΠ

Ὁ ἔρως μοιάζει μὲ τὰ πανδοχεῖα τῆς Ἰσπανίας: δὲν βρίσκει κανεὶς ἐκεῖ πᾶς ὅτι φέρνει μαζί του.

ΑΝΤΡΙΕΝ ΕΜΠΡΑΡ

Οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ φαντασθῶν πόσο οἱ λύπες πού τοὺς προσέχουν, μᾶς κάνουν νὰ τις ἀγαποῦμε περισσότερο.

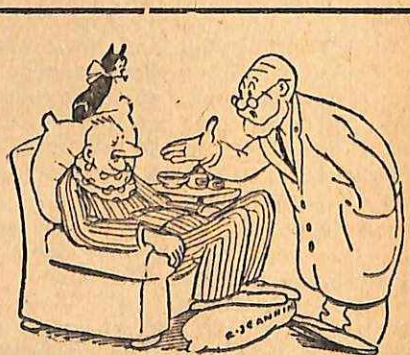
ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ γάμου δὲν εἶναι ἡ εὐτυχία τῶν συζύγων... Εἶναι ἡ ἔδωσις μιᾶς οἰκογενείας, εἶναι τὸ παιδί.

ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

Πῶς μπορεῖ νὰ ξέρῃ κανεὶς τί εἶναι προτιμότερο: ἡ ἀλήθεια πού πληγώνει ἢ τὸ ψέμμα πού εὐσπλαχνίζεται;

ΖΕΡΑΡ ΝΤ' ΟΥΒΙΑ

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ὁ ἰατρός.— Ἡ φαρυγγίτις σας ὀφείλεται στὸ καπνισμα. Πρέπει νὰ πάψετε νὰ καπνίζετε.

Ὁ ἄσθενής.— Μὰ δὲν καπνίζω ποτέ, γιατρέ μου...

Ὁ ἰατρός.— Τί κρίμα Γιατὶ τώρα θὰ πνύετε νὰ καπνίζετε, καὶ θὰ γινώσκατε καλὰ...

ἐνὲ εὐθυμογραφία

— ΕΓΩ λατρεύω τὸν ὀμιλῶντα κινήματογράφον, εἶπε ὁ φίλος μου ὁ Στάνλεϋ.

— Ἀδύνατον, τοῦ φώναξα. Εἶνε ἀπάνθρωπος!

Εἶχα κάθε λόγο νὰ ἐξανίσταμαι ἀντίον τοῦ «παρλάν» ἐπειδὴ ἴδιαν ἀκριβῶς ἡμέρα εἶχε ἀπορροβῇ ἓνα ἀπὸ τὰ ρομάντσα μου προωρίζα γιὰ τὴν ὁθόνιν, διότι ἐκλήθη ὡς ἀκατάλληλον γιὰ τὸν μιλοῦντα. Ὁ φίλος μου ὁ Στάνλεϋ ὅμως εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὴ ὁψη.

— Ναί, ναί, ἀγαπητέ μου Κόρκυ, εἶπε. Τὸ ξέρω πῶς σὲ στενοχωρῶ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ συμφωνήσω γι' αὐτὸ ἐπειδὴ ἐδῶ καὶ μερικὰ ὅνια ὁ «παρλάν» μὲ ἔσωσε σὲ μιὰ δύσκολη στιγμή.

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τόσα ἀλλὰ χρόνια, τοῦ εἶπα.

— Πάρα πολλά.

— Μὰ ὁ «παρλάν» εἶναι σχετικῶς ἀνούργια ἐφευρέσεις.

— Ἀκριβῶς τὸ φιλμ πού μὲ ἐσω-ἐμένα ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ὁλοῦντα. Δηλαδή δὲν ἦταν καὶ τὸ ὁμιλοῦν.

— Ἀκουγες μονάχα πού πού μιὰ φωνὴ ἢ κανέναν κρότον.

— Μήπως ἦταν ὁ Τραγουδιστὴς Τζάξ;

— Δὲν θυμάμαι τίποτα ἀπὸ τὸ αὐτὸ, ἐπειδὴ ἤμουν τότε πολὺ ἀπα-ὀλημένος μὲ τὸν Μπάτλινγκ Μπύλσον, τὸν πυγμάχον. Τὸν θυμάσαι;

— "Αν τὸν θυμάμαι; καὶ πού θρίεται τώρα;

— Παντρεύθηκε μὲ τὴν Φλόσσι, νερβιτόρα, καὶ ἀνοῖξαν ἓνα ἀρ κάπου σὲ ἓνα προάστειο. Ὁ-

δυνατὸς ἦταν στὰ μπράτσα, τὸ ἀδύνατος ἦταν πάντα στὸ μυαλό.

Ἡ ἱστορία πού σοῦ λέω μὲ τὸ φιλμ νε τὸν καιρὸ πού κατοικοῦσα στὸ ἴτι τῆς θείας μου, στὸ Σέντρ, καὶ α νοικιάσει τὸν κῆπον τῆς στῆν

ταίρια τῶν τοπικῶν χορῶν γιὰ ἑτήσια ὑπαίθριο ἑορτὴ τῆς. Εἶ-

τότε τρομερὲς ἀφίλιες καὶ δὲν ἦκα ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ ξελα-

κώσω.

— Καὶ ἡ θεία σου; Ἦταν σύμφω-

σ' αὐτό;

— Μὰ ἂν ἦταν σύμφωνη, δὲν θὰ νόταν τίποτα ἀπ' ὅτι ἔγινε καί

τε θὰ εὐγνωμονοῦσα ἐγὼ σήμερᾶ ν «παρλάν». Βρισκόμουν, ὅπως

νῦν ἄλλως τε, σὲ φοβερὲς ἀπεν-
ρίες. Ἡ θεία μου ἐπρόκειτο νὰ

γῇ σὲ περιοδεῖα γιὰ νὰ κἀνῃ θια-

λέξεις καὶ ἔτσι ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ νοικιάσω τὸν κῆπον τῆς. Ὁ πρόεδρος τῆς ἐταιρίας δὲν ἦταν καὶ τόσο γενναῖος ὅσο περίμενα. Ὅπως δὲν ποτε, ἀφοῦ ἀνέπτυξα ὅλη μου τὴν ρητορικὴν, κατόρθωσα νὰ τοῦ ξεκολ-
λήσω δέκα λίρες, τις ὁποῖες καὶ εἰ-
σέπραξα ἀμέσως.

— Καταλαβαίνω τὴν συνέχεια, τοῦ εἶπα. Ἡ θεία σου γύρισε πιὸ γρήγο-

ρα ἀπ' ὅτι περίμενες...

— "Οχι, φίλε μου, μὲ διέκοψε ὁ Στάνλεϋ. Ἡ θεία μου δὲν ἔφυγε κα-

θόλου λόγῳ ἀλλαγῆς τοῦ προγράμ-

ματος. Ἀπὸ τότε μιᾶς ὁλοῦς τοὺς ἀνθρώπους πού δὲν εἶναι εἰς θέσιν

"Επρεῖξ ἀμέσως νὰ βρῶ τὸν "Οκσοτ.

νὰ μείνουν πιστοὶ στὴς ἀποφάσεις τοὺς, παρὰ ἐπιφέρουν ἀλλαγὴς στὰ προγράμματά τους. Ὅπως δὲν ποτε δὲν μὲ ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν πρόεδρον ὅτι ἡ ὑπαίθριος ἑορτὴ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ στὸν κῆπον τῆς θείας μου. Ἐννοεῖς ὅτι οὔτε αὐτὸς χάριξε πολὺ, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐγὼ πού ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω τις δέκα λίρες, τις ὁποῖες, καθὼς καταλαβαίνεις, εἶχα φάει.

— Σὲ ἠπειλῆσε μὲ φυλακὴ θέ-
βαια...

— Ναί, δηλαδή εἶπε κατὰ παρό-
μοιον. Ἐπάνω στῆν ἀπελπισία μου πῆγα τότε καὶ κάθησα σὲ ἓνα μπάρ γιὰ νὰ πῶ μιὰ μύρα καὶ νὰ συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. Ἐκεῖ συνήντησα κατὰ τὴν τὸν Ντίξον. Τὸν γινώριζες τὸν Ντίξον;

— "Οχι, δὲν τὸν γινώριζω.

— Ὁ Ντίξον, συνέχισε ὁ Στάνλεϋ, ἦταν διοργανωτὴς πυγμαχικῶν ἀ-

γώνων καὶ ζητοῦσε ὅπως δὲν ποτε νὰ ἀνακαλύψω τὸν Μπάτλινγκ Μπύλσον.

«Δὲν μοῦ λές, μὲ ρώτησε, ἂν δὲν κάνω λάθος ἔχεις πολλὰς φιλίες μὲ τὸν Μπύλσον».

Δὲν εἶχα ποτὲ μου εἶχα νὰ τὸν συναντήσω τουλάχιστον ἓνα χρόνο. Δὲν ξέρω, ὅμως, γιὰ ποῖο λόγο ἀπήντησα στὸν Ντίξον ὅ-

τι συναντοῦσα τὸν Μπύλσον τακτικά.

«Λοιπόν, μοῦ εἶπε ὁ Ντίξον, πάρε αὐτὰς τις δέκα λίρες καὶ προσπάθη-
σε νὰ τὸν καταφέρῃς νὰ κλείσῃ συμ-
βόλαιον γιὰ ἓνα μάτς στὴς 16 Αὐγού-
στου». Πῆρα ἐνθουσιασμένος τις δέ-
κα λίρες καὶ τις πῆγα κατ' εὐθείαν στὸν πρόεδρον τοῦ συλλόγου τῶν το-
πικῶν χορῶν. Ὁ φόβος τῆς φυλακῆς ἔ-
βλεπες δὲν μὲ ἀφίνε ἡσυχον. Ὅστε-
ρα ξεκίνησα γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸν Μπύλσον μέσα στὸ ἀπέραντον Λονδί-
νο. Δὲν μ' ἐνδιέφερε καὶ τόσο πολὺ ἂν θὰ γινόταν ἡ ὁκὶ τὸ μάτς. Φοβό-
μουν ὅμως τὸν Ντίξον πού ἴσως ν' ἀρχί-
ζε κανένα μάτς μαζί μου γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τις δέκα λίρες του. Δὲν θὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλες τις λε-
πτωμέρειες τῆς περιπετειᾶς μου ἐ-
πειδὴ δὲν θὰ τελειώνω ποτέ. Ὅ-

πως δὲν ποτε ἀνακάλυψα τὸν Μπύλ-
σον σὲ μιὰ στιγμή πού εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ ἐπειδὴ ἡ Φλόσι, ἡ μνηστὴ του, τοῦ εἶχε ψῆσει τὸ ψά-
ρι στὰ χεῖλιν γιὰ νὰ γίνουν γρήγο-
ρα οἱ γάμοι τοὺς. Ὁ Μπύλσον ἐπέ-
γραψε ἀμέσως τὸ συμβόλαιον καὶ ὁ-
λα θὰ πῆγαιναν καλὰ ἂν δὲν μοῦ ἀ-
νέθετε ὁ Ντίξον νὰ ἐπιβλέψω τὴν προπόνησιν τοῦ φίλου μου πυγμα-
χου. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἐπιβλέψω; Ἐγὼ κατοικοῦσα στὸ Σέντρ καὶ ὁ Μπύλσον στὸ Λίμχουζ. Εἶχα ἀρχί-
σει νὰ ἀπελπιζώμαι, ὅταν ἀπεδείχθη γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ πῶς ὅταν ἀ-
ποφασίσῃ ἡ τύχη νὰ ἐρθῇ, ἔρχεται ἀ-
κριβῶς τὴν στιγμή πού χρειάζεται.

"Ενας ὑπηρετὴς τῆς θείας μου εἶχε ἀπολυθῇ γιὰ κάποιον λόγο πού δὲν ἐνδιέφερε ἐδῶ, καὶ ἡ θεία μου μὲ ἀνέθεσε νὰ βρῶ ἓναν ἀντικαταστά-
τη. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ παρουσία-
σα τὸν Μπύλσον γιὰ τὴν θέση αὐτή. Ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική. Μέσα στὸν ἀπέραντον κῆπον τῆς θείας μου ὁ πυγμαχὸς θὰ εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ καὶ τὸ κατάλληλον περιβάλλον γιὰ νὰ προπονηθῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπι-
βλεψίν μου. Ὅλα πῆγαιναν θαυμά-
σια, ὡς τὴν στιγμή πού ἀνεκάλυψα πῶς ὁ φίλος μου ὁ Μπύλσον τὸ εἶχε ρίξει στῆν καλαμπάκον πᾶχαινε σάν τὸ γουρουνὶ καὶ δὲν ἔδινε πεν-
τάρα γιὰ τὴν προπόνησιν καὶ γιὰ τὸ μάτς τῆς 16ης Αὐγούστου.

Προσπάθησα ν' ἀνακαλύψω τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ καὶ τὴν ἀνεκάλυ-
ψα χάρις στῆν μαγειρίσσα. Ὁ μαίτρ-ντ-ὀτέλ τῆς θείας μου πού ἐπαίξε λίγο τὸν ρόλον τοῦ μικροῦ βασιλῆα μέσα στὸ προσωπικόν, εἶχε συμπαθήσει ἐξαιρετικὰ τὸν Μπύλ-
σον. Τοῦ ἔδινε τοὺς πιὸ καλοὺς με-
ζέδες καὶ τὸν πότιζε τὰ πιὸ διαλε-
χτὰ κρασιά. Ἡ καταστροφὴ ἦταν μὲ ἄλλους λόγους ἀναπόφευκτη.

Γιατὶ ὁ Μπύλσον ἀρχισε νὰ μὴν μπο-
ρῇ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸ πάχος. Ἐπρε-

πε να δράσω κεραυνοβόλως χτυπώντας το κακό στη ρίζα του. 'Η ρίζα ήταν έν προκειμένω ο μαίτρ — ντ — ότέλ, ο κ. "Οκσοτ. "Ετρεξά αμέσως και τόν θρήκα την στιγμή του έβγαίνε από το γραφείο της θείας μου όπου είχε οδηγήσει κάποιον έπισκέπτη.

— Κύριε "Οκσοτ, του είπα. Είναι ανάγκη να σας μιλήσω αμέσως και ιδιαίτέρως.

— Ορίστε στην τραπεζαρία του προσωπικού, είπε ο "Οκσοτ. Είμαι έτοιμος να σας ακούσω.

Στην άρχή σκέφθηκα να του κάνω διθέιν αυστηρές παρατηρήσεις έπειδή έδινε έκλεκτά φαγητά κ' κρασιά σε έναν κοινό υπηρέτη. Την τελευταία στιγμή έν τούτοις προτίμησα να παίξω με άνοιχτά χαρτιά και είπα γι' αυτό στον "Οκσοτ:

— Ακούστε με, "Οκσοτ. 'Ο υπηρέτης που έφερα είνε ο γνωστός πυγμάχος Μπίλσον...

— Και πρόκειται να δώση στις 16 Αυγούστου ένα μάτς με τόν Πήμπλ, πρόσθεσε ο οικονομός.

Τόν κύτταξα κατάπληκτος.

— "Ωστε τό ξέρετε; ρώτησα. Τότε δέν είναι καθόλου σωστό αυτό που κάνετε. Τά έκλεκτά φαγητά και κρασιά που δίνετε στον Μπίλσον είναι ή άσφαλεστέρα μέθοδος να χάση τό μάτς.

— Μα αυτό άκριβώς θέλω κι' εγώ, μού απάντησε με κυνική ειλικρίνεια ο "Οκσοτ. "Εχω θάλει ένα σεβαστό στοίχημα πως θά κερδίση ο αντίπαλός του, ο Πήμπλ, και έχω κάθε συμφέρον να τό κερδίσω.

— Δέν ξέρω αν έτυχε να ίδης ποτέ σου τραπεζαρία προσωπικού να γυρίξη γύρω-γύρω, συνέχισε ο φίλος μου ο Στάνλεϋ. "Εγώ πάντως την είδα εκείνη τη στιγμή. "Ετοιμαζόμουν να άφίσω όλο μου τόν θυμό να ξεσπάση έναντίον του άσυνειδήτου "Οκσοτ όταν ήρθαν και με είδοποίησαν πως με ζητούσε ή θεία μου.

"Ηξερα έκ πείρας ότι ή θεία μου δέν με ζητούσε ποτέ της για καλό. "Ομολογώ όμως ότι δέν είχε περάσει από τό μυαλό μου ή τραγωδία που άκολουθήσε. "Ο έπισκέπτης που είχε εισαγάγει λίγο πριν στο γραφείο της ο "Οκσοτ, δέν ήταν άλλος από τόν πρόεδρο της εταιρίας των τοπικών χορών, ο όποιος, άφού της διηγήθηκε τά όσα είχαν συμβή, ζήτησε πάλι να νοικιάση από την ίδια τη θεία μου τόν κήπο της για την υπαίθριο εορτή. Περιττόν να σου πώ, άγαπητέ μου Κόρκυ, ότι ή θεία μου έγινεν έξω φρενών και με πληροφορήσε πως ή θαλίτσα μου με περίμενε να την παραλάβω και να έξαφανισθώ αμέσως από τό σπίτι. "Ηξερα πως κάθε αντίσταση ήταν περιττή και συνεπώς δέν συλλογίσθηκα τίποτ' άλλο παρά ότι έπρεπε, μαζί με την θαλίτσα μου, να παραλάβω και τόν Μπίλσον. 'Αλλά ο πυγμάχος δέν έννοούσε να τό κουνήση από εκεί.

Καταλαβαίνεις τώρα με πόσο ευχάριστα αισθήματα έφυγα από τό Σέντρ, με την θαλίτσα ανά χείρας και ποδαρόδρομο, έπειδή δέν είχα λεπτά ούτε για τό τράμ. 'Η πρώτη μου δουλειά ήταν να πάω να δανει-

σθώ δυό λίρες από κάποιον γνωστό για τά έξοδα κυκλοφορίας και άφού πέτυχε ή επιχείρησις αυτή, κάθησα να σκεφθώ για τό δεύτερο μέρος της έκστρατείας μου. Τότε μού ήρθε ή σπουδαία έμπνευσις με την φλόσι!

"Ηταν ο μόνος άνθρωπος που θά μπορούσε άκόμη να έπηρεάση τόν Μπίλσον και να τόν αναγκάση να θυσιάση την καλοπέρασή του για να προπονηθή για τό μάτς. Τά συμφέροντα της φλόσι φυσικά πού θιαζόταν να παντρευθί με τόν Μπίλσον, συνέπιπταν άπολύτως με τά δικά μου. Δέν χρειάστηκε να χάσω πολλά λόγια για να την πείσω. Πήρε μαζί της την θαιρειά της όμπρέλλα και με άκολουθήσε. Φώναξα ένα ταξί. Χάρις στο δάνειο πού είχα κάνει ήμουν εις θέσιν να χρησιμοποιήσω μηχανοκίνητες δυνάμεις για να έπιτύχω τούς σκοπούς μου. "Όταν φθάσαμε μπροστά στην πόρτα της ύπηρεσίας του σπιτιού της θείας μου τό ταξίμετρο έδειχνε ένα νούμερο πού με έβαλε σε θλιβερές σκέψεις. 'Αλλά ποιός είχε καιρό αυτήν την στιγμή να άσχοληθί με νούμερα;

"Εμεινα διά λόγους προνοίας μέσα στο ταξί και άφισα την φλόσι να κανονισή μόνη της την ύπόθεση με τόν Μπίλσον. Γύρισε όμως σχεδόν αμέσως με την πληροφορία ότι ο πυγμάχος είχε φύγει πρό δυό λεπτών με τόν "Οκσοτ για τόν κινηματογράφο, όπου θά παιζόταν ή πρώτη όμιλούσα ταινία, «Σωφέρ! Γρήγορα στον κινηματογράφο!» φώναξα. Προλάβαμε τόν "Οκσοτ και τόν Μπίλσον μπροστά στο ταμείο την στιγμή άκριβώς πού έβγαζαν εισιτήρια. 'Η φλόσι πήγε κατ' ευθείαν πρὸς τόν Μπίλσον. Οι σκοποί της ήταν ζωγραφισμένοι στο πρόσωπό της. Την κρίσιμη όμως εκείνη στιγμή έπενέθη ο "Οκσοτ. "Εκανε μπροστά της μια θαθεία ύπόκληση καθ' όλους τούς τύπους της ευγενείας, και ζήτησε από τόν Μπίλσον να του την συστήση.

— 'Η μνηστή μου, είπε ο πυγμάχος.

— Τί θά πη «ή μνηστή μου»; ρώτησε ο "Οκσοτ. Δέν έχει όνομα ή δεσποινίς;

— Μις Ντάλρυφ, είπε ή φλόσι κολακευομένη από την τόση ευγένεια.

— Ντάλρυφ; ρώτησε ο "Οκσοτ. Της μεγάλης οικογενείας τών Ντάλρυφ;

— Ο καταραμένος ο "Οκσοτ είχε θρή αμέσως τό εύθικτο σημείο της φλόσι: Την κολακεία. Τό παιχνιδι μου ήταν χαμένο! 'Η φλόσι έξέασε για ποιά σκοπό είχε πάρει μαζί της την όμπρέλλα και σε λίγο δέχθηκε την πρόσκληση του ευγενέστατου κυρίου "Οκσοτ να παρακολουθήση την πρώτην όμιλούσα ταινία. "Ακούλουθησα κι' εγώ χωρίς να ξέρω πως πήγαίνα πρὸς την σωτηρία μου. Μόλις άκούσθηκε μέσα στην άπόλυτη σιγή ή πρώτη φωνή της όμιλούσης ταινίας ο Μπίλσον, πού ήταν ένας θλάκας και μισός, σηκώθηκε επάνω έξω φρενών για να έπιβάλλη... σιωπή! Νόμισε πως μιλούσε κάποιος θεατής. «Κάθισε κάτω!» του φώνα-

ξαν γύρω-γύρω. 'Αλλά ο Μπίλσον έξακολουθούσε να μαίνεται έναντιον του «άναιδου» πού τολμούσε μιλά μέσα στον κινηματογράφο κι ήθελε να τόν θάλλη σε «θεογονασία» με τούς γρόνθους του. Νά μή σ' τά πολυλογώ σε λιγάκι είχαμε νει όλοι εκεί μέσα μαλλιά—κουβερια! "Ηρθε ή αστυνομία, πήγαν τ Μπίλσον στο αυτόφωρο και του κέθησαν μια δεκαπενθήμερη φυλάκιση.

.....

"Όταν ύστερα από 15 ημέρες Μπίλσον βγήκε από την φυλακή, χε χάσει άκριβώς τόσα κιλά, δέ έχρειάζοντο για να είναι σε περίεμη φόρμα για τό μάτς. 'Ως έκ ρισσοϋ είχε μια φοβερή μανία έκκήσεως έναντίον όλης της άνθρπότητος. 'Αλλοίμονο σ' όποιον θάσφε πρώτος στα χέρια του. Και τ μανία αυτή την πλήρωσε ο Πήμπλ, όποιος την ημέρα του μάτς έπεσε «νέκ-άουτ» μέσα σε δυό λεπτά.

Και ο "Οκσοτ έχασε τό μεγάλο στοιχημα! Νά για ποιά λόγο λείτρεύω τόν όμιλούντα κινηματογράφο.

Π. ΓΚΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

Βόμβαι πολεμικάί καί βόμβαι είρηνικά

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

Βόμβαι άσφυζιογόνοι έχρησιμοποίησαν ήδη επανειλημμένως διά την καταπολέμησην άκρίδων και άλλων βλαβερών εντόμων, αι δέ έκρηκτικαί βόμβαι έδοθήσαν πολλάκις διά να καταστούν άκίνδυνον έτοιμόροποι, θαλασσοί όποιοι παρημποδίζον την έκτέλεσιν τεχνικών έργων.

Τελευταίως εγνώσθη ότι εις τό Βερόλινον ιδρύθη ειδική ύπηρεσία με άποχλειστικόν σκοπόν να μελετήση από τούδε τόν τρόπον χρησιμοποίησις τών πολεμικών μέσων δι' ειρηνικά έργα. Τούτο είναι άπολύτως άναγκαίον, εάν ληφθί υπ' όψιν ότι αι βλαβεραι των κυριωτέρων ευρωπαϊκών Κρατών έχουν μετατραπή αναγκαστικώς εις πολεμικάς διομηχανίαις, ή παραγωγή των όποιων θά άρρηστουρά αυτομάτως μόλις επανέσθ η δοκιμαζομένη Εύρώπη την γαλήνην της.

'Η ύπηρεσία αυτή θά εύρη άσφαλώς πολλάς άλλας περιπτώσεις εις τάς όποιάς αι βόμβαι, αι χρησιμοποιούμεναι σήμερα διά να ένσπείρουν τόν θάνατον και την καταστροφήν, θά χρησιμοποιούνται διά να βοηθούν τόν άνθρωπον εις την έκτέλεσιν μεγάλων ειρηνικών έργων. Τά απτηνά του θαλάσσιου θά δυνήθουν τότε να λάβουν τό όνομα «περιστρεφά της ειρήνης».

ΑΡΤΟΥΡ ΜΠΟ-ΥΛΕΝ

Ισθηματικές ιστορίες

Η πρώτη αγάπη

Σ Ε ΜΙΑ γωνιά του μικρού κομψού σαλονιού, μέσα από τις μισόκλειστες γρίλλιες, μια άκτινα ήλιου μπάνιε, φωτίζοντας τό γλυκό πρόσωπο μιας γυναίκας. Τά χέρια της τρέχουν άνάλαφρα επάνω στα πληκτρα του πιάνου, κι' από τις παλές γνωστες μελωδίες, άγαπητά πρόσωπα, ξεχασμένα σχεδόν, ξεπετιούνται και συντροφεύουν την μοναξιά της.

"Εξω ή φύσις γελαστή σκορπά τα πρώτα άνοιξιάτικα δέλγητρά της. Αύτη όμως προτιμά την άπομόνωση και γυρεύει την χαρά μέσα στα κιτρινασμένα φύλλα των παλιών τραγουδιών.

Και ξαφνικά τά μαλλιά της χάνουν τά άσημένια σημάδια του χρόνου, και ξαναβρίσκουν την παλιά τους λάμψη, τό σώμα της άποκατά πάλι τις νεανικές γραμμές του, και στο στόμα της ένα άνεπαισθητό, ντροπαλό, σχεδόν παιδικό χαμογελο διαγράφεται. Είναι τώρα 16 ή 17 ετών. Δίπλα της στην μεγάλη πολυθρόνα μια άνδρική σιλουέττα ξεπροβάλλει. Δέν διακρίνονται καλά τά χαρακτηριστικά του. Τό ψηλό του άνάστημα κρύβεται μέσα στο κάθισμα. Μόνον δυό μάτια καστάνά, γεμάτα όνειρο κι' αγάπη, ξεχωρίζουν στο βλέμμα του επάνω της σαν χάδι.

— Δίς Μαριέττα, θέλετε να ξαναπαίξετε για μένα την τελευταία φράση της άριας αυτής;

Έκείνη την επαναλαμβάνει ενώ αυτός σιγανοτραγουδεί: «'Εχω τόσα πράγματα που δέλω να σου πώ...». Σε λίγο προσθέτει:

— Σας άρέσει ή όπερα αυτή, Μαριέττα;

— Έσείς με μάθατε να την αγαπώ... Λέγοντας τά λόγια αυτά κοκκινίζει... Αισθάνεται μια γλυκαία άνεξήγητη ταρραχή να την καταλαμβάνη. 'Η καρδιά της χτυπά σ' έναν τρελλό ρυθμό. 'Ησαν τά λόγια του αυτά μια άπλη σύμπτωση; 'Η μήπως;... Τώρα αντιλαμβάνεται ότι τόν αγαπά, ότι τόν αγαπούσε από την πρώτη στιγμή που τόν γνώρισε, αλλά φοδότη να όμολογήση τό αίσθημά της και στον ίδιο τόν εαυτό της.

Γύρισε και τόν κύτταξε. Τό βλέμμα του, γεμάτο τρυφερότητα, την έμειωσε. Αισθάνθηκε μεγάλη χαρά. Ναι! Την αγαπούσε κι' εκείνος. Τώρα δέν άμφέβαλε πιά. Κι' όμως, ποτέ τους δέν είχαν ύπόληψη, κάθε έκτίμηση στον τόπον μαζί, να μπορούσε να προδώση τό αίσθημά τους. 'Ηρχούντο στην γλυκαία μέθη που προξενούσε στον καθένα τους ή συντροφιά του άλλου. Τί γλήγορα πού έτρεχαν οι ώρες όταν ήταν μαζί και πόσον ωραία της μιλούσε... Τί πλούτο γνώσεων της έφερνε από τά πέρατα της γής στην επανόρθωτη γωνίτσα όπου ζούσε εκείνη!

Στην άλλη άκρη του σαλονιού, ή μητέρα της, θυσιάζει φαινομενικά στο διάβαμά της, χαιρόταν κι' αυτή την άδοξη χαρά τους. Κι' όμως μέσα της, θα-

θεί, κάποιος φόβος την κυρίευε: 'Ο Έρρικός ήταν ξένος, δέν γνωρίζαν πολλά πράγματα για την ζωή του, για την οικογένειά του. Είχε βέβαια κοινωνική θέση, χρήματα... 'Αλλά κι' αυτά άκόμα την τρώζαν. Πώς θά αποφάσιζε να πάρη την Μαριέττα της;

Κάποια στιγμή πού δρεθήκαν μόνοι τους, ο Έρρικός είπε στη Μαριέττα.

—Κάτι με στενοχωρεί υπερβολικά, κάτι που πρέπει να σας πώ. Μή με κρίνετε άυστηρά ή ζωή μας παρασύρει καμιά φορά παρά την θέλησή μας. Πάντως, μην ξεχάσετε ποτέ ότι οι γλυκύτερες στιγμές της ζωής μου ύπήρξαν αυτές που πέρασα κοντά σας. Σας αγαπώ, Μαριέττα, και θά έδωνα την ζωή μου για να έξασφαλίσω την εύτυχία σας. Δέν σας μιλήσα όμως ποτέ για την αγάπη μου, δέν είχα τό δικαίωμα να ζητήσω την δική σας: Είμαι άρραβωνιασμένος...».

'Η Μαριέττα χλώμιασε. Στηρίχθηκε για να μην πέση. Κάτι πέθανε μέσα της αυτήν την στιγμή. Τό πρώτο της όνειρο, τό πρώτο άνθος της ψυχής της. Δέν είχε τίποτε κι' εκείνος έξακολουθούσε:

—Μας άρραβώνισαν όταν ήμασταν άκόμα παιδιά. 'Η μητέρα μου είναι κυρία της τιμής της Αύλης, ή άρραβωνιαστική μου είναι κόρη μιας θαρρόνης, παιδική φίλη της μητέρας μου. Τώρα γνωρίζετε την ζωή μου. Θά μπορούσατε άραγε να με καταλάβετε και να με λυπηθήτε;

'Η Μαριέττα έμεινε άλλαλη. 'Η χαρά που της έδωσε ή διαβεβαίωση της αγάπης του και ή λύπη που έννοιωσε για τόν άναπόφευκτο χωρισμό τους ήταν τόσο δυνατές συγκινήσεις, πού αισθάνθηκε μια γενική ψυχική και σωματική εξάντληση. Σήκωσε τά μάτια της προς αυτόν— ήταν γεμάτα δάκρυα—και με κόπο κατώρθωσε ν' άρθρώση:

— Την αγαπάτε... πολύ;

— Την αγαπώ αν άδελφή. 'Ομολογώ ότι δέν με δυσχερατούσε ή ιδέα του γάμου αυτού μέχρις της στιγμής που σας εγνώρισα. Τώρα καταλαβαίνω τί χάνω, διότι τώρα ξέρω πως αγαπώ.

—Τώρα, τί θά κάνουμε;

— Θά φύγω, μακριά. Σε λίγο θά με ξεχάσετε. 'Εγώ θά κρατήσω την άνάμνηση της εύτυχίας που δοήκα κοντά σας για όλη μου την ζωή. Πρέπει όμως να πάω να έκτελέσω την ύπόσχεσή μου. 'Αν δέν την έκτελέσω θά έχανα κάθε ύπόληψη, κάθε έκτίμηση στον τόπον μαζί, θά καταστρεφόμουν έντελώς. Έξω τί σκέπτεσθε; Γιατί δέν σας τά είπα όλα αυτά πρωτίτερα; Διότι σας αγαπούσα, διότι ή ζωή μου ήταν παράδεισος κοντά σας και φοδόνουν μήπως με διώχνετε από τόν παράδεισον, μήπως παύατε να με συμπαθήτε, και ή ιδέα αυτή μου ήταν άυπόφορη. Φοδόνουν μήπως ή αγάπη σας μετατρεπόταν σε μίσος...

— Γιατί να σας μισώ; Χάριν σε σας, πέρασα τόσες εύτυχισμένες ημέρες, σιγά, λυπούμαι τρεμετά για όσα μεζώνω...

Καταλαβαίνω όμως ότι δέν μπορείτε να αλλάξετε τό δρόμο της ζωής σας. Θά σας ζητήσω όστόσο μια χάρη: 'Ας ξεχάσωμε τώρα όλα αυτά. 'Ας έξακολουθήσωμε για τόν λίγο καιρό που μας μένει να ζούμε σαν να μη μας είχε συμβή τίποτε. Πρέπει όμως να πούμε στην μητέρα μου πως είσθε άρραβωνιασμένοι. Δέν θέλω να μάθη πως σας αγαπώ διότι θά λυπηθί πολύ. Μην ξεχάσετε όμως ποτέ πως ή αγάπη μου για σας θά διαρκέση όσο και ή ζωή μου.

Οι έπομενες ημέρες κύλησαν σαν τίφ άλλες. Φαινομενικά, τίποτε δέν είχε αλλάξει. Τά μαλλιάκια των ήσαν οι μόνοι μαρτυρες της αγάπης και του πόνου των, εκείνα δεχόντουσαν κάθε νύχτα τά δάκρυά του.

Τό κακό δέν άργεί να φθάση. 'Ηλθε ή μέρα του χωρισμού. Σαν τρελλός έτρεξε κοντά της, πήρε στα δυνατά του χέρια, τά δυό χεράκια πού είχε καμαρώσει τόσες φορές, τά έσφιξε, τά χάιδεψε χωρίς να προσφέρει λέξη και με πάθος τρελλό τά έφερε στα χείλη του, τά γέμισε φιλά, φιλά πού έσθυσαν τά δάκρυά τους, και χωρίς να τολμήση να κυττάξη πίσω έφυγε.

"Εφυγε... κι' όλος ο χειμώρος της άγάπης των εκύλησε τώρα στο έψωμο χαριτί το όποιο περιμενεν και οι δυό τους με άμεση τη λαχτάρα. Κάποτε όμως έπαψαν να έρχονται τά γράμματα του Έρρικού. 'Η Μαριέττα έκλαψε πολύ. Φαντασθήκε πως είχε έπέλθει τό μοιραϊόν, πως ο Έρρικός είχε παντρευθί και την είχε ξεχάσει. Έκείνη όμως δέν θά τόν ξεγνώσε ποτέ.

Και δέν ξέρε κι' ή ίδια αν αισθάνθηκε χαρά ή λύπη—ή και τά δυό μαζί, ή καρδιά των ανθρώπων είναι τόσο παρόξενη!— όταν άργότερα έμαθε πως μια άποβάλατη και άνεξήγητη άρρώστεια του είχε πάρει την ζωή του λίγο καιρό μετά τόν χωρισμό. Στην μνήμη της όμως δέν έπαυε να ζή. Και τόσα μόνη της, τόν γυρεύει πάλι στα ξεχασμένα χαρτιά των τραγουδιών, μέσα στο ήμίφως, στην άδειαν πολυθρόνα κι' αισθάνεται άκόμα σαν χάδι. Τό βλέμμα του επάνω της...

1α προηγούμενα

Ο Γεώργιος ντε Μπωπρέω κατασπαταλά μέσα σε λίγα χρόνια όλη την μεγάλη περιουσία που του άφησε ο πατέρας του και ετοιμάζεται να φύγει με ένα εκατομμύριο που είχε προσφέρει για να τον σώσει ένας πηλός φίλος της γυναίκας του, ο διάσημος δικηγόρος Ζάν Ντεμάρ. Την τελευταία όμως στιγμή η γυναίκα του Μαργαρίτα, σιωπηρή από έλπίδα, τον εμπιστον υπάλληλο του συζύγου της, τον Κολλιέ, που μιτούσε τον προϊστάμενό του γιατί είχε ερωμένη του την πρώτη γυναίκα του, τον σκοτώνει επάνω σε μια διαία τριγύρω. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται και καταδικάζεται ο Ώντικούρ, πρώην εισπράκτωρ του συζύγου της. Η Μαργαρίτα, που παντρεύεται αργότερα τον Ζάν Ντεμάρ, μη μπορώντας να αντέξει στις τύψεις, τρελλανεύει. Έν τώ μεταξύ, ο γυιός της από τον πρώτο γάμο, Ζεράρ, ερωτεύεται την ωριμία κόρη του καταδίκου, Λουίζα, και για χάρη της πηγαίνει να βοηθήσει τον Ώντικούρ στα κάτεργα για να τον σώσει. Ο Ζεράρ συνοδεύεται και από τον Κολλιέ, αυτός όμως, έχοντας λόγους να μη θέλει την επάνοδο του Ώντικούρ στο Παρίσι του στήνει ενέδρα μαζί με τον έμπορο του καπνού Ζακεμέν, την νύχτα που ο Ώντικούρ πηγαίνει να τον βοηθήσει για να αποδράσει. Ο Ώντικούρ όμως αντιλαμβάνεται τα καταβόδια σχέδιά τους και τους ξεφεύγει. Χόος σ' ένα γνωστό του τον Κερυνιόν, φθάνει στο Σίδνι και από εκεί, μέσω Αγγλίας, στην Γαλλία. Συναντάται με τους δικούς του, αλλά η αστυνομία, ειδοποιημένη από τον Κολλιέ, τον καταδιώκει. Ο Ώντικούρ τους ξεφεύγει και εξαφανίζεται αφού προηγουμένως δοκιμάσει την Λουίζα να διακόψει κάθε σχέση με τον Ζεράρ, τον οποίο θεωρεί ως συνένοχο του Κολλιέ. Φεύγοντας ο Ώντικούρ φθάνει σ' ένα χωριό όπου προσλαμβάνεται ως σερβιτόρος σ' ένα πανδοχείο. Εκεί συναντάται τυχαίως με τον γυιό του. Δύο χωροφύλακες, όμως, τον αποπειλούνται. Ο Ώντικούρ φεύγει αλλά οι χωροφύλακες τον καταδιώκουν. Καθώς έτρεχε ο δραπέτης βρέσκειται μπροστά στο πάρκο του πατέρα του. Εξπλιλύ όπου και καταφεύγει χωρίς να ξέρει ποιος μένει μέσα. Βλέπει ξαφνικά την Μαργαρίτα, αυτή συνέρχεται απότομα από την τρέλλα της και τον κρύβει όταν οι χωροφύλακες θέλουν να ψάξουν και στο δωμάτιο της δεν τους βρίσκουν.

8ον

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ σηκώθηκε απότομα. Ο Ζεράρ έμπαινε εκείνη τη στιγμή στο σαλονάκι, ενώ οι χωροφύλακες έμεναν από ευγένεια στην πόρτα.

— Κύριε Ζάν Ντεμάρ, είπε ο ένας των προς τον δικηγόρο, δεν βρήκαμε τίποτε.

— Στο Ισόγειο ψάξατε;

— Μάλιστα, έκτός από αυτό έδω το σαλόνι και το δωμάτιο της κυρίας.

— Έδώ δεν υπάρχει κανείς, είπε ο Ζάν, όπως άλλωστε το βλέπετε και μόνοι σας, όσον αφορά το δωμάτιο της κυρίας, αν η σύζυγός μου σάς το επιτρέψει, μπορείτε να το επισκεφθείτε και αυτό.

Η Μαργαρίτα όμως προχώρησε προς την πόρτα της κρεββατοκάμαρας της και στάθηκε μπρος με τα χέρια απλωμένα.

Οι χωροφύλακες την κύτταξαν ξαφνιασμένοι. Ο Ζάν ήταν κατάπληκτος. Όσον αφορά τον Ζεράρ, αυτός μη ξέροντας ότι η μητέρα του είχε συνέλθει την κύτταζε με κάποια άπορία μόνον.

Όστόσο οι χωροφύλακες υπεχώρησαν με σεβασμό. Ήξεραν κι αυτοί την Μαργαρίτα για τρελλή.

— Μας συγχωρείτε, κυρία, ψιθύρισαν, δεν θα τολμούσαμε αν ο κ. Ζάν Ντεμάρ δεν... Μας συγχωρείτε.

Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει τι συμβαίνει, κανείς άλλος εκτός από τον Ζάν Ντεμάρ. Αυτός πια ξέρει, και όσα ακόμη δεν του έχει πει η Μαργαρίτα!

Στράφηκε, λοιπόν, προς τους χωροφύλακες και συγκρατώντας την ταραχή του:

— Αφού δεν τον βρήκατε σ' όλο το άλλο σπίτι θα πη ότι δεν μπορεί να είναι και έδω, ώστε κάματε λάθος...

— Έτσι φαίνεται έκανε ο ένας χωροφύλακας και οι δύο εκπρόσωποι του νόμου υπεκλήθησαν βαθύτατα και έφυγαν κατασυγχισμένοι.

Ο Ζάν γύρισε και κύτταξε την γυναίκα του. Ήταν κατάχλωμος. Ήταν πια θάνατος ότι ο Ώντικούρ ήταν κρυμμένος στο δωμάτιο της γυναίκας του.

Και η γυναίκα του τον είδε! Ασφαλώς δέ η συνάντησής μ' αυτόν τον άνθρωπο, η συγκίνησής που στην θέα του αισθάνθηκε, ήταν ή αιτία να ξαναβρεί τα λογικά της!

Γιατί όμως ο αλλόκοτος αυτός οίκτος προς τον δολοφόνο του πρώτου της συζύγου; Γιατί αυτή η απεριγραπτος αγωνία που ήταν ζωγραφισμένη μέσα στα μάτια της;

Και γοργά πέρασε πάλι μπρος από τα μάτια του Ζάν έλο το φρικτό

όσο και μυστηριώδες εκείνο παρελθόν. Τα ίδια πάλι ερωτηματικά, οι ίδιες άπορίες, τα ίδια ανεξήγητα ζητήματα...

— Ζεράρ, είπε ο Ζάν στρεφόμενος προς τον προγονό του. Μπορείς εσύ να πας να ησυχάσεις και εγώ θα οδηγήσω την μητέρα σου στο δωμάτιό της και θα ανέβω σε λίγο να πέσω κι' εγώ...

Ήθελε με κάθε τρόπο να μείνει μόνος με την Μαργαρίτα.

Ο Ζεράρ έριξε ένα καχύποπτο βλέμμα στον Ζάν και στην μητέρα

Ενα αριστουργηματικό αίσθηματικό μυθιστόρημα

του
ΖΩΝ ΜΑΡΟΥ

του, αλλά δεν τόλμησε να πη τίποτα. Έφυγε.

Ο Ζάν και η Μαργαρίτα ήσαν τώρα μόνοι.

Ο Ζάν ένοιωθε να τον παραλύει ένας ακατανίκητος τρόμος. Το μέτωπό του είχε μουσκευθεί από ψυχρόν ιδρώτα.

Δυο φορές δοκίμασε να μιλήσει αλλά δεν μπόρεσε.

Η Μαργαρίτα εν τώ μεταξύ εξακολουθούσε να στέκεται ακίνητη μπροστά στην πόρτα του δωματίου της.

Ο Ζάν κατέβαλε μια υπερτάτη προσπάθεια για να επιβληθεί στον εαυτό του και το κατώρθωσε.

— Μαργαρίτα, της είπε πλησιάζοντάς την, ο Ώντικούρ είναι έδω... μέσα στο δωμάτιό σου, δεν είναι έτσι;

Εκείνη δεν είχε την δύναμη να απαντήσει. Αρκέσθηκε μόνο στο να γείρει το κεφάλι.

— Αφού είναι έτσι, έξηκολούθησε ο Ζάν, γιατί δεν άφηνες τους χωροφύλακες να τον συλλάβουν; Γιατί τον άφησες να μπη και να κρυφθί μέσα στο δωμάτιό σου;

Με μάτια απλανή, καρφωμένα μπροστά του η Μαργαρίτα ψιθύρισε:

— Έγώ τον έκρυφα...

— Εσύ!...

— Ναι, εγώ...

— Άλλά γιατί!...

Η Μαργαρίτα δεν απάντησε.

Ο Ζάν συνέχισε:

— Μαργαρίτα, άγαπημένη του, όμολογώ ότι δεν μπορώ να σε καταλάβω. Έχεις δείξει πάντοτε για τον άνθρωπον αυτόν μια παράξενη συμπάθεια. Και στο παρελθόν επανειλημμένως έπεχείρησες να τον σώσεις. Και σήμερα ακόμη, δεν διστάζεις να εκθέσεις σοβαρώς και μένα και τον εαυτό σου στα μάτια όλων, κρύβοντάς τον αυτόν, έναν δολοφόνο, έναν δραπέτη του κατέργου, μέσα στο δωμάτιό σου! Ο οίκτος σου σε παρασύρει και δεν βλέπεις που πας!...

Δεν σου κάμνω παρατηρήσεις αυτή την στιγμή, Μαργαρίτα, σε προειδοποιώ απλώς περί του κινδύνου. Ο άνθρωπος που είναι εκεί μέσα πρέπει να φύγει το ταχύτερο. Δεν σε μέφομαι που τον έκρυψες που δεν τον πρόδωσες στην αστυνομία, αλλά δεν μπορεί και να μείνη έδω, μέσα στο σπίτι μας!...

Και τότε συνέθε κέτι που, άσφαλώς, δεν θα το περίμενε ο Ζάν: δυο χονδρά δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της δυστυχισμένης γυναίκας και κατόπιν απότομα η Μαργαρίτα έπεσε στα γόνατα μπροστά στον άνδρα της και παίρνοντάς του τα χέρια είπε:

— Ζάν, ω Ζάν, ο άνθρωπος αυτός δεν μπορεί να φύγει απ' έδω σαν ένας ένοχος που περιπλανάται διαρκώς μέσα στα βουνά και στα δάση, που τον κυνηγούν σαν τον χειρότερο κακούργο. Ω! όχι!... Άρκετά έχει υποφέρει ως τώρα, φθάνει η δικαιοσύνη που του έγινε!...

— Μαργαρίτα!...

— Ζάν, άφησέ με να μιλήσω. Έγώ έκρυφα τον Ώντικούρ γιατί... Άρχισε να τρέμη σαν το φύλλο.

— Γιατί!...

— Γιατί ο άνθρωπος αυτός δεν σκότωσε!...

— Μαργαρίτα!... φώναξε για δεύτερη φορά κατάπληκτος ο Ζάν.

Η Μαργαρίτα συνεκέντρωσε όλο της το θάρρος:

— Σου είπα, Ζάν, δεν σκότωσε!... Πώς το ξέρεις αυτό; ρώτησε με υπόκωφη φωνή ο σύζυγός της.

— Το ξέρω, απήντησε πιδ ήρεμα τώρα η Μαργαρίτα. Μη με κυττάζεις έτσι Ζάν, δεν είμαι πια τρελλή. Κάθε λέξη που σου λέγω είναι καλά ζυγισμένη...

— Μαργαρίτα, πρόσέξε!...

— Είναι πολύ άργά!...

— Μαργαρίτα, αφού επιμένεις ότι έχεις όλα σου τα λογικά, αφού ισχυρίζεσαι ότι ο Ώντικούρ είναι άθωος...

— Είναι άθωος!... τον διέκοψε τονίζοντας τις λέξεις η Μαργαρίτα.

— ...Θα απαντήσεις τότε στις έρωτήσεις που θα σου κάμω.

— Ρώτησέ με ό τι θέλεις... Σε θερμopαρακαλώ, μάλιστα...

— Γιατί, αφού κατείχες ένα τόσο σπουδαίο μυστικό, τ' έρωτες τόσον καιρό μονάχα για τον εαυτό σου;

— Υπήρξα άνθρωπος, να γι' αυτό! είπε με αποφασιστικότητα η Μαργαρίτα. Έπρεπε να είνα μιλήσει

πρό καιρού, αλλά δεν είχα την δύναμη...

— Μαργαρίτα, δεν τολμώ να πω ότι...

— Θα σου το πω εγώ, Ζάν... Τον Γεώργιο ντε Μωμπρέω δεν έχει σκοτώσει ούτε ο Ώντικούρ, ούτε ο Κερυνιόν, αλλά...

— Άλλά!... έκανε γεμάτος άγνοια ο Ζάν.

— ...Έγώ!...

— Εσύ! φώναξε ο Ζάν περίτρομος, κάνοντας ένα θήμα προς τα όπισω. Εσύ!...

— Ναι, εγώ... ψιθύρισε τελείως έξηνητλημένη η άτυχη γυναίκα.

Και όπως ήταν στα γόνατα άφησε τον εαυτό της να πέση ανάσθετος, σχεδόν στο πάτωμα.

— Είναι τρελλή, έχει ξαναγίνει τρελλή... ψιθύρισε με άπελπισία ο Ζάν.

Η Μαργαρίτα τον άκουσε, μισοσηκώθηκε και του είπε:

— Όχι, Ζάν, δεν είμαι πια τρελλή... Θα το ήθελα πολύ αυτό, θα ήθελα μάλιστα να πέθαινα. Αυτό ίσως θα ήταν το καλλίτερο, η μόνη σωτηρία για μένα, αλλά δυστυχώς ζω και έχω πια όλα μου τα λογικά...

Άκουσέ με όμως και θα καταλάβεις καλλίτερα...

Σώπασε λίγο, έσφιξε με τα δάχτυλα τους κροτάφους της και συνέχισε:

— Θυμάσαι, Ζάν, σε τι φοβερή κατάσταση έρισκόμαστε τότε. Η

ρεις τί σκέφθηκε; Να πάρη αυτός το εκατομμύριο και να φύγη στο έξωτερικό, εγκαταλείποντας έρμαια της τύχης των, ευθιζοντάς τους καλύτερα στην συμφορά και την άτιμωση γυναίκα και παιδί!... Ήταν έτοιμος να φύγη με το βαλιτσάκι στο χέρι, όταν πρόκανα εγώ. Ρίχθηκα εμπρός του για να τον εμποδίσω να φύγη... Τον παρεκάλεσα, τον έξηλιπάρησα... Μ' έσπρωξε θάνατος για να περάσει...

— Ένα περιστροφικό ήταν εκεί κοντά, πάνω σ' ένα τραπέζακι... Δεν είχα πια το νού μου... Ήμουν έξαλλη... Άρπαξα το όπλο και το έστρεψα κατ' επάνω του...

Εσυρα την σκανδάλη χωρίς να βλέπω, χωρίς να αισθάνωμαι... Δεν άκουσα καλά - καλά ούτε τον πυροβολισμό...

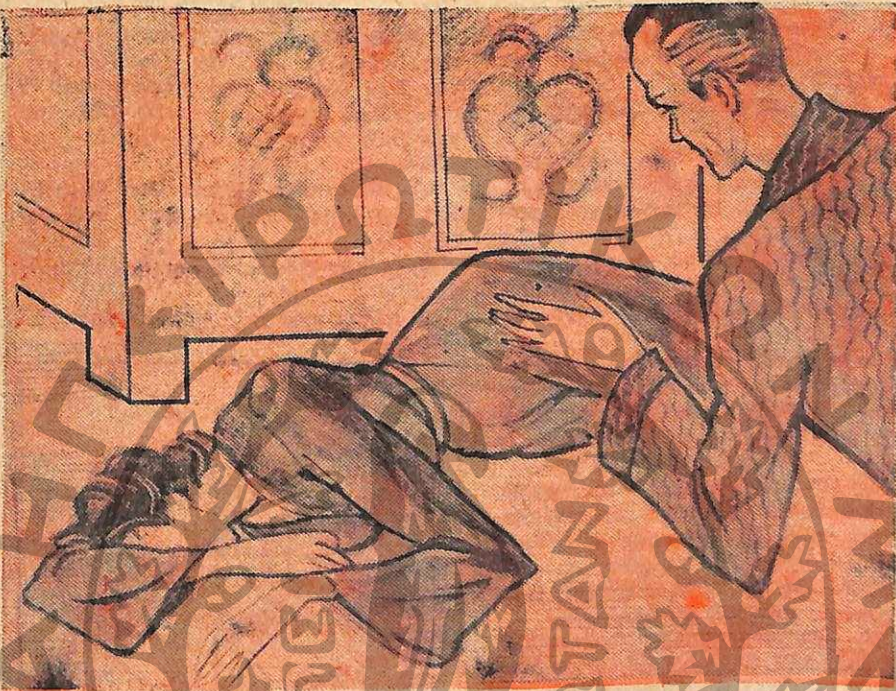
Επεσα κάτω ανάσθετη, λιπόθυμη. Σ' αυτήν την κατάσταση με έβρηκαν...

Όταν συνήλθα είδα, τότε μόνον, ότι τον είχα σκοτώσει...

Ότι τον είχα δολοφονήσει!... Είχα αυτό το θάρρος εγώ!... Η Μαργαρίτα!... Να σκοτώσω τον άνδρα μου!... Τον πατέρα του Ζεράρ!...

Σώπασε και άφέθηκε πάλι να κυλισθί στο πάτωμα, με το πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια. Αναφυλητά άρχισαν να την συγκλονίζουν δόλοκληρη.

Κατάχλωμος, γερασμένος ξαφνικά ο Ζάν Ντεμάρ την κύτταζε σαν

Άφησε τον εαυτό της να πέση, ανάσθετος σχεδόν, στο πάτωμα.

καταστροφή και η ατίμωσις χτυπούσαν την πόρτα μας... Άντ' αυτού όμως ήλθες εσύ, με παρηγόρησες και μου υποσχέθηκες να με βοηθήσεις να σώσω, αν όχι τίποτε άλλο αλλά τουλάχιστον το μέλλον και το όνομα του παιδιού μου. Μου πρόσφερες ένα εκατομμύριο και εγώ δεν ήξερα πώς να σου έκφράσω την ευγνωμοσύνη μου. Την συνομιλία μας εκείνη την είχε άκουσει ο Γεώργιος...

Ήξερε ότι θα μούδινες λεπτά, όπως ήξερε ότι άγαπιόμαστε προτού τον πάρω άνδρα μου. Αί, λοιπόν, Ζάν, ξέ-

χαμένος.

— Ένοιωθε μέσα του να καταρρέη το παν.

Κανένα πια μυστήριο δεν υπήρχε γι' αυτόν.

Όλα έξηγοούντο τώρα!...

Παρ' όλη όμως την κατάπληξη που του έκανε η αποκάλυψις αυτή, δεν άφέθηκε να παρασυρθί από το φοβερό μυστικό που μάθαινε. Ένας άπέραντος οίκτος γέμιζε την ψυχή του για την δυστυχισμένη αυτήν γυναίκα.

Καρμιά φρίκη για το χυμένο

αίμα.

Δεν έθελπε μήπως την αίτια;
'Η γυναίκα αυτή δεν είχε άρα γε, αν όχι από τους ανθρώπινους, αλλά από τους αγράφους νόμους το δικαίωμα να σκοτώσει;

Δεν έρισκόταν μήπως σε κατάσταση άμυνας; 'Αν όμως το καθήκον της ως μητρός, ή σύγχυσις στην όποία είχε περιέλθει την έκασαν να έγκλημάτη, δεν είχε κανένα δικαίωμα να άφήση να κατηγορηθή και να καταδικασθή ένας άλλος. Και αυτό ήταν ίσως το μεγάλο της έγκλημα.

'Η Μαργαρίτα σαν να κατάλαθε τις σκέψεις του, σήκωσε το κεφάλι και κυττάζοντάς τον με τὰ δακρύ-ερρεκτα μάτια της, του είπε:

— Συγχώρεσέ με Ζάν... Είμαι έτοιμη να πληρώσω και με την ζωή μου άκόμη ό,τι έκανα... Κάνε με ό,τι θέλεις αλλά συχώρεσέ με!

Μιά τρομερή πάλη γινόταν μέσα στην ψυχή του Ζάν.

Έφερε τους γρόνθους του στο κεφάλι του ψιθυρίζοντας:

— Τι να κάμω, Θεέ μου! Φώτισέ με τί να κάμω!... Ποιό δρόμο να πάρω; Ν' άκούσω την φωνή της συνειδήσεώς μου; 'Αλλά πώς να θυσιάσω αυτό το πλάσμα που τόσο ύπέφερε και που τόσο αγαπώ!... Να άκούσω την καρδιά μου; 'Αλλά τί θα γίνει τότε ό δυστυχισμένος αυτός που είναι κρυμμένος εκεί μέσα;

Πρέπει να τον άφήσω να ξαναγυρίσει στο κάτεργο; Στο μαρτύριο δηλαδή και την άτιμία; Φώτισέ με Θεέ μου!

Και ό άτυχος άνδρας ξέσπασε σε λυγμούς.

— Συγχώρεσέ με, Ζάν, ωλόλυξε από το άλλο μέρος ή Μαργαρίτα.

'Η σιγή ήταν έκτάκτως σπαρακτική.

Ό Ζάν κατέπνιξε τὰ αναφυλλητά του, σκούπισε το κάθιδρω μέτωπό του και το δοκρύβεκτο πρόσωπό του.

— Έσκυψε και παίροντας άπαλά την Μαργαρίτα από τὰ χέρια, την σήκωσε και την κύτταξε μέσα στα μάτια. Τὰ δακρύα της είχαν σταματήσει.

— Ζάν είπε του συζύγου της, με τό ύφος ανθρώπου που είχε πάρει την απόφασή του, δεν χωρούν πιά διαταγμοί!

— Τι θέλεις να κάμης, φτωχή μου Μαργαρίτα, ρώτησε εκείνος.

— Το καθήκον μου... Πρέπει να πούμε όλη την άλήθεια σ' αυτόν τον άνθρωπο. Φθάνει όσο θασανίσθηκε...

— Έστο! Έκανε ό Ζάν. 'Ας γίνει το θέλημα του Θεού!... 'Αλλά δεν ξέρω, Μαργαρίτα, αν θάχω το θάρρος να του μιλήσω εγώ!

— Προέβλεψα την άδυναμία σου καθώς και την δική μου. Γι' αυτό θά του γράψω...

— Ναί, αυτό θάταν το καλλίτερο... 'Εκείνη προχώρησε ως ένα μικρό γραφειάκι, το άνοιξε και κάθησε μπροστά του.

Σε λίγο έγραψε:

— Έγώ, σύζυγος σήμερον του δικηγόρου Ζάν Ντεμάρ και χήρα του Ιε-

ωργίου ντέ Μπωπερώ, δηλώ ότι ό 'Αντικούρ είναι άθώος του φόνου του τελευταίου τούτου. Ό Γεώργιος ντέ Μπωπερώ έδολοφονήθη από εμέ. Το έγκλημά μου ήτο μία τιμωρία ή όποία επεδόλλετο και διά την όποιαν ούδόλως μετανοώ.

» Παραδίδω εις τον 'Αντικούρ την όμολογίαν μου αυτήν και έπαύειμαι εις την κρίσιν της Δικαιοσύνης.

'Υπέγραψε και έδωκε το χαρτί στον συζύγιο της.

Φθάνει αυτό; τον ρώτησε.

— Ναί...

'Η Μαργαρίτα ξαναπήρε το χαρτί και προχώρησε έως την πόρτα της κρεββατοκάμαράς της.

Ξαφνικά σταμάτησε και στράφηκε προς τον άνδρα της:

— Ζάν, του είπε, σ' αγαπώ με όλη την δύναμη της ψυχής μου και σου ζητώ συγγνώμη για το κακό που θά σου κάνω!

— Σε συγχωρώ, Μαργαρίτα...

'Η Μαργαρίτα προχώρησε τότε με θάρρος, άνοιξε την πόρτα και φώναξε:

— 'Αντικούρ! 'Ελάτε, μη φοβάσθε τίποτε. Ό κίνδυνος πιά έχει περάσει.

Δυό-τρεις στιγμές πέρασαν, σιγμές κατά τις όποιες θά μπορούσε κανείς να άκούση τις καρδιές των δυό δυστυχισμένων πλάσμάτων να χτυπάνε και ό 'Αντικούρ φάνηκε στο κατώφλι της θύρας.

Ήταν άχρός και κατατρομαγμένος. Κύτταζε σαν τον χαμένο, μιά τον Ζάν και μιά την Μαργαρίτα.

— Πλησίασε, 'Αντικούρ, του είπε και ό διάσημος δικηγόρος. Μη φοβάσαι...

Ό 'Αντικούρ έκανε δυό θήματα και στάθηκε ανάμεσα στους δυό συζύγους.

Είχε την δειλία ενός μικρού παιδιού.

— Κύριε και σάς κυρία, είπε, δεν

ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω για την εύεργεσία που μου κάνατε...

Χωρίς έσας, χωρίς την επέμβασή σας θά ήμουν τώρα στα χέρια των χωροφυλάκων και αυτό θά ήταν πολύ άσχημο, όχι τόσο για μένα όσο για την γυναίκα μου και την κόρη μου που δεν θά άντεχαν στη δεύτερη αυτή δοκιμασία. Εύγνωμονά Ι-δαιτέρως έσας, κυρία, ή όποια θά με είδατε με φρίκη, αν και εγώ πάντοτε έχω διαμαρτυρηθή για την άθωότητά μου. Όσον άφορᾷ σας, κύριε Ντεμάρ, θεωρώ την ύποστηρίξή σας φυσική, γιατί ποτέ σείς δεν άμφισβάλλατε για την άθωότητά μου. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σας είμαι ολιγώτερο εύγνωμων...

'Η Μαργαρίτα τον άκουε άκίνητη. Μιά φοβερή πάλη, ή τελευταία, γινότανε μέσα της.

Ό Ζάν Ντεμάρ έκοβε θόλτες μπροστά στο παράθυρο με το κεφάλι σκυμμένο.

Ό 'Αντικούρ έκινήθη προς την έξοδο.

— Χαίρετε, είπε, δεν μπορώ να καταχρασθώ περισσότερο της φιλοξενίας σας. Οι χωροφύλακες θά είναι ήδη μακριά, μπορώ λοιπόν να φύγω. Θά κατέβω την όχθη του Σηκουάνα, θά προσπαθήσω να δουλέψω εκεί λιγάκι και θά περάσω στο Βέλγιο. Χαίρετε!... 'Υπήρξατε και λοι για μένα. σάς ευχαριστώ. Χαίρετε...

— 'Αντικούρ στάσου...

Ήταν ό Ζάν που είχε μιλήσει.

Ό 'Αντικούρ κύτταξε τον δικηγόρο με άπορία.

— Ναί, μένεις, είπε και ή Μαργαρίτα. Ό κίνδυνος δεν έχει περάσει έντελώς.

— Όχι, κυρία, πρέπει να φύγω. 'Αν, όπως ύποπτεύετε, οι χωροφύλακες δεν έχουν άπομακρυνθεί πιθανόν να ξανάρθουν και να με πιάσουν αυτήν τη φορά. Τί θά πη τότε ό κόσμος όταν μάθω ότι στο σπίτι του κ. Ζάν Ντεμάρ, του διασήμου δικηγόρου του Παρισιού, έφιλοξενητό ένα δραπετή της των κατέργων; Όχι, άφήστε με καλλίτερα να φύγω και ό Θεός βοηθός. Χαίρετε!

Και για δεύτερη φορά διευθύνθηκε προς την πόρτα. Ό Ζάν όμως έτρεξε ξοπίσω του. Τον πήρε από το χέρι λέγοντας:

— Όχι, όχι άκόμη...

Τότε συνέβη κάτι που ό 'Αντικούρ ούτε στον ύπνο του δεν θά τολμούσε να το ιδή: 'Η Μαργαρίτα διευθύνθηκε με θήμα κλονιζόμενο προς αυτόν, γονάτισε μπροστά του και του είπε δίνοντάς του το χαρτί που περιείχε την όμολογία της:

— Πάρτε αυτό το χαρτί 'Αντικούρ και διάβάσέ το.

Ό Ζάν έστρεψε άλλού τὰ μάτια 'Ησαν δακρύβεκτα.

Ό 'Αντικούρ κύτταξε την Μαργαρίτα χωρίς καμμιά έκπληξη. Κατόπιν πήρε από τὰ χέρια της το χαρτί και διπλωμένο καθώς ήταν το έσχισε σε μικρά-μικρά κομματάκια.

— 'Εγώ, σύζυγος σήμερον του δικηγόρου Ζάν Ντεμάρ και χήρα του Ιε-

ωργίου ντέ Μπωπερώ, δηλώ ότι ό 'Αντικούρ είναι άθώος του φόνου του τελευταίου τούτου. Ό Γεώργιος ντέ Μπωπερώ έδολοφονήθη από εμέ. Το έγκλημά μου ήτο μία τιμωρία ή όποία επεδόλλετο και διά την όποιαν ούδόλως μετανοώ.

» Παραδίδω εις τον 'Αντικούρ την όμολογίαν μου αυτήν και έπαύειμαι εις την κρίσιν της Δικαιοσύνης.

Υπέγραψε και έδωκε το χαρτί στον συζύγιο της.

Φθάνει αυτό; τον ρώτησε.

— Ναί...

'Η Μαργαρίτα ξαναπήρε το χαρτί και προχώρησε έως την πόρτα της κρεββατοκάμαράς της.

Ξαφνικά σταμάτησε και στράφηκε προς τον άνδρα της:

— Ζάν, του είπε, σ' αγαπώ με όλη την δύναμη της ψυχής μου και σου ζητώ συγγνώμη για το κακό που θά σου κάνω!

— Σε συγχωρώ, Μαργαρίτα...

'Η Μαργαρίτα προχώρησε τότε με θάρρος, άνοιξε την πόρτα και φώναξε:

— 'Αντικούρ! 'Ελάτε, μη φοβάσθε τίποτε. Ό κίνδυνος πιά έχει περάσει.

Δυό-τρεις στιγμές πέρασαν, σιγμές κατά τις όποιες θά μπορούσε κανείς να άκούση τις καρδιές των δυό δυστυχισμένων πλάσμάτων να χτυπάνε και ό 'Αντικούρ φάνηκε στο κατώφλι της θύρας.

Ήταν άχρός και κατατρομαγμένος. Κύτταζε σαν τον χαμένο, μιά τον Ζάν και μιά την Μαργαρίτα.

— Πλησίασε, 'Αντικούρ, του είπε και ό διάσημος δικηγόρος. Μη φοβάσαι...

Ό 'Αντικούρ έκανε δυό θήματα και στάθηκε ανάμεσα στους δυό συζύγους.

Είχε την δειλία ενός μικρού παιδιού.

— Κύριε και σάς κυρία, είπε, δεν

ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω για την εύεργεσία που μου κάνατε...

Χωρίς έσας, χωρίς την επέμβασή σας θά ήμουν τώρα στα χέρια των χωροφυλάκων και αυτό θά ήταν πολύ άσχημο, όχι τόσο για μένα όσο για την γυναίκα μου και την κόρη μου που δεν θά άντεχαν στη δεύτερη αυτή δοκιμασία. Εύγνωμονά Ι-δαιτέρως έσας, κυρία, ή όποια θά με είδατε με φρίκη, αν και εγώ πάντοτε έχω διαμαρτυρηθή για την άθωότητά μου. Όσον άφορᾷ σας, κύριε Ντεμάρ, θεωρώ την ύποστηρίξή σας φυσική, γιατί ποτέ σείς δεν άμφισβάλλατε για την άθωότητά μου. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σας είμαι ολιγώτερο εύγνωμων...

'Η Μαργαρίτα τον άκουε άκίνητη. Μιά φοβερή πάλη, ή τελευταία, γινότανε μέσα της.

Ό Ζάν Ντεμάρ έκοβε θόλτες μπροστά στο παράθυρο με το κεφάλι σκυμμένο.

Ό 'Αντικούρ έκινήθη προς την έξοδο.

— Χαίρετε, είπε, δεν μπορώ να καταχρασθώ περισσότερο της φιλοξενίας σας. Οι χωροφύλακες θά είναι ήδη μακριά, μπορώ λοιπόν να φύγω. Θά κατέβω την όχθη του Σηκουάνα, θά προσπαθήσω να δουλέψω εκεί λιγάκι και θά περάσω στο Βέλγιο. Χαίρετε!... 'Υπήρξατε και λοι για μένα. σάς ευχαριστώ. Χαίρετε...

— 'Αντικούρ στάσου...

Ήταν ό Ζάν που είχε μιλήσει.

Ό 'Αντικούρ κύτταξε τον δικηγόρο με άπορία.

— Ναί, μένεις, είπε και ή Μαργαρίτα. Ό κίνδυνος δεν έχει περάσει έντελώς.

— Όχι, κυρία, πρέπει να φύγω. 'Αν, όπως ύποπτεύετε, οι χωροφύλακες δεν έχουν άπομακρυνθεί πιθανόν να ξανάρθουν και να με πιάσουν αυτήν τη φορά. Τί θά πη τότε ό κόσμος όταν μάθω ότι στο σπίτι του κ. Ζάν Ντεμάρ, του διασήμου δικηγόρου του Παρισιού, έφιλοξενητό ένα δραπετή της των κατέργων; Όχι, άφήστε με καλλίτερα να φύγω και ό Θεός βοηθός. Χαίρετε!

Και για δεύτερη φορά διευθύνθηκε προς την πόρτα. Ό Ζάν όμως έτρεξε ξοπίσω του. Τον πήρε από το χέρι λέγοντας:

— Όχι, όχι άκόμη...

Τότε συνέβη κάτι που ό 'Αντικούρ ούτε στον ύπνο του δεν θά τολμούσε να το ιδή: 'Η Μαργαρίτα διευθύνθηκε με θήμα κλονιζόμενο προς αυτόν, γονάτισε μπροστά του και του είπε δίνοντάς του το χαρτί που περιείχε την όμολογία της:

— Πάρτε αυτό το χαρτί 'Αντικούρ και διάβάσέ το.

Ό Ζάν έστρεψε άλλού τὰ μάτια 'Ησαν δακρύβεκτα.

Ό 'Αντικούρ κύτταξε την Μαργαρίτα χωρίς καμμιά έκπληξη. Κατόπιν πήρε από τὰ χέρια της το χαρτί και διπλωμένο καθώς ήταν το έσχισε σε μικρά-μικρά κομματάκια.

— 'Εγώ, σύζυγος σήμερον του δικηγόρου Ζάν Ντεμάρ και χήρα του Ιε-

ωργίου ντέ Μπωπερώ, δηλώ ότι ό 'Αντικούρ είναι άθώος του φόνου του τελευταίου τούτου. Ό Γεώργιος ντέ Μπωπερώ έδολοφονήθη από εμέ. Το έγκλημά μου ήτο μία τιμωρία ή όποια επεδόλλετο και διά την όποιαν ούδόλως μετανοώ.

» Παραδίδω εις τον 'Αντικούρ την όμολογίαν μου αυτήν και έπαύειμαι εις την κρίσιν της Δικαιοσύνης.

Υπέγραψε και έδωκε το χαρτί στον συζύγιο της.

Φθάνει αυτό; τον ρώτησε.

— Ναί...

'Η Μαργαρίτα ξαναπήρε το χαρτί και προχώρησε έως την πόρτα της κρεββατοκάμαράς της.

Ξαφνικά σταμάτησε και στράφηκε προς τον άνδρα της:

— Ζάν, του είπε, σ' αγαπώ με όλη την δύναμη της ψυχής μου και σου ζητώ συγγνώμη για το κακό που θά σου κάνω!

— Σε συγχωρώ, Μαργαρίτα...

'Η Μαργαρίτα προχώρησε τότε με θάρρος, άνοιξε την πόρτα και φώναξε:

— 'Αντικούρ! 'Ελάτε, μη φοβάσθε τίποτε. Ό κίνδυνος πιά έχει περάσει.

Δυό-τρεις στιγμές πέρασαν, σιγμές κατά τις όποιες θά μπορούσε κανείς να άκούση τις καρδιές των δυό δυστυχισμένων πλάσμάτων να χτυπάνε και ό 'Αντικούρ φάνηκε στο κατώφλι της θύρας.

Ήταν άχρός και κατατρομαγμένος. Κύτταζε σαν τον χαμένο, μιά τον Ζάν και μιά την Μαργαρίτα.

— Πλησίασε, 'Αντικούρ, του είπε και ό διάσημος δικηγόρος. Μη φοβάσαι...

Ό 'Αντικούρ έκανε δυό θήματα και στάθηκε ανάμεσα στους δυό συζύγους.

Είχε την δειλία ενός μικρού παιδιού.

— Κύριε και σάς κυρία, είπε, δεν

ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω για την εύεργεσία που μου κάνατε...

Χωρίς έσας, χωρίς την επέμβασή σας θά ήμουν τώρα στα χέρια των χωροφυλάκων και αυτό θά ήταν πολύ άσχημο, όχι τόσο για μένα όσο για την γυναίκα μου και την κόρη μου που δεν θά άντεχαν στη δεύτερη αυτή δοκιμασία. Εύγνωμονά Ι-δαιτέρως έσας, κυρία, ή όποια θά με είδατε με φρίκη, αν και εγώ πάντοτε έχω διαμαρτυρηθή για την άθωότητά μου. Όσον άφορᾷ σας, κύριε Ντεμάρ, θεωρώ την ύποστηρίξή σας φυσική, γιατί ποτέ σείς δεν άμφισβάλλατε για την άθωότητά μου. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σας είμαι ολιγώτερο εύγνωμων...

'Η Μαργαρίτα τον άκουε άκίνητη. Μιά φοβερή πάλη, ή τελευταία, γινότανε μέσα της.

Ό Ζάν Ντεμάρ έκοβε θόλτες μπροστά στο παράθυρο με το κεφάλι σκυμμένο.

Ό 'Αντικούρ έκινήθη προς την έξοδο.

— Χαίρετε, είπε, δεν μπορώ να καταχρασθώ περισσότερο της φιλοξενίας σας. Οι χωροφύλακες θά είναι ήδη μακριά, μπορώ λοιπόν να φύγω. Θά κατέβω την όχθη του Σηκουάνα, θά προσπαθήσω να δουλέψω εκεί λιγάκι και θά περάσω στο Βέλγιο. Χαίρετε!... 'Υπήρξατε και λοι για μένα. σάς ευχαριστώ. Χαίρετε...

— 'Αντικούρ στάσου...

Ήταν ό Ζάν που είχε μιλήσει.

Ό 'Αντικούρ κύτταξε τον δικηγόρο με άπορία.

— Ναί, μένεις, είπε και ή Μαργαρίτα. Ό κίνδυνος δεν έχει περάσει έντελώς.

— Όχι, κυρία, πρέπει να φύγω. 'Αν, όπως ύποπτεύετε, οι χωροφύλακες δεν έχουν άπομακρυνθεί πιθανόν να ξανάρθουν και να με πιάσουν αυτήν τη φορά. Τί θά πη τότε ό κόσμος όταν μάθω ότι στο σπίτι του κ. Ζάν Ντεμάρ, του διασήμου δικηγόρου του Παρισιού, έφιλοξενητό ένα δραπετή της των κατέργων; Όχι, άφήστε με καλλίτερα να φύγω και ό Θεός βοηθός. Χαίρετε!

Και για δεύτερη φορά διευθύνθηκε προς την πόρτα. Ό Ζάν όμως έτρεξε ξοπίσω του. Τον πήρε από το χέρι λέγοντας:

— Όχι, όχι άκόμη...

Τότε συνέβη κάτι που ό 'Αντικούρ ούτε στον ύπνο του δεν θά τολμούσε να το ιδή: 'Η Μαργαρίτα διευθύνθηκε με θήμα κλονιζόμενο προς αυτόν, γονάτισε μπροστά του και του είπε δίνοντάς του το χαρτί που περιείχε την όμολογία της:

— Πάρτε αυτό το χαρτί 'Αντικούρ και διάβάσέ το.

Ό Ζάν έστρεψε άλλού τὰ μάτια 'Ησαν δακρύβεκτα.

Ό 'Αντικούρ κύτταξε την Μαργαρίτα χωρίς καμμιά έκπληξη. Κατόπιν πήρε από τὰ χέρια της το χαρτί και διπλωμένο καθώς ήταν το έσχισε σε μικρά-μικρά κομματάκια.

— 'Εγώ, σύζυγος σήμερον του δικηγόρου Ζάν Ντεμάρ και χήρα του Ιε-

ωργίου ντέ Μπωπερώ, δηλώ ότι ό 'Αντικούρ είναι άθώος του φόνου του τελευταίου τούτου. Ό Γεώργιος ντέ Μπωπερώ έδολοφονήθη από εμέ. Το έγκλημά μου ήτο μία τιμωρία ή όποια επεδόλλετο και διά την όποιαν ούδόλως μετανοώ.

» Παραδίδω εις τον 'Αντικούρ την όμολογίαν μου αυτήν και έπαύειμαι εις την κρίσιν της Δικαιοσύνης.

Υπέγραψε και έδωκε το χαρτί στον συζύγιο της.

Φθάνει αυτό; τον ρώτησε.

— Ναί...

'Η Μαργαρίτα ξαναπήρε το χαρτί και προχώρησε έως την πόρτα της κρεββατοκάμαράς της.

Ξαφνικά σταμάτησε και στράφηκε προς τον άνδρα της:

— Ζάν, του είπε, σ' αγαπώ με όλη την δύναμη της ψυχής μου και σου ζητώ συγγνώμη για το κακό που θά σου κάνω!

— Σε συγχωρώ, Μαργαρίτα...

'Η Μαργαρίτα προχώρησε τότε με θάρρος, άνοιξε την πόρτα και φώναξε:

— 'Αντικούρ! 'Ελάτε, μη φοβάσθε τίποτε. Ό κίνδυνος πιά έχει περάσει.

Δυό-τρεις στιγμές πέρασαν, σιγμές κατά τις όποιες θά μπορούσε κανείς να άκούση τις καρδιές των δυό δυστυχισμένων πλάσμάτων να χτυπάνε και ό 'Αντικούρ φάνηκε στο κατώφλι της θύρας.

Ήταν άχρός και κατατρομαγμένος. Κύτταζε σαν τον χαμένο, μιά τον Ζάν και μιά την Μαργαρίτα.

— Πλησίασε, 'Αντικούρ, του είπε και ό διάσημος δικηγόρος. Μη φοβάσαι...

Ό 'Αντικούρ έκανε δυό θήματα και στάθηκε ανάμεσα στους δυό συζύγους.

Είχε την δειλία ενός μικρού παιδιού.

— Κύριε και σάς κυρία, είπε, δεν

ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω για την εύεργεσία που μου κάνατε...

Χωρίς έσας, χωρίς την επέμβασή σας θά ήμουν τώρα στα χέρια των χωροφυλάκων και αυτό θά ήταν πολύ άσχημο, όχι τόσο για μένα όσο για την γυναίκα μου και την κόρη μου που δεν θά άντεχαν στη δεύτερη αυτή δοκιμασία. Εύγνωμονά Ι-δαιτέρως έσας, κυρία, ή όποια θά με είδατε με φρίκη, αν και εγώ πάντοτε έχω διαμαρτυρηθή για την άθωότητά μου. Όσον άφορᾷ σας, κύριε Ντεμάρ, θεωρώ την ύποστηρίξή σας φυσική, γιατί ποτέ σείς δεν άμφισβάλλατε για την άθωότητά μου. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σας είμαι ολιγώτερο εύγνωμων...

'Η Μαργαρίτα τον άκουε άκίνητη. Μιά φοβερή πάλη, ή τελευταία, γινότανε μέσα της.

Ό Ζάν Ντεμάρ έκοβε θόλτες μπροστά στο παράθυρο με το κεφάλι σκυμμένο.

Ό 'Αντικούρ έκινήθη προς την έξοδο.

— Χαίρετε, είπε, δεν μπορώ να καταχρασθώ περισσότερο της φιλοξενίας σας. Οι χωροφύλακες θά είναι ήδη μακριά, μπορώ λοιπόν να φύγω. Θά κατέβω την όχθη του Σηκουάνα, θά προσπαθήσω να δουλέψω εκεί λιγάκι και θά περάσω στο Βέλγιο. Χαίρετε!... 'Υπήρξατε και λοι για μένα. σάς ευχαριστώ. Χαίρετε...

— 'Αντικούρ στάσου...

Ήταν ό Ζάν που είχε μιλήσει.

Ό 'Αντικούρ κύτταξε τον δικηγόρο με άπορία.

— Ναί, μένεις, είπε και ή Μαργαρίτα. Ό κίνδυνος δεν έχει περάσει έντελώς.

— Όχι, κυρία, πρέπει να φύγω. 'Αν, όπως ύποπτεύετε, οι χωροφύλακες δεν έχουν άπομακρυνθεί πιθανόν να ξανάρθουν και να με πιάσουν αυτήν τη φορά. Τί θά πη τότε ό κόσμος όταν μάθω ότι στο σπίτι του κ. Ζάν Ντεμάρ, του διασήμου δικηγόρου του Παρισιού, έφιλοξενητό ένα δραπετή της των κατέργων; Όχι, άφήστε με καλλίτερα να φύγω και ό Θεός βοηθός. Χαίρετε!

Και για δεύτερη φορά διευθύνθηκε προς την πόρτα. Ό Ζάν όμως έτρεξε ξοπίσω του. Τον πήρε από το χέρι λέγοντας:

— Όχι, όχι άκόμη...

Τότε συνέβη κάτι που ό 'Αντικούρ ούτε στον ύπνο του δεν θά τολμούσε να το ιδή: 'Η Μαργαρίτα διευθύνθηκε με θήμα κλονιζόμενο

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΥ

Ένα γαλλικό δραματικό διήγημα

Ο κ. ΚΕΡΑΛ στεκόταν ανάμεσα στα φρεσκοθερισμένα χωράφια και ανάσαινε θαυμάσια ρουφώντας το άρωμα των κομμένων σταχυών. Καμάρωνε την γη που ήταν νωπή από τις πρόσφατες βροχές. Μά περισσότερο ακόμα καμάρωνε επειδή η γη αυτή ήταν δική του. "Απλώσε τα χέρια του, σαν να ήθελε να την αγκαλιάσει ολόκληρη. Είχε μακρυά, δυνατά χέρια που έδειχναν πως δεν ήταν αμάθητα από δουλειά. "Όταν τον έβλεπε κανείς καθισμένο μέσα στο γραφείο του, μπροστά στα λογιστικά βιβλία του, λογαριάζοντας τα εισοδήματά του, καταλάβαινε πως ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν φτιαγμένος γι' αυτό το περιβάλλον. Η θρόνισή του φωνή, που έμοιαζε σαν να θέλε να ξεπεράσει τους τοίχους και που έκανε τα τζάμια να τρέμουν, έδειχνε πως ήταν φτιαγμένος για το ύπαιθρο.

"Ήταν στ' αλήθεια γεννημένος αγρότης ο κύριος Κεράλ. Οι γονείς του φτωχοί χωρικοί, μόλις κατόρθωναν να κερδίζουν τα απαραίτητα για την ζωή, δουλεύοντας με το μεροκάματο στα γειτονικά τους κτήματα. Την είχε γνωρίσει καλά ο κ. Κεράλ την φτώχεια του σκληρού αγρότη και είχε όρκιστη να κάνει το πόντο για να γίνει κτηματίας και να βάλει τους άλλους να δουλεύουν για λογαριασμό του. Με τον τρόπο αυτό θα έπαιρνε εκδίκηση για τα βάσανα που είχαν τραβήξει ο πατέρας του και ολόκληρη η οικογένειά του. "Ο δούλος θα γινόταν αφέντης. Και σαν δεν είχε τίποτ' άλλο να προσφέρει για ν' αποκτήσει δικό του κτήμα, πρόσφερε τον ίδιο τον εαυτό του. Σε ηλικία 25 ετών παντρεύτηκε μιάν άσχημη και ασθενική νέα, που δεν είχε καμιάν άλλη χάρη εκτός από την στρογγυλή της προίκα. "Ετσι έγινε από Κεράλ κύριος Κεράλ.

Καθώς γυρίζει με μεγάλα σταθερά βήματα στο σπίτι του, συλλογιόταν πως σ' λίγο θα έφθανε ο χειμώνας. Τού άρεσε η χειμωνιάτικη ζωή μπροστά στο ανάμνητο τζάκι. Τού άρεσαν τα χειμωνιάτικα θράνα που τα περνούσε μαζί με τον γιο του, έναν αδύνατο νέο ως 20 ετών, που έμοιαζε φοβερά της μητέρας του, και μαζί με την γυναίκα του που ήταν τόσο άσχημη, ώστε πολλές φορές ξεχνούσε κανείς έντελως την ύπαρξή της και την παρουσία της.

Ξαφνικά πρόβαλε μπροστά του ένας άνδρας.

"Ήταν ένας από αυτούς τους εργάτες που γυρίζουν από τόπο σε τόπο και από κτήμα σε κτήμα, γυρεύοντας δουλειά. "Για ζήτησις θα πρόκειται, συλλογίσθηκε ο κ. Κεράλ. Και έβαλε το χέρι στην τσέ-

πη του. "Ο άλλος όμως τον σταμάτησε με μιά χειρονομία. Κύτταξε τον κ. Κεράλ διστακτικά. "Υστερα, όμως, πήρε θάρρος και είπε:

— Δεν σ'ας ζήτησα τίποτε μέχρι σήμερα και όμως θα είχα το δικαίωμα να σ'ας ζητήσω πολλά!

— Το δικαίωμα; ρώτησε παραξενεμένος ο κ. Κεράλ.

— Ναί, το δικαίωμα, επανέλαβε ο άγνωστος τονίζοντας ιδιαίτερα αυτό την λέξη.

"Ο Κεράλ έτοιμαζόταν να απομακρυνθεί επειδή τον είχε πάρει για εκβίαση. "Ο άγνωστος όμως έβγα-

"Ο εργάτης συνέχισε:

— Είναι σωστό να γυρίζω μου την ζωή χωρίς σπιτικό και τις μόνιμη δουλειά; Ξημερώνω και θραυιάζω άλλο, χωρίς ξέρω πολλές φορές ούτε κι' εγώ ίδιος που βρίσκομαι. Από την άνοιξη μέχρι το φθινόπωρο μπορώ να κερδίσω το ψωμί μου να οικονομίσω κάτι λίγα λεπτά την αρχή του χειμώνα. "Υστερα όμως, όταν πλάκωνουν τα χιόνια, βροχές, το κρύο, όταν σταματούν λες οι δουλειές στους αγρούς, άζουν για μένα οι σκληρές ημέ-

— Δεν σ'ας ζήτησα τίποτε μέχρι σήμερα, κι' όμως θα είχα το δικαίωμα να σ'ας ζητήσω πολλά...

λε το κασκέτο και είπε:

— Για κυττάξε με προσεκτικά. Δεν έρίσκετε ότι σ'ας μοιάζω καταπληκτικά;

"Υστερα από την πρώτην αυτήν αποκάλυψη, ο άγνωστος άρχισε να αναφέρει την μία μετά την άλλη, ένα σωρό λεπτομέρειες που θύμιζαν κάποια πολύ μακρινή ιστορία του Κεράλ. Ναί, ναί. "Ο εργάτης του διηγείτο την ιστορία κάποιας παραδουλεύτριας, που την είχε πετάξει κάποτε στον δρόμο, σαν το σκυλί, για να σηκώσει ολόκληρη στούς ώμους της το βάρος ενός κοινού παραπτόματος. Πριν πεθάνει του είχε είπη: «'Αν ποτέ βρεθής σε πολύ μεγάλην ανάγκη πήγαινε να βρής τον πατέρα σου, τον Κεράλ».

"Ο κτηματίας άκουγε σαν άπολιθωμένος. Τό είχε ξεχάσει έντελως αυτό το επεισόδιο της ζωής του. Θέωρουσε το παρελθόν αυτό για πεθαμένο. Μά να που ξαναζούσε τώρα μπροστά του ξαναγεννημένο μάλιστα.

Είναι ζωή αυτή; Βαρέθηκα πιά γυρίζω σαν τον περιπλανώμενο ουδαίο. Τι φταίω εγώ για την μοίρα μου; Τι φταίω αν η δυστυχισμένη μητέρα μου δεν είχε τα μέσα, κάνη κάτι περισσότερο για μένα; Και να συλλογιέμαι πως ο πατέρας μου είχε και έχει όλα τα αγαθά. "Ο κ. Κεράλ κύτταξε συγκινημένος τον ρωαλέο εργάτη. "Ήταν ένας πραγματικός Κεράλ. "Ο εαφκός έρχομός του άγνωστου αυτού γιου του του φάνηκε στην άρσάν μιά εύνοια της τύχης. "Ή κι' άλλος έτοιμος ν' απλώσει τα χέρια του για να τον αγκαλιάσει και του υποσχεθώ όλη του την υποστήριξη. Την τελευταία όμως στιγμή συλλογίσθηκε πως ο νέος αυτός που είχε μεγαλώσει στους δρόμους ανάμεσα σε στερήσεις και συνανστρεφόμενος κάθε είδους υποκειμένο, μπορούσε να ήταν και ένας έθιαστος, ένας αλήτης, ένας παλιόθωπος, που να του φαρμακώσει γι-

πάντα την ζωή του και να του φάη όλη του την περιουσία. Πνίγοντας λοιπόν τα αληθινά αισθήματα που πλημμύριζαν την ψυχή του, κύτταξε τον ξένο κατά πρόσωπο και του είπε γελώντας σαρκαστικά:

— Αγαπητέ μου. Μου φαίνεται πως δεν βρήκες αυτόν που γύρευες. Σε μένα δεν περνούν αυτά. Δεν είναι θέβαια καθόλου δύσκολο να συρριζείται όποιος θέλει πως είναι γιός του κυρίου Κεράλ. "Οπωσδήποτε μάθε ότι δεν έχω καιρό για χάσιμο. "Αν πεινάς, έλα μαζί μου στο σπίτι να σου δώσουν ψωμί.

— Ψωμί, φώναξε ο εργάτης. Σ' εύχαριστώ. Δεν ζητιάνεψα ποτέ μου ως τα σήμερα. Μπορεί να στερομαί. Μά ο Ζάν 'Αζάρ, όπως με ονομάζουν, δεν έφαγε ποτέ του ζητιανέμο ψωμί.

"Ο Ζάν 'Αζάρ έφυγε προφέροντας βαρείες θλαστήριες.

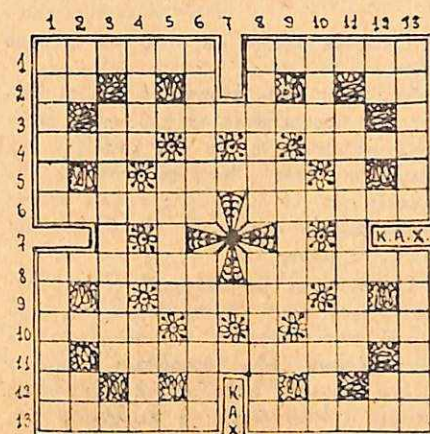
Πέρασαν χρόνια. "Ο κτηματίας κόντευε να ξεχάσει το επεισόδιο αυτό. Μονάχα τότε- τότε, όταν φυσούσε έξω το ξεροβόρι, του φαινόταν πως άκουγε το παράπονο του παραπευμένου του γιου. Σε κάτι τέτοιες στιγμές έπαιρνε την απόφαση να τον κρατήσει κοντά του, αν ξαναρχόταν καμιά φορά. "Αργότερα, όμως, έπαψε να τον συλλογίζεται επειδή τον τυραννούσε κάποια άλλη μεγάλη σκοτοδρα. "Ο άλλος του γιός, ο νόμιμος, έπεσε ξαφνικά άρρωστος. "Ο γιατρός που τον είδε δεν τούδωσε ζωή φθίσις προχωρημένη. Κάποιο δειλινό το συνώδεψαν ως το νεκροταφείο, πλάι στους άλλους Κεράλ, που κανένας τους δεν είχε πεθάνει κάτω από ογδόντα έτών. "Ο Κεράλ κρέμασε στην αρχή το κεφάλι. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να παίρνη καινούργιες ελπίδες. "Εφθανε να μπορούσε να ξαναβρής τον δικό του γιό, τον πραγματικό Κεράλ, και όλα θα πήγαιναν πάλι καλά. "Ο καιρός περνούσε και ο γιός του δεν φαινόταν πουθενά. "Ο Κεράλ είχε γεράσει πρόωρα από τις τύψεις που είχε στην συνείδησή του. "Αλλά την πιο μεγάλη συμφορά της ζωής του την δοκίμασε την ημέρα που έλαβε ένα γράμμα και ένα δέμα που του τα έστειλε ένας νοσοκόμος κάποιου λαϊκού νοσοκομείου. Τό γράμμα έλεγε: «Κύριε Κεράλ. Αυτές τις ημέρες πέθανε στα χέρια μου ο Ζάν 'Αζάρ. Είχε τραυματισθεί βαρεια δουλεύοντας σε μιά οικοδομή. Πάλαιψε σαν γενναίο παλληκάρι με τον Χάρο. Μά δεν μπόρεσε να νικήση. Μου άφισε την τελευταία του περιουσία 40 φράγκα, και ένα γυλέκο του, για να το στείλω σε σ'α. Είναι ένα χιλιόμετρο λωμένο παληονιέκο. Μου είπες: «'Ο πατέρας μου δεν ήθελε να μω αφίστη κληρονομία. "Ας με κληρονομήσει λοιπόν έμένα». Πέθανε ήρεμα και γελαστός επειδή η άγνη ψυχή του δεν είχε κανένα βάρος».

"Ολοι απόρησαν όταν είδαν τον κ. Κεράλ να άσπριζει από την μιά ημέρα στην άλλη. "Αλλά κανένας δεν έμαθε τα γιατί.

MANTELEN NTEPOZO

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) "Ο μή σεβόμενος τίποτε—Πλούτιμος λίθος.
- 2) Νότα—Δεικνύον (δημοσ.).
- 3) Γίνεται εις τον στρατόν.
- 4) Τίς Τούρκος ύπουργός πολυ γνωστός μας—Υπάρχει και κινδύνου.
- 5) Γυναικείον ένομα.
- 6) Πατήρ του Φοίβου και της "Ελλής—"Η μή σταθερά.
- 8) Μέρος ένθα ξεχωρίζουν τα στήθη από τα άχρωα—Ναός των Βουδδιστών.
- 9) Εγγενής τους τρωπούς.
- 10) Μέρος μελοδράματος—Κατάρες.
- 11) Δεν άρμόζουν (ουδ. πληθ.).
- 12) Τό μικρό όνομα γκάγκστερ—Άρθρον.
- 13) Μεγάλη έρημος—Κολώνια.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Πολεμικά όχηματα άρχαία άλλα και σύγχρονα—Έξωτικόν φροδόν.
- 2) Προσωπική άνωνυμία (αίτ.) Μουσική νότα.
- 3) Έπαρχία της Ισπανίας.
- 4) Μέγας όρις—Πληρίς.
- 5) Εθνικόν γυναικείον όνομα, άλλα και τρομακός θυμός με μιά άλλανη του τονισμού.
- 6) Μέρος του σώματος των ζώων (δημ. γον.)—Την παθαίνουν τα βάρβατα έν παιφί τρικουλίας.
- 8) Βασίλισσα της Ελλάδος—Άλγος φυγικόν ή σωματικόν (αίτ. πληθ.).
- 9) "Η-πειρος (γον.).
- 10) Μέρος κοπτερού όργάνου—Χαροτσιαικός όρος.
- 11) Κρησιμεύουν στα βάρβατα όταν είναι σήα γασρά (όνου.).
- 12) Υποθετικόν—Άρθρον.
- 13) "Ορεκτικόν—"Οχι ίσος.

Αποστολές:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΛΚΙΑΣ

(Μελίσσια)

ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΑ

Παίχνετε μιά τράπουλα και την χωρίζετε σε 3 πακέτα. Λέγετε σ' ένα πρόσωπο να διαλέξη ένα χαρτί σε ένα από αυτά τα πακέτα, και να σ'α πη σε ποιο πακέτο βρίσκεται. Παίχνετε έπειτα τό πακέτο που σ'ας υπάδειξε, και τό τυποθετείτε στο μέσον των δύο άλλων. Χωρίζετε εκ νέου σε 3 πακέτα, επαναλαμβάνετε τό ίδιο έρώτημα και τοποθετεί-

τε πάλι τό υποδειγθέν πακέτο στη μέση των δύο άλλων.

"Επειτα, επαναλαμβάνετε και εκ τρίτου τό ίδιο.

Φυσικά, όλες τις φορές, τό έρωτώμενον πρόσωπο πρέπει να σ'α υποδείξη τό πακέτα που περιλαμβάνουν τό αυτό χαρτί.

"Επειτα, μετά τις τρεις αυτές πράξεις αναλαμβάνετε σεις να βρής ποιο ήτο αυτό τό χαρτί.

Πώς θα τό καταφέρεστε;

Μετράτε σιωπηρώς τα χαρτιά, αρχίζοντας από πάνω. Τό ζητούμενο χαρτί είναι τό δέκατο έκτο κατά σειράν.

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Πώς μπορείτε να αποδείξετε ότι 8 και 4 σπέρτα κάνουν...7;

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Παρακαλέστε ένα πρόσωπο να σ'α σ'α φ 6 ή έναν αριθμό μεταξύ 1 και 15. "Επειτα, πείτε του να τον πολλαπλασιάση νο σ'α σ'α δια το 2, να προσθέση στο γινόμενον 10, να διαιρέση τό άθροισμα δια το 2 και έπειτα να αφαιρέση τον αριθμό που σ'αφέθηκε στην αρχή. Μόλις τελειώση τις πράξεις αυτές, του λέτε ότι άνεκαλύψατε τό αποτέλεσμα, τό όποιον είναι 5! "Εκείνος μένει κατάπληκτος.

"Ας υποθέσωμεν π. χ. ότι εκείνος είχε σ'αφέθη τον αριθμό 7.

$$7 \times 2 = 14.$$

$$14 + 10 = 24.$$

$$24 : 2 = 12.$$

$$12 - 7 = 5.$$

Διά να εισαγάγωμε κάποια ποικιλία στο παιχνίδι, μπορούμε να αλλάξωμε τον προσθετέο αριθμό, δηλαδή, αντί του 10 να πούμε να προσθέση 8 ή 12.

Τό αποτέλεσμα θα είναι πάντα τό μισό του προσθετέου αριθμού. Δηλαδή, αν προσθέση 8 τό αποτέλεσμα θα είναι 4. "Αν προσθέση 12 θα είναι 6 κ.ο.κ.

ΤΑ ΑΝΤΙΟΕΤΑ

Πρόκειται να κάνετε γινώσκεις και θυσιάζετε τα άντιόετα από ότι σ'α διατάζουν.

Π. χ. σ'α λένε: «Σηκωθείτε!» "Εσείς πρέπει να καθήσετε.

Σ'α λένε: «Προχωρήστε!» "Εσείς πρέπει άμέσως να υποχωρήσετε.

Σ'α λένε: «Σηκώστε τό δεξί σας πόδι!» Πρέπει να σηκώσετε τό άριστερό, κ.ο.κ.

"Οποίος χάηη τό λιγώτερο λάθη, ο κείνος κερδίζει.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ των παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου εις την σελίδα 50.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Κύριε Σ. Ι.

8 α σας συμβουλευθώ κι' εσάς, όπως όλους, σύμφωνα με την επιταγή της συνειδήσεώς μου και με την ελπίδα να εξυπηρετήσω και τους δύο σας λέγοντάς σας την αλήθεια. Το βασανιστικό είναι ότι αφίνετε μερικά σημεία σκοτεινά στα χρώματά σας κι' εγώ, ξέρετε, δεν είμαι μάντις, δεν διαβάζω στις φυγές και δεν προλέγω το μέλλον. Απλώς δίδω την φιλική μου γνώμη σε όσους μου την ζητούν.

Μου μιλάτε για την αγνότητα της ψυχής της παιδούλας την οποίαν αγαπάτε. Η παιδούλα όμως αυτή, τί σας είναι; Γυναίκα σας, αρραβωνιαστικιά σας, ή φίλη σας; Στην πρώτη και στην δεύτερα περίπτωση, έχετε κάθε δικαίωμα και κάθε δικαιοσύνη να την απομακρύνετε από γνωριμίες τις οποίες δεν εγκρίνετε, κι' αυτή ασφαλώς, αν σας αγαπά, όπως λέτε, θα δεχθή να συμμορφωθεί με την παράκλησίν σας αυτήν έστω και αν την θεωρή ιδιοτροπία σας. Είς την περίπτωση όμως καθ' ην σχετίζεσθε απλώς με την κοπέλλα που αναφέρετε, ίσως οι γνωριμίες αυτές τις οποίες τείτε δεν εγκρίνετε, να έχουν δικαίον να προσπαθούν για να της κλονίσουν την εμπιστοσύνην που εκείνη σας έχει. Είς την ζωήν των ανδρών ένας ετήμερος δεσμός δεν άρκει μεγάλα έτη, σε μια γυναίκα όμως τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Λοιπόν, αποφασίσατε. Αν την αγαπάτε και είναι γυναίκα σας, θα σας είναι πολύ εύκολο να την πείσετε να υποκύψει εις την παράκλησίν σας και θα το κάνη ασφαλώς από αγάπη. Αν πάλι δεν είναι, και φοδόσασθε μήπως ή ξένη επίδοσις σας την στερήσει, παντρευθήτε την και θα ήσυχάσετε.

Η άγνωστοί μου Β. Ν. Σ. με ρωτά τι πρέπει να δωρίση σ' έναν γνωστό της κύριο ιατρό.

Δυσκολεύομαι να απαντήσω στο γράμμα της διότι παρέλπει να μου δώση μερικές απαραίτητες λεπτομέρειες. Δεν μου λέει, αν είναι παντρεμένη ούτε αν ο κύριος αυτός είναι παντρεμένος επίσης. Οι λεπτομέρειες αυτές παίζουν μεγάλο ρόλο στην περίπτωση της. Αν ο ιατρός σας είναι παντρεμένος και θέλετε να του δείξετε την ευγνωμοσύνην σας για τις περιποιήσεις του, το πράγμα είναι απλοϊκότατο. Μπορείτε αξιόλογα να του στείλετε άνθη σε γύμα ή γλάστρα, ποτέ όμως σε μπουκέτο ή καλαθά, δεν είναι ντιστεγικό. Να τα στείλετε όμως προς τον «Κον και Κ.» με τας εύχαριστίας σας. Αν είσθε παντρεμένη, τότε να τα

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ΖΩΗ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

στείλετε εκ μέρους σας και του συζύγου σας.

Αν πάλι είσθε ανύπανδρη και οι δύο, τότε να προτιμήσετε να του στείλετε ένα κουτί πούρα ή, αν δεν καπνίζη, ένα κουτί σοκολάτες. Να τα στείλετε στο γραφείο του με δυο λέξεις επάνω σ' ένα επισκεπτήριο σας: «Με τας θερμάς ευχαριστίας μου».

Πάντως, οι περισσότερες τέτοιες λεπτομέρειες κανονίζονται αναλόγως του βαθμού της γνωριμίας και των κοινωνικών σχέσεων των προσώπων. Έλπίζω να έχω προσέδωι κάθε πιθανή περίπτωση σας εις τρόπον ώστε ή χειρονομία σας αυτή να μη προξενήση δυσάρεστη εκπλήξη.

ΔΟΡΑ

— 111 —

Ζαμπό

Τα ζαμπό είναι πάντοτε ντιστεγικά και κολακεύουν όλες τις γυναίκες σε όλες τις ηλικίες από τις νεώτερες ως τις πιο ηλικιωμένες. Το σημερινό μοντέλο

είναι από φιλό κροσσε αλλά γίνεται επί-

σης από τούλι νταντέλα ή βαλανσιέν.

Δυό νυναικεία μοντέλα

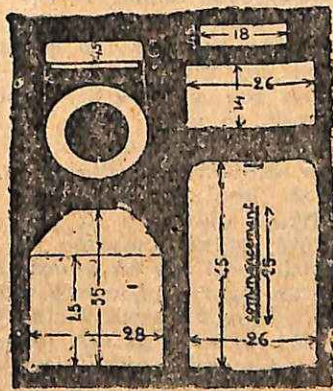
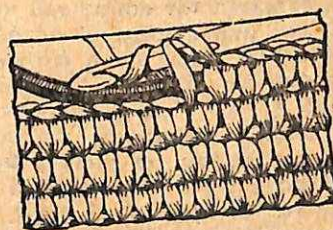

Το χαρακτηριστικό σημείον του πρώτου είναι το κοντό μπολεράκι το οποίον γίνεται με μακρύ ή κοντό μανίκι, και το οποίον θα σας εξυπηρετήσει πολύ τις πρώτες δρασερές ή ημέρες της ανοίξεως και τα καλοκαιρινά θαράκια.

Το δεύτερο στολίζεται μ' ένα νομίστη που κουμπώνει εμπρός. Τα μανίκια του είναι ψεύτικα, δεν έχουν άμασχήλη. Γίνονται με 4 λουρίδες ραμμένες μόνον στο επάνω μέρος και πιασμένες με σα στήν μανικωσιά. Ο νομίστης γίνεται σε οποιοδήποτε ζωηρό χρωματισμό και στολίζεται όμορφα τα άσπρδανυρα καροδάκια του άλλου υφάσματος. Οι τσέπες είναι πρακτικώτατες και γενικώς το φόρεμα αυτό θα είναι κομψό και δρασερό για τα καλοκαίρι.

Τσάντα και κσελάκι από κροσέ

Να ή ευκαιρία για όσες επιτηδεύονται, να δείξουν την τέχνην τους και να

πικνήσουν μια ώραία τσάντα κι' ένα καπέλλο με λίγες δραμέες. Παραθέτουμε τα άγκυρια τους προς διευκλύνσιν σας. Γίνονται σε απλή βελονιά με χονδρό σύρμα, με ράφια φλός ή ό,τι άλλο υλικό διαλέξετε.

★ Αφαιρείτε τους λεκέδες από ιδίον στα χέρια σας όταν τα τρίψετε με 1) δ άμμιωνίας και 2) 3) οξυζενέ.

★ Καθαρίζετε τους γιακάδες των ανδρικών σακκακιών με 1) 4) άμμιωνίας και 5) 4) νερό.

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

Έγκυσμα

8ον

τα δυο προηγούμενα άρθρα μου εσάς έγραφα γενικά τινα περί έγκυσμάτων, καθώς και περί των διαφόρων βαθμών αυτών, αναλόγως της σοβαρότητός των, της εκτάσεως και των αιτιών που τα προκαλούν. Σήμερα θα σας γράψω για την θεραπεία των έγκυσμάτων περιωρισμένης εκτάσεως, δηλ. 1ου ή 2ου βαθμού. Για τα βαρύτερα ή τα μεγαλύτερα εκτάσεως, να καλήτε γιατρό.

Εν πρώτοις πρέπει να αποφεύγετε να χρησιμοποιήτε εμπειρικά μέσα για την θεραπεία και του επιπολαιότερου έγκυσματος. Διότι όχι μόνο θα υποφέρετε από πόνους, αλλά και θα το μολύνετε παρατείνοντας την ίασή του κι' ανεξίτητες ουλές θα προκαλέσετε εξ' αγνοίας σας. Ίδιως ν' αποφεύγετε την κακή συνήθεια να βάξετε μελάνι στα έγκυσματα γιατί αν το έγκυσμα είναι λιγάκι βαθύτερο λόγω απορροφήσεως των τοξικών ουσιών της μελάνης επανκολουθούν εκτός της τοπικής μολύνσεως και σοβαρότατες γενικές διαταραχές.

Το προσιρότερο μέσο που πρέπει να χρησιμοποιήσετε σ' ένα έλαφρό έγκυσμα είναι μίγμα αυγών με λάδι φαγητού. Κτυπάτε καλά δυο κρόκους αυγών με μια κουταλιά λάδι φαγητού. Τ' αλείφετε με το μίγμα αυτό και το επίδνετε. Κατόπιν δε προμηθεύεσθε από το φαρμακείο σας μια ούδετέρα αλοιφή (Ιντουόλ, Φισσάν, Καμιλοζάν) και κάνετε καθημερινώς άλλες. Μετά λίγες μέρες το έγκυσμα θ' αποξηρανθή, όποτε και αφαιρείτε τον επίδεσμο, πονδράροντας το μέρος με τάλκ.

Προκειμένου περί έγκυσματος του τριγώνου της κεφαλής, που τόσο συχνά συμβαίνει από χρήση τριχοδάρων ή ερεθιστικών φαρμάκων χρησιμοποιουμένων προς θεραπευτικόν σκοπόν (αποτρίχωση, σεμπρέ, τριχοφάγος κ.τ.λ.) κατά το οποίον παρουσιάζεται μια έντονη ερυθρότης σ' όλο το κεφάλι που φθάνει πολλές φορές και μέχρι του μετώπου και των παρειών, συνοδευομένη από τομερή φαγούρα, τσούξιμο και πυκνό εξάνθημα, θα εφαρμόσετε άμεσα την εξής θεραπεία: Θα κτυπήσετε σε μια λεκάνη δυο κρόκους αυγών μέσα σε τρία ποτήρια γλυκερό νερό. Βουτώντας τεμάχια βαμβακιού μέσα στο άφρωδες αυτό μίγμα περνάτε καλά το κεφάλι ταμπονάροντας κι' όλη τοίχοντα, καθώς και το πρόσωπο αν υπάρχει και σ' αυτό ερυθρότης. Μετά δε το ξεπλύνετε με άσθονα σέκο γλυκερό νερό και πονδράρετε το τριγώνον της κεφαλής μ' άσθονη παύδα Φισάν. Στην ερυθρότητα του προσώπου μπορείτε να κάνετε και μετικές γλυκερές βορκαυγες κομπρέσες. Εξοκολοθεύετε καθημερινώς την ίδια θεραπεία μέχρις ότου σέχη ο ερυθρισμός κι' ή ερυθρότης. Το ίδιο γλυκερό έγκυσμα πονδρεύεται τόσο στο τριγώνον της κεφαλής, όσον και στο πρόσωπο, από μικρό γράσο του όρχεινέ με τον απογονακτισμό των τοιγών. Αν όμως παρουσιασθή και κατασπινές πρήξιμο καθώς και συγχλίνες τότε πρέπει απαραίτητως ν' αποταθίτε σε γιατρό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός Σόλωνος 40

Πρέπει να ξέρετε ότι...

- 1) Το κόκκινο και το μαύρο είναι τρέσα ν-δ ό γ κ έφετος.
- 2) Τα σκούρα φορέματα γαρνίρονται με ζωηρά χρώματα.
- 3) Στελίζετε τα φορέματά σας με μεγάλες τσέπες. Τους δίδετε άμεσα μια μοντέρνα νότα.
- 4) Τα έπανωφόρια συνθίζονται με μια μικρή ανδρική ζώνη στην μέση μόνον στο πίσω μέρος που συμμαζεύει τις σούρες του παλτού.
- 5) Οι πίεςτες και τα ντραπαρίσματα των φορεμάτων γίνονται μόνον εμπρός.
- 6) Οι φούστες είναι κοντές, μόλις κάτω από το γόνατο.
- 7) Τα φορέματα είναι πολύ μεσάτα.
- 8) Τα μακροά κόκκινα ζακετάκια, πολύ εφαρμοστά θα φορεθούν πολύ.
- 9) Οι κάλτσες θα είναι μάλλον σκούρες στο μπροστά.
- 10) Οι ζώνες είναι πολύ στενές.
- 11) Τα ντεκαλτέ θα είναι μύτερά.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΚΑΛΑΜΑΡΑΚΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ

Πάρνουμε 5 μεγάλα καλαμαράκια και αφού βγάλουμε το λεπτό κόκκαλο που έχουν στα μάτια, τα πλένουμε καλά, κόβουμε τα πόδια και τα φυλάμε χωριστά. Βάζουμε σε μια κατσαρόλα 75 δράμια λάδι καλό και 50 δράμια φιλοκομμένο κρεμμύδι, και τα καθυρδίζουμε ανακατεύοντάς τα συχνά. Όταν ξανθίσουν ρίχνουμε μέσα 50 δράμια ρύζι, τα ανακατεύουμε καλά με το κρεμμύδι και ρίχνουμε και τα πόδια των καλαμαριών αφού τα κόψουμε φιλά με λίγο μαϊντανό. Ρίχνουμε επίσης πολύ όλιγο νερό όλιγον και όλιγον ώστε να μή θράση καλά το ρύζι. Όταν πιη το νερό του το κατεδάξουμε από την φωτιά. Όταν μισοκρυώση ο ριγμα γεμίζουμε ένα ένα τα καλαμαράκια και τα θέτουμε σ' ένα ταψί στην φωτιά για να σιγοβράσουν με λίγο λάδι. Όταν ψηθούν καλά τα σερβίρουμε όλοκληρα.

Πρακτικές συμβουλές

Το βωδινό κρέας ψήνεται εύκολώτερα όταν του ρίχνετε λίγη λάαρη την ώρα που το κοκκινίζετε. Τα φακόλια γίνονται εύκολωτερα όταν μετά την πρώτη θράση τα βγάξετε από την φωτιά και τα σκεπάξετε για μια ώρα. Μετά, τα σουρώνετε και πετάτε το πρώτο τους νερό. Τότε τα ζεματάτε με 2 λίτρες περίπου αλατισμένο νερό και προσθέτετε κρεμμύδι, μαϊντανό κι' ό,τι άλλο θελήσετε και τ' αφήνετε να βράσουν έως ότου πιάσουντάς τα έλαφρα ανάμεσα στα δάκτυλά σας μπορείτε εύκολα να τα λυώσετε.

★ Τα τζάμια καθαρίζονται θαυμάσια με έφημεριδες. Βρέξετε μια έφημεριδα με νερό και ξύδι ή με οινόπνευμα και σκουπίζετε μ' αυτή τα τζάμια. Θα καθαρίσουν εύκολα και ώραία.

Νεοελληνική Λογοτεχνία

Η ΤΟΥΛΑ

Μόλις είχα επιστρέψει στο φυλάκιο μας από την πόλη, όπου είχα πάει να παραδώσω κάτι (αδικαιολογητικά).

— Πώς τὰ πέρασες; με ρώτησε κάποιος συνάδελφος, που τὸν λέγαμε αμίσανθροπον. Γιατί ήταν ὁ μόνος ἀνθρώπος πού δὲν ἐπεδίωξε ποτὲ νὰ κατέβῃ στὴν πόλη. Ἀντιθέτως, μιὰ-δυὸ φορές πού τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία, ἔκαμε τὰ πάντα, γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγῃ.

Ἦμουν ἐτοιμος νὰ τοῦ πῶ γιὰ τίς ὁμορφὲς ὥρες πού περνᾷ κανεὶς στὴν πόλη, σὰν τὴν νύχτα καὶ μερικὸς παλιὸς φίλος. Νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν κινηματογράφον καὶ γιὰ τὸν θέατρον πού ἔκαιζε. Καὶ πῶς πολὺ γιὰ τὴν ξανθοῦ του σουμπρέττα—τὴν Τούλα—πούχε ξετρολάνει ὅλη τὴν συντροφιά μας. Γύρισα ὅμως καὶ τὸν κῆρυκα χωρίς νὰ τοῦ τῶ τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά: Σκέφθηκα πὺς δὲν θάτανε σωστὸ νὰ τοῦ δημιουργήσω ἐντυπώσεις καὶ αἰσθήματα νοσταλγίας καὶ πειρασμοῦ.

— Γιατί δὲν μ' ἀπαντᾷς;
Ὁ νοῦς μου ἄθελα πῆγε πρὸς τὴν ξανθὴ σουμπρέττα:

— Ὁχι! Τούλα, δὲν γίνεται αὐτό! εἶπα γελώντας δυνατὰ γιὰ τὸ ἀστεῖο σου. Μὰ ξαφνικὰ ἔνοιωσα τὸ γέλιο μου νὰ χάνεται, στὸ ἄπειρο καὶ τὰ γέλια μου νὰ παύουν. Ἀνοίγοντα τὰ βλέφαρα σὰν νὰ συνερχόμουν ἀπὸ λήθαργο. Ὁ νοῦς, μορσὸς μου, με τὰ χέρια ἀνοίγῃ, σὲ μιὰ στάση ὅλο κίνησι, μισοφωτισμένος ἀπ' τὴν ἀναλαμπὴ τῆς φωτιᾶς, στεκόταν ὁ φίλος μου!

— Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ ἀπὸ σένα...
— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Νίκο, ψύχραιμα ὅσο μποροῦσα πρὸς ἕμενα.

— Πές μου πὺς μπορεῖς νὰ μιλήσῃς γιὰ τὴν Τούλα;... Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα... μ' ἀκούς; Τὴν ξέρεις;...

— Καλὰ, φίλε μου, θὰ σοῦ τὰ πῶ, ὅλα... ναι ὅλα... ναι ὅλα. Ὅμως εἶσαι τόσο ταλαιμένος!...

— Δὲν ἔχω τίποτα...
— Ἐλα κάθησε. Πές μου τὴν ἱστορία σου. Ἐλα θάρρος! θὰ δῇς πὺς νοιώθει κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του καλύτερα ὅταν πῇ κάτι πού τὸν θαραίνει... Τὴν ἀγαπᾷς τὴν Τούλα;...

Κοινοῦσε τὸ κεφάλι του καταφατικὰ.

— Ἀπὸ πότε;...

— Ἀπὸ μικρή. Ἦταν μιὰ μοδιτρούλα. Τὴν γνώρισα τυχαίᾳ. Μιὰ μέρα καί...
— Γίνετε φίλοι;...

— Ναι. Βγαίναμε μαζί ἔξω περίπατο καὶ τὰ βράδια μοῦ σιγοτραγουδοῦσε. Εἶχα βρῇ ἕνα σκοπὸ στὴ ζωὴ μου. Ἐαφινικά...
— Σ' ἄφησε;...

— Ὁχι... Βγήκε στὸ θέατρο... Ἐγὼ μ' ἀπαλλάχθαι, μὰ... ἑναθελόμωστε, ἀγγόττα...
— Ἀργότερα;...

ΓΙΑΤΙ ΓΡΑΦΩ

Ὅπου πάω, ὅπου γυρίζω, πάντα, μπρὸς μου ξεπροβάλλει, ἢ χαριτωμέν' εἰκόνα μιᾶς σειρήνας π' ἀγαπᾷ, μὰ κι' ὡς εἶναι μακριά μου, ἢ καρδιά μου θλιβὰ πάλι: καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι θλιμμένη, ἄδεια καὶ χωρὶς σκοπὸ.

Ποιὰ νὰ εἶναι; Πὺς τὴν λένε; Σὲ τὸ λέω, δὲν τὴν ξέρω, με τὸ νοῦ τὴν ἔχω πλάσει ἀπὸ τὸν παλιὸ καίρο, καὶ γι' αὐτὴν πονεῖ ἡ καρδιά μου, ζαγρυπνῶ καὶ ὑποφέρω καὶ σὰν τὸν τρελλὸ γυρίζω μήπως πούθεν τὴν βρῶ.

Καὶ στοὺς στίχους τούτους γράφω πόσο μ' ἔχει κυριεύει τ' ὄνειρό μου αὐτὸ τὸ πλάνο—πλάνο μὰ μαγευτικὸ—μήπως τοὺς διαβάσει... ἐκείνη καὶ τὸ κά- νει, ν' ἀληθεύῃ, γράφοντάς μου ἕνα γράμμα, ἕνα γράμμα... ἑρωτικὸ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΤΖΑΣ

(Βούλα)

— Ἐφυγε γιὰ τουργιὰ. Δὲν τὴν ξανα- εἶδα...

— Ἐταί γίνεται πάντοτε. Τώρα ἀπέ- κτησε τὴν ἐλευθερίαν της... τοὺς θαυμα- στές της...

— Γιατί μιλάς ἔτσι;... Πὺς μπορεῖς νὰ τὸ ξέρεις;...

— Ἀ, εἶναι τόσο εὐκολὸ τὸ συμπέρα- σμα! Ἐσὺ δὲν θὰ μπορούσες ποτὲ νὰ τῆς προσφέρεις τόσες τουαλέτες... τόσο θαυ- μασιό...

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὴς πα- λάμες του καὶ θυβίστηκε σὲ σκέψεις.

— Πηγαίνουμε... ρώτησα σιγὰ.

Μ' ἀρπάξε ἀπότομα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ με τράνταξε.

— Ὁχι, μοῦπε δυνατὰ. Μοῦ φαίνεται πὺς κάτι μοῦ κρύβεις. Πὺς ἔξερεις τὸ νομὰ της;...

— Μὰ ἐσὺ μοῦ τῶπες. Κάποιον δρόμο παραιλούσε καὶ τῶλεγες.

Ἡμέρες ἀμέσως καὶ κατέβασε τὰ χέ- ρια, κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Ἰσως νάχῃς δίκιο. Τὴν ἀγαπᾷ τόσο...

Ἐνοῶσα ἕνα αἰσθημα γλαῦς καὶ λυ- πῆς καὶ πού δὲν τοῦ εἶχα πῇ τὴν ἀλή- θεια. Μὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν μ' ἄφισε νὰ κοιμηθῶ ἢ εἰκόνα μιᾶς γυναίκας πού χαμογελοῦσε προκλητικὰ στοὺς φίλους της βλέποντάς τους, με μισοκλεισμένα ἥδονικά τὰ μάτια, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κρύ- σταλλο τοῦ ποτηριοῦ πού ἔφρανε τὰ γέλια της...

ΑΓΩΝΙΑ

Ὁ πόνος φούντωσε στὸ κορμὶ μου, αἰσθήσεις παραλύσαν καὶ νοιώθω καὶ νύχτα σπᾶσε μέσα μου. Ἡ δύναμή μου λύγισε. Ἐνα κοιμητῆρι μ' ἐρείπια, ν' κροταφούς, ἀπλώνεται γύρω καὶ με τ' αἰσθάνομαι. Τὸ ἴδιο νοιώθω τὸν ἐαυτὸ μου θυμμένο, τὴν εὐτυχίαν ἐρείπια. Ὅτι τὴν αἰσθάνομαι καὶ ἀναπάντεχο με τ' αἰσθάνομαι, μοῦ φέρνει πρὸς ἀνέπιπτη ἀνία.

Ὅλη μου ἡ ζωὴ σέρεται πρὸς τὸ ν' αἰσθάνομαι τῆς λησμονίας! Κεῖ πέρα Σειρήν προσκαλοῦνε γιὰ ξανάσπασμα τὸ κορμὶ μου ἀλάδαστρινά μου δύνουν τὴν ἀκαλιά τους γι' ἀραξόβλια, κι' ἕνα τ' αἰσθάνομαι πονεμένο, θεϊκὴς φλογερός, μοῦ πόσχεται τὴ λήθη. Μὰ τὰχα θὰ βρῶ καὶ κεῖ πέρα αὐτὸ πού ποθῶ; Μιὰ ἀγωνία κρατᾷ καὶ μοῦ νεκρώνει κάθε ἐλπίδα γιὰ γὰρ. Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ξετυλίγεται μπροστά μου, ἀπλώνει τὸ δίχτυα της σ' ὅλο μου τὸ κορμὶ, με γλαῖ φει με τίς ὕπουλες γλώσσες της ὡς κατὰβλιν, κι' ἀγωνίζομαι, κι' ἀγωνίζομαι. Καὶ τότε στιγμὲς-στιγμὲς μοῦρχεται γέλω, νὰ γέλω, ὅχι γέλιο χαρᾶς μὰ γέλιο φοιχτό, παράξενο, γέλιο τρελλοῦ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΡΟΒΑΣ

(Βουρλιώτες—Σάμου)

— Εἰ —

ΚΛΑΙΩ...

Σήμερα κλαίω. Ἐνα κλάμμα γλυκὺ πονεμένο, καὶ θέλω νὰ κλάψω, νὰ κλάψω πολὺ... γιὰ νὰ φύγῃ τὸ βῆρος πού βαρύνει τὴν καρδιά μου... Σήμερα κλαίω πρὸς τὸν παλιόν, ὅχι ὅμως γιὰ τὸ μικρὸ παιδί, πού ἔρημο καὶ ἀπροσπάρτετο γί- ρειε στοὺς δρόμους, οὔτε γιὰ τὸ γέ- ρητάνο πού γυρίζει ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα ζητώντας λίγη συμπόνοια...

Ἀλήθεια, πόσες φορές δὲν ἔκλαψα καὶ γι' αὐτούς! Σήμερα ὅμως δὲν κλαίω γι' αὐτούς. Κλαίω γιὰ μιὰ εὐγενική ψυχὴ πού πέταξε ἀνάλαφρα σὰν οὐρανὸν. Κλαίω γιὰ δὺς ὁμορφὰ ἀγαπημένα μα- τὰ πού κλείσανε πρόωρα, δὺς ματάκια πού εἶχαν μιὰ θεῖα λάμψη πού ἔδινε πρὸς τὴν ὀφθαλμὸν καὶ ἐλπίδα. Μόνο γι' αὐτὰ κλαίω σήμερα. Γιατί νὰ χάσω ἔτσι πρόωρα τὴν φῶς πούφωγε μὲς στὴν ψυχὴ μου σὲ γλυκεῖα ἐλπίδα, πού μοῦ ἦταν ἀπαρά- λτη γιὰ νὰ κρατιέμαι στὴ ζωὴ; Γιατί κλείσουνε παντοτείνᾳ, ἀφοῦ ἦσαν τόσο ὁμορφά; Μήπως δὲν τ' ἀγαποῦσα;...

Καὶ τώρα, μόνο τίς ἀναμνήσεις ὁλ- γιστῶν μου... Δὲν ὁ ἀκούσω πιά γλυκὰ, τὰ τόσο παρῆγορα λόγια του. Δὲν θὰ τὸν νοιώσω ποτὲ πιά κοντά μου, ὁ λήθμονο, ποτέ! Δὲν θὰ νοιώσω πιά τὴν ἀνάπῃ του, τὴν στοργή του, τὴν φροντίδα του γιὰ τὴ ζωὴ μου, γιὰ τὴν εὐτυχία μου. Δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ πιά πρὸς τὴν ἐλπίδα. Ἐφυγε γιὰ τὸ μακρινό, τ' ἀγῶνα ταξίδι, κι' ἐπῆρε μαζί του τὴν χαρὰ μου τὴν εὐτυχία μου... Θεέ μου! Δὲν μ' ἀκούς, δὲν βλέπεις τὸν πόνον μου; Πὰς γόρησέ με ἀφ' οὐ μόνον ἐσὺ μὲς ἀπο- λυτῶς με... καὶ δὲς μου τὴν παρηγο- ρία...τὴ λήθη...

ΓΙΩΛΑΝΤΑ ΠΑΝΑΓΑΚΗ

ΒΑΡΑΡ

(Ἀθήναι)

Μουσικὴ κίνησις

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΠΙΑΝΟΥ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρασπῶ» θὰ λάβῃ χώραν τὴν 25ην Μαΐου, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 6,30 ἐπιδείξις πιά- νου τῶν τάξεων τῆς Κας Χαρ. Καλομοί- ρη, τοῦ Ἑθνικοῦ Ὡδεῖου.

Τὸ πρόγραμμα παρουσιάζει, ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ κοινὸν πού παρακολου- θεῖ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐξέλιξιν τῆς χω- ρας μας.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος περιλαμβάνει ἐκτελέσεις Μπετόβεν, Σού- μπερτ, Ραχμανίνωφ, Σοπέν, Μότσαρτ Μπάχ, ὑπὸ τῶν κ.κ. καὶ δίδων Μ. Δρα- κοπούλου, Ν. Νασιάκου, Ἀρ. Κουνιάδη, Βασ. Σωτηροπούλου, Β. Τράκα καὶ Τ. Γρίδα.

Ἡ τελευταία, μαθητρία τῆς τῆς αἰ- ἰαρχίας τοῦ κ. Μ. Καλομοίρη, θὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ δικῆς της συνθέσεως.

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προγράμματος περιλαμβάνει Σοπέν, Λίστ καὶ Σούμαν. Θὰ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τὰς μαθητρίδας τῶν ἀ- νωτέρων τάξεων κ. κ. καὶ δίδων Μ. Δε- λιοπούλου, Ν. Σωτηροπούλου, Ν. Παπαπα- κατσᾶ, Ν. Νασιάκου, Μ. Χρυσανθοπούλου, Π. Τελλιαδοῦρου καὶ Φ. Μαρά.

ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ ΚΟΡΟΥ ΤΗΣ κ.
ΜΑΥΡΑΚΗ

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσε τὸ δοθὲν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἰς τὸ

Κάτι πού ἐνδιαφέρει τὴ γυναῖκα

Σὲ λίγες μέρες ἐκδίδεται στὰς Ἀθήνας ἕνα δεκαπενθήμερον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΕ- ΧΝΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΩΣΙΣ». Τὸ περιοδικὸν αὐτὸ θὰ εἶναι πρωτότυπον γιὰ τὴν Ἑλλάδα γιατί θὰ δια- φέρῃ τελικῶς ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα περιοδικὰ. Θὰ εἶναι ἀφιερωμένον ὅλο στὴν γυναικεῖα ὁμορφί- α καὶ κόμμωσιν. Θὰ παρακολουθῇ γενικὰ τὴ μό- δα τόσο στὰ μαλλιά ὅσο καὶ στὰ φορέματα, πα- ρὰ τόσο, κοσμήματα, νοικοκυριό, σπὶτι παιδί, πούτσια, ὡραιοτάτη καὶ ποικίλη ὕλη γιὰ κλπ. ὅλα ἐξῆρ δὲ ὡραιοτάτη καὶ ποικίλη ὕλη γιὰ τὴν γυναικεῖα ὁμορφίαν καὶ τὴ διατήρησιν αὐτῆς. Ἐκδίδεται ἀπὸ τὸν γνωστὸν σ' ὅλον τὸν ὡραϊκό- κκο τῆς Ἑλλάδος κομμωτὴν κ. Κ. Χαμαράκη, ποῦ τὸ ὄνομά του εἶναι μιὰ ἐγγύησι γιὰ τὴν ἀρ- τία καὶ πλουσιοπάτην εἰς ὕλην ἐμφάνισιν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ πού θὰ ἀφορᾷ τὴν γυναικεῖα ὡραιοτήτα.

Ἐπειδὴ τὸ ὡς ἄνω περιοδικὸν θὰ κυκλοφορή- σῃ μόνον διὰ συνδρομητῶν καὶ τῶν κατὰ πόλεις ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ- τὴν κυρίων θέλουν νὰ τοὺς ἀποσταλῇ τὸ πρῶτον φύλλον νὰ γράψωσι εἰς τὸν ἐκδότην κ. Κ. Χαμα- ράκη, Πανεπιστημίου 71 Ἀθῆναι (Κ).

Σὲ λίγες ἡμέρες:

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΩΣΙΣ

δεκαπενθήμερον περιοδικὸν
τῆς γυναικεῖας ὁμορφίαν

Θέατρον Ὀλύμπια ρεσιτάλ τῆς κ. Ἐλ- λης Βρυάκου—Μαυράκη.

Αἱ ἐκτελέσεις ὅλας κατεχειροκροτῆ- θησαν, ἰδιαίτερος δὲ οἱ δίδες Παγουλά- του στὴν «Ρομάν» τοῦ Ρίτσαρντς, Μπου- ράττ σ' ἕνα μιμῶδον τοῦ Σούμαν καὶ Καζάνσκυ—ἰδιαίτερον πανθομολογούμενος ταλέντο— στὸ Βάλς τοῦ Σοπέν.

Ἡ κ. Μαυράκη ἐξαιρετικὴ σὲ ὅλα, ἰ- διαίτερος δὲ στὴν Φαντασία τοῦ Ἀλμπε- νίξ καὶ στὸν Νάνο τοῦ Σαμάρα. Ἐπίσης αἱ χορογραφίαι τῆς ἰδίας λίαν ἐπιτυχῆ μέναι.

Χ. Μ.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε Γερμα- νικὰς Βαφὰς «ARTI» προ- σέχετε τὸ πακετίδιον ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκο- σμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

καὶ ἂν ὁ πωλητὴς, ἐπει- δη ἀπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς κερδίζει κατὰ ἐπὶ πλε- ον, σὰς συστήσῃ βαφὴν ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν δεχθῆτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμῆ- νητε νὰ σὰς δώσῃ ARTI.

Δοσολογία
αὐτοῦ εἶναι τὸ πλεονέκτημα πού ἐξασφαλίζεται μόνον με ἐπιστημονικὴν περι- ποίησιν τοῦ δέρματος. Ἡ κρέμα προσώπου ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ ξανανιώνει τὸ δέρμα

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3-ΑΘΗΝΑΙ

Διὰ τοὺς κομμωτὰς καὶ κουρεῖς τῆς Ἑλλάδος

Προκειμένου νὰ κυκλοφορήσῃ ἐντὸς τῶν ἡμε- Ͼν αὐτῶν τὸ περιοδικὸν «ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΚΟΜ- ΜΩΣΙΣ», τὸ ὁποῖον περιέχει ὕλην πολὺτιμον καὶ ἀποκλειστικὴν (ἀπολύτως δὲ μορφοτικήν) διὰ τοὺς ἐργαζομένους τὴν τέχνην τοῦ Κομμω- τοῦ ἢ Κουρέως, παρακαλοῦνται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν τὸ πρῶτον φύλλον νὰ γράψωσι πρὸς τὸν ἐκδότην κ. Κ. Χαμαράκη Πανεπιστημίου 71, Ἀθῆναι (Κ). Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ζητήσωσι τὴν ἀποστολὴν του παρὰ τοῦ ἐκδότη, διότι τὸ ὡς ἄνω περιοδικὸν θὰ κυκλοφορῇ μόνον διὰ συνδρομητῶν ὡς καὶ τῶν κατὰ τόπους ἀντιπρο- σῶπων αὐτοῦ.

Σὲ λίγες ἡμέρες:

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΩΣΙΣ

δεκαπενθήμερον περιοδικὸν
τῆς γυναικεῖας ὁμορφίαν

Μεταξύ μας

Το... άνα, Ένταυθα. Το ποιήμα σας δυστυχώς είναι πολύ άπλοικό.— Γιάννην Δάκων, Ένταυθα. Το πεζό σας άρχίζει καλά, αλλά το τέλος δεν λέει τίποτα.— Διονυσίαν Μελά-νη, Αύτην Ρ. Ένταυθα. Δυστυχώς τα άποσταλέντα δεν είναι άρκετά καλά ώστε να δημοσιευθούν. Τζέρορυ, Πα-τρως. Θα δημοσιεύσωμε την «Χαίαν». Φροντίστε όμως στο μέλλον να γράφετε πιο πρωτότυπα πράγματα.— Πάνον, Αιωνηνικήν. Το ποίημα που μας στεί-λατε διαφέρει δυστυχώς, πολύ από τα προηγούμενά σας. Είναι εξάισιο, και φυ-

Λύσεις παιχνιδιών του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

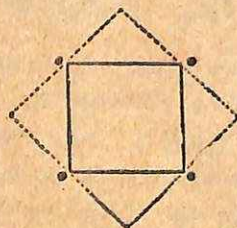
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Βαλέ. 3) Άνω. 4) Άνισα. 5) Άλς—Ναί. 6) Άφ—Παζία—νά. 7) Παράστημα—Σκαλινόν. 8) Ρέ—Ηρώ — Ωτα—Τό. 9) Καραβάνα — Αιτήσεις. 10) Ων—Γάμος—Άς. 11) Άπό—Ίον. 12) Σανίς. 13) Διά. 15) Αίνος.

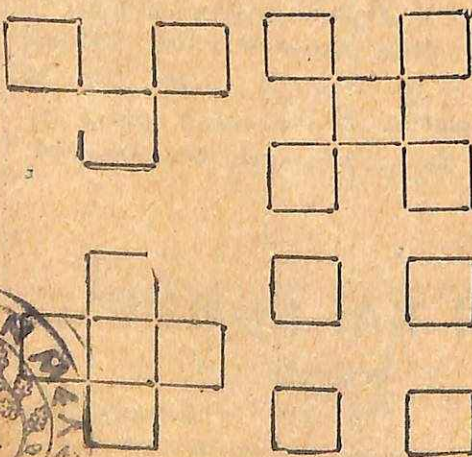
ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Κάμαξ. 3) Άρα. 4) Άσεβώ. 5) Άφ—Άνά. 6) Μήν. 7) Άσπάραγος. 8) Παίαν—Άδεια. 9) Νύδω— Άμόνι. 10) Γέλως—Τάρος. 11) Άνάστασις. 12) Καί. 13) Ίνα—...Τάν. 14) Άλτης. 15) Ίός. 17) Πόλις.

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ

ΤΑ ΣΠΗΡΤΑ

νικά δεν είναι δικό σας. Άπό πού το άντικράφατε;—Έρση Κοτζαμανί-τη, Παγκράτι. Θα δημοσιευθί με τη σειρά του.—Αίλ Βέρτ, Ένταυθα. Δεν είναι κακό το πεζό σας, αλλά από σίς δικαιούμεθα να περιμένουμε κάτι πολύ καλύτερο.—Δημ. Κούζιαν, Βέλλο. Το ποίημά σας καλό. Πρέπει όμως να διορθώσετε τον τελευταίο στίχο στο τέ-λος, και να μζς το ξαναστείλετε.—Νοσταλγόν. Το ποίημά σας θέλει ά-κόμη δούλεμα. Ό στίχος του είναι έ-λαττωματικός. Ξαναδιαβάστε το προσε-

κτικά και θα ιδείτε.—Τάσον Εύστα-θόπουλον, Σέρρας. Το πεζό σας κα-λό. Θα δημοσιευθί με την σειρά του.—Πάνον Κ., Ένταυθα. Μήν είσθε τί-σο διασπαστικός. Θα γράψετε άν έχετε υ-πομονή, καλύτερα.

Βάψετε τα
φορέματά σας **ARTI**
μόνον με:

**Ήροσερόν, λευκόν, μαλακόν
δέρμα με NIVEA!**

Ή καλλίτερα υπηρεσία, την όποιαν δύνασθε να προσφέρετε εις τό δέρμα σας, είναι μία έντριβή με κρέμα NIVEA και κατόπιν ένα έλαφρό και όλιγόλεπτο μασάζ.
Ή θαυμασία θρεπτική ύλη, την όποιαν περιέχει, έξασκει καθ' όλην την νύκτα την εύνοϊκήν της επίδρασιν.
Έτσι θά άποκτήσετε ένα δέρμα, διά τό όποιον θά σάς θαυμάζουν.
Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία.

Τό μικρόν κυτίον δρχ. 9, τό μεσαίον δρχ. 17
τό μεγάλο δρχ. 33

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΩΡΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 2)

Α. Φ. Ένταυθα. Ή συνταγή εκείνη ήτο ή εξής:

Άμυγδαλόλαδο από γλυ- κά άμύγδαλα	100 γραμ.
Ροδόνηρο άγνό	30 »
Μπλάν ντε μπαλέν	25 »
Βάμμα βενζόης	10 »
Σκόνη στύφη	5 »

Άφού σάς ώφέλησε τόσο γιατί δεν φυ-λάξατε την συνταγή; Λόγω του περιω-ρισμένου χώρου έπαναλήψεις συνταγών δεν θά γίνωνται.

Γεργόρ. Κολυμβάρι. Έφ' όσον εί-ναι μόνο χυοδι: σάς συμβουλεύω να μή τις περάξετε όπωσδήποτε γιατί τότε θά μεταβληθί το πράγμα άσφαλώς σε πρα-γματική υπερτρίχωση. Τις περισσότερες φορές οι ίδιες γίνεσθε αιτία του κακού.
Ίδίως να σπάτε τα χέρια των χουρδών όταν καθ' οϊονδήποτε τρόπο σάς έγγιζούν τα χυοδία, δθθεν για να σάς εξυπηρε-τήσουν στην πραγματικότητα όμως για ν' άνοίξουν δουλειά με τό πήγαινε έλα.
Όστε άφήστε το ερόσον είναι τόσο φιλό-και ν' άποφεύγετε να χρησιμοποιήτε πών-δε, τα αψάνει, δηλ. κρέμες, σαπούνι-κτλ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολογος ιατρός
Σόλωνος 40

ΙΔΙΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΟΥΤΙ

... όμμά
περιεδοίρη πούδρα
καί καμμίτερα ποιότης.

Δι' αυτό έχετε κάθε συμφέρον να έπιμένετε
ζητώντας την ΠΟΥΔΡΑΝ «ΠΟΜΠΕΪΑ» του Παγκοσμίου φήμης
γνωστού οίκου Άρωματοποιίας **L.T. RIVER**
PARIS

Ένα περίφημο μυθιστόρημα

Έκυκλοφόρησε τό περίφημο μυθιστόρημα του διάσημου Έγγλου συγγραφέα Τζών Γκαλσγουόρθ «Ο Ι-ΔΙΟΚΤΗΤΗΣ». Ένα κοινωνικό μυθιστόρημα γεμάτο συγκίνηση και δράση. Ένα μυθιστόρημα που πήρε τό βραβείο Νόμπελ 1932. Πωλείται παντού δρχ. 60.
Δυό έκλεκτά έλληνικά βιβλία
Μεγαλόου Λουντέμη: Περιμένοντας τό ούράνιο τόξο.
: Τά πλοία δεν άραξαν. Β'. έκδοση.
» » » Πωλούνται σ' όλα τα Βιβλιοπωλεία δρχ. 40
Κεντρικόν Βιβλιοπωλείον
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Φιλελλήνων 4, Σύνταγμα.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΙΥΧΑΙΗ...

Μ' αυτή τη φράση χα-ρακτηρίζουν τό Ίνστι-τούτο της Μ^η KETTY όλοι όσοι έρχονται σ' έπαφή μ' αυτό. Και δεν έχουν άδικο! Για-τί, πραγματικά, τό Ίν-στιτούτο της Μ^η KETTY (Έρμού 42. Τηλ. 22-0-88) δεν έννοεί να ήσυχάση, ούτε να έπαναπαυθί στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακο-λουθεί τις προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τα προϊόντα και τας μεθόδους του.

Καί τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες έκ-πλήξεις. Νέα προϊόντα του 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες βιταμινο-υ-χες συνθέσεις, που άπο-τελούν την τελευταία λέ-ξη της έπιστήμης.

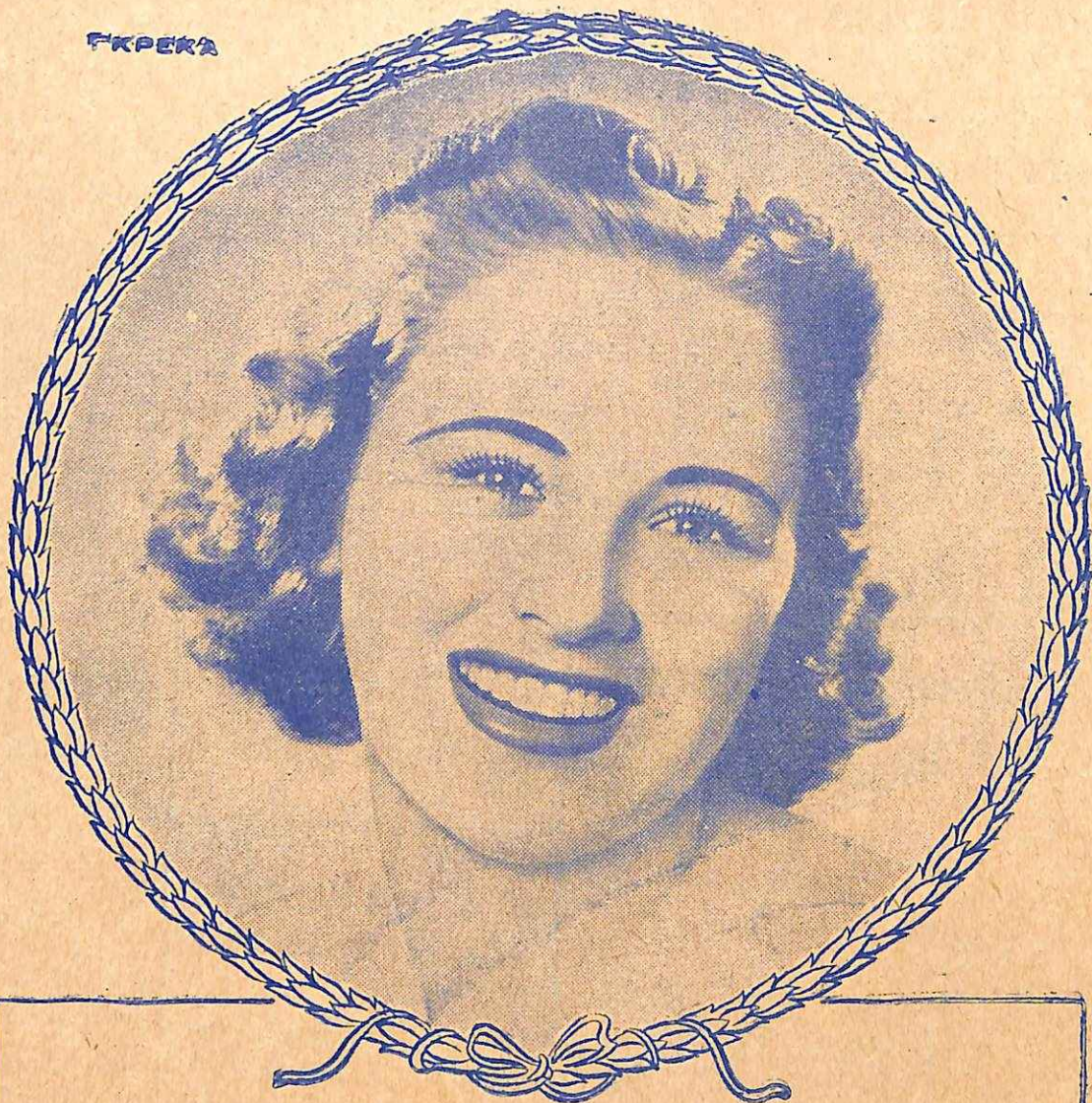
Τό φωνάζω δυνατό! ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ Η ΤΡΩΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

άποδεικνύει ότι τό δέρμα
είναι δυνατόν να τραφί

Ό γιατρός μου μου είπε ότι τό ΒΙΟ-ΣΕΛ που περιέχεται μέσα σ' αυτή την ειδική τροφή διά την έπιδερμίδα άπο-κτάται από νέα ζωά έπιμε-λώς διαλεγμένα Διαπερνά πολύ θαθεία τό δέρμα και του προμηθεύει την τροφή που έχει ανάγκη για να δι-ατηρηθί σταθερό, φρέσκο και νεανικό. Έχει άνακα-λυθί από ένα μεγάλο κα-θηγητή του Πανεπιστημίου της Βιέννης και άναμινύ-εται τώρα με την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ, άκριβώς στις αναλογίες που πρέπει για να τρέφη τούς υποδορείους ιστούς. Χρησιμοποιείτε την κρέμα αυτή κάθε θράδυ, πριν κοι-μηθίτε και τό πρωί θάζετε την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώ-ματος λευκού. Σε τρεις μέ-ρες θά σάς έπιτρέψη ν' άρ-χίσετε ν' άπαλλάττεσθε ά-πό τις άτέλειες του χρώμα-τός σας και οι χαλαροί και άδυνατισμένοι μός του προ-σώπου σας θ' άποκτήσουν πάλιν την ζωηρότητα των. Κατά την διάρκεια των δοκι-μών που έγιναν εις ένα Νο-σοκομείον της Βιέννης από τόν Καθηγητή Στέσκαλ έπί γυναικών από 55 έως 72 έ-τών, οι ρυτίδες έχάθησαν σε διάστημα έξ έβδομά-δων.

ΕΚΡΕΑ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΔΟΝΤΩΝ

Ἡ ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ ἀναλαμβάνει νὰ διατηρήσῃ
τὰ δόντια σας γερὰ καὶ λευκὰ ἐφ' ὅρου ζωῆς

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ παγκόσμιος ὀδοντόκρεμα

ΑΦΟΙ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ